

Liahona

A woman with long dark hair is shown in profile, looking down at an open book she is holding. She is wearing a light-colored t-shirt. The background is a soft, out-of-focus indoor setting with warm lighting.

**Četri veidi, kā
pieredzēt mācīšanās
prieku, 10. lpp.**

Pašnāvība: izmisīgs, kluss
sauciens pēc palīdzības, 18. lpp.

Lehija ģimenes vēstures
mācības, 26. lpp.

Pretlīdzeklis iekārei, 30. lpp.

„Es gribu, lai tu atcerētos, ka tik daudz, kā tu uzticies Dievam, patiesi tāpat tu tiks atbrīvots no saviem pārdzīvojumiem un savām grūtībām, un savām ciešanām un tiks paaugstināts pēdējā dienā.”

Almas 38:5

VĒSTĪJUMI

- 4 Augstākā prezidija vēstījums: Paklausības svētības**
Prezidents Tomass S. Monsons
- 7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Ģimene ir Dieva noteikta**

GALVENIE RAKSTI

- 16 Mazi bērni un Svētais Vakarēdiens**
Ārons L. Vests
Pieņemot Svēto Vakarēdienu, mazi bērni var sagatavoties derību slēgšanai.
- 18 Kā izprast pašnāvību: brīdinājuma zīmes un piesardzības pasākumi**
Keniči Šimokava
Uzziniet, kā palīdzēt novērst pašnāvību un kā palīdzēt pašnāvību izdarījušā cilvēka ģimenes locekļiem.

- 24 Praviētiski vārdi negaidītā vietā**
Kolete Lindāla
Dzīvoklī atstāti Liahonas žurnāli mainīja kāda vīrieša dzīvi, pievēršot viņu evaņģēlijam.
- 26 Ģimenes vēsture: miers, aizsardzība un apsolījumi**
Elders Bredlijs D. Fosters
Ja mēs apkoposim mūsu ģimenes vēsturi un vedīsim mūsu senču vārdus uz templi, mēs un mūsu pēcnācēji tiks svētīti.
- 30 Mīlestība vai iekāre**
Džošuā Dž. Perkijs
Kas ir pretlīdzeklis iekārei jeb vēlmei iegūt lietas veidā, kas ir pretrunā ar Dieva gribu?

- 36 Kalpojot viņpus Jordānas**
R. Vals Džonsons un Reičela Kolemana
Kāds humāno misionāru senioru pāris ietekmēja tūkstošiem cilvēku dzīves, kalpojot tur, kur Tam Kungam labpatika.

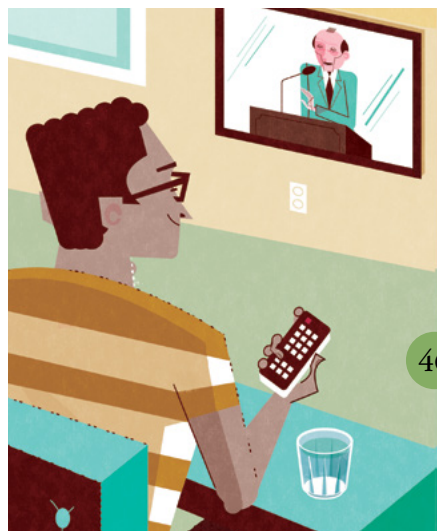
SADAĻAS

- 8 Kalpošana Baznīcā: Manas kalpošanas darba pilnās svētdienas**
Džefrijs A. Hodžs
- 9 Pārdomas: Melvas pēdējās vakariņas**
Šerila Hāvarda Vilkoksa
- 10 Mācīšana pēc Glābēja parauga: Mācīšanās prieks**
Teds R. Kalisters
- 40 Pēdējo dienu svēto baltis**
- 44 Mūsu mājas, mūsu ģimenes: Lūgšana un gavēšana par Emmu**
Sesilija Norunga
- 80 Līdz mēs atkal tiksimies: Tā Kunga Baznīcas dievišķā vadība**
Prezidents Gordons B. Hinklijs

UZ VĀKA

Uz priekšējā vāka: Leslijas Nilsones fotouzņēmums. Priekšējā vāka iekšpusē: jamiēvanbuskirk/GettyImages fotouzņēmums. Aizmugurējā vāka iekšpusē: Raijena Makveja un Kristofera Elvela/Thinkstock fotomontāža.

46

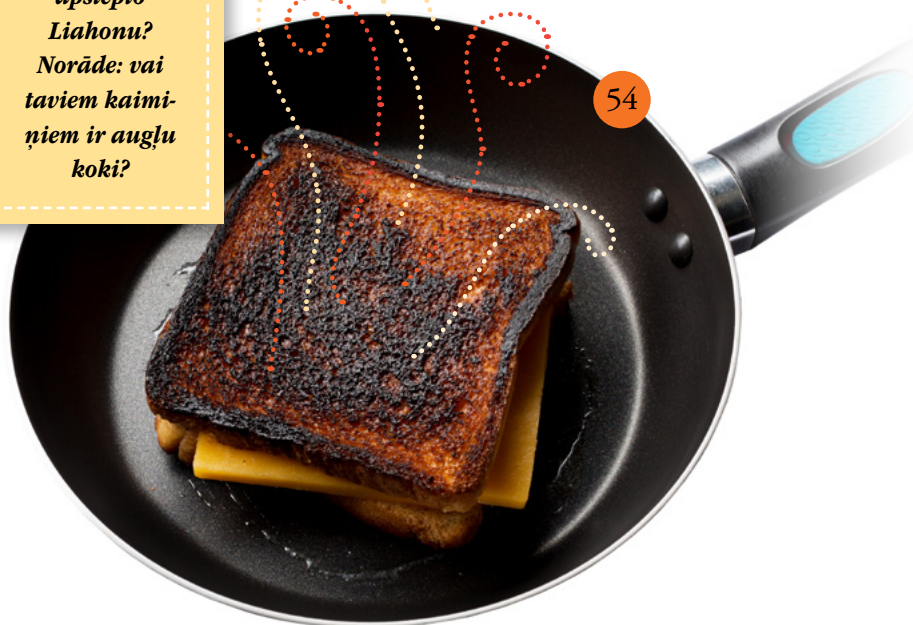
- 46** **Kļūt par īstu Tūkstošgades paaudzi**
 Prezidents Rasels M. Nelsons
Četri ieteikumi, kā kļūt par īstu Tūkstošgades paaudzi.

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Norāde: vai taviem kaimiņiem ir augļu koki?

54

- 54** **Mērenas uguns brīnums**
 Deivids A. Edvards
Kā pacietība tev var palīdzēt pagatavot izcīlu tostermaizi un arī kļūt līdzīgākam Jēzum Kristum?
- 57** **Plakāts: ledomājijs, ka esi pilnībā atjaunots**
- 58** **Spēks izturēt**
 Džesikas Tērneres stāsts
 Lainei Krandalai
Vienkāršu lietu darīšana, kas stiprināja manu ticību, man palīdzēja izveseloties un turpināt dzīvot pēc piedzīvotās autoavārijas.
- 61** **Atbildes no Baznīcas vadītājiem: Kā padarīt Kristu par mūsu dzīves centru**
 Elders D. Tods Kristofersons
- 62** **Mācīšanās recepte**
 Rozmarija Takerija
Veic šos četrus soļus, lai Dieva vārds tavai dvēselei būtu patīkams.
- 64** **Jautājumi un atbildes**
Daži cilvēki man saka, ka man ir nepieciešami draugi, kas nepieturas pie maniem standartiem, lai es stiprinātu savējos. Vai tā ir patiesība?

54

76

- 66** **Došanās zvejā**
 Jūlija Ventura
Haidens raizējās, ka viņa mazais brālis aizbaidīs projām visas zivis. Taču viņš satraucās vēl vairāk, kad viņa mazais brālis pazuda.
- 68** **Atbild apustulis: Kā es varu padarīt savas mājas par mierpilnu vietu?**
 Elders Gerijs E. Stīvensons
- 69** **Mūsu lappuse**
- 70** **Bērni, kuri rikojas pareizi: Stāsts par Storiiju**
 Džila Hekinga
Storija un viņas ģimene bija vienīgie Baznīcas locekļi Turkmēnistānā! Uzziniet, kā viņa izvēlējās rīkoties pareizi.
- 72** **Mammas sniegtās mācības**
 Elders Hairo Mazagardi
Elders Mazagardi par godīgumu mācījās no savas mammas. Kādus principus jūs esat mācījušies no saviem vecākiem?
- 74** **Mormona Grāmatas varoņi: Sievietes — varones Mormona Grāmatā**
- 76** **Mormona Grāmatas stāsti: Došanās uz apsolīto zemi**
- 79** **Krāsojamā lappusīte: Mūzika mani dara laimīgu**

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Rasels M. Nelsons,
Dalins H. Oukss, M. Rasels Balards, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednārs, Kventins L.
Kuks, D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens,
Ronalds A. Rasbands, Gerijs E. Stīvensons, Deils G. Renlands

Redaktors: Džozefs V. Sīti

Redaktora asistenti: Džeims B. Martino,
Kerola F. Makonkija

Konsultanti: Braiens K. Aštons, Rendals K. Benets,
Kreigs A. Kardons, Serīla A. Esplina, Kristofels Goldens,
Duglass D. Holms, Lerijs R. Lorencs, Kerola M. Stīvensa

Izpilddirektors: Pīters F. Evans

Ģimenu un Baznīcas locekļu atbalsta direktors:
Vincentss A. Vāgns

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Megana Seica

Rakstu un redakcijas grupa: Britnija Betija, Deivids
Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Lorija Fullere,
Garets H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Džīls Hakings,
Šarlote Larkabala, Maikls R. Moriss, Sallija Džonsone
Odekerka, Džoša Dž. Pērķija, Jans Pinborouvs,
Ričards M. Romnījs, Mindija Anna Selu, Pauls Vandenbergss,
Marisa Vidisona

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, C. Kimbala
Būta, Tomass Čailds, Deivids Grīns, Kolīna Hinklija, Ēriks P.
Džonsens, Sijūzana Lofgena, Skots M. Mūviljs, Marks V.
Robisons, Račela Smita, Breds Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Produkcijas grupa: Glens Adeirs, Konija Bovtorpe

Bridža, Džūlija Bardeta, Braijens V. Džidži, Džinija Dž.

Nīlsona, Geila Tate Rafertija, Dereks Ričardsons

Atbildīgais par pirmsdrukāšanas sagatavošanu

darbiem: Džefs L. Martins

Iespējamību vadītājs: Stīvens T. Luiss

Izplatīšanas vadītājs: Stīvens R. Kristiansens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un

Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales

centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu:

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē

„kompass” vai „rādītājs”) tiek izdota albāņu, armēņu,
bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiešu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu,
svahīļu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiešu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2016 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības

aizsargātas. Iespējams Amerikas Savienotajās Valstīs.

For Readers in the United States and Canada:

October 2016 Vol. 18 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)

Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year

(April and October) by The Church of Jesus Christ of

Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT

84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada,

\$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt

Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of

address. Include address label from a recent issue; old and

new address *must* be included. Send USA and Canadian

subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address

below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit

card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be

taken by phone. (Canada Poste Information: Publication

Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address

changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šajā numurā iekļautos rakstus un aktivitātes var izmantot ģimenes mājvakariem.
Turpinājumā ir sniegti divi piemēri.

„**Mazi bērni un Svētais Vakarēdiens**”, 16. lpp.: Pēc tam, kad būsiet izlasījuši šo rakstu, jums, vecākiem, vajadzētu pārrunāt, kā mācīt saviem mazajiem bērniem par Svētā Vakarēdiena nozīmīgumu un derībām, ko viņi kādu dienu noslēgs kristoties. Jūs varat izmantot Svētā Vakarēdiena lūgšanas vārdus (skat. Mācības un Derību 20:77, 79), lai mācītu par solījumiem, ko mēs sniedzam kristoties, un to, kā, katru svētdienu pieņemot Svēto Vakarēdienu, mēs varam tos atjaunot. Jūs varat izdomāt arī dažādas idejas, kas varētu palīdzēt jūsu mazajiem bērniem koncentrēties

uz Glābēju Svētā Vakarēdiena laikā, piemēram, izveidot vienkāršas bilžu grāmatas ar Glābēja attēliem.

„**Mācīšanās recepte**”, 62. lpp.: Ja jums ir bērni, kuri jau paši studē Svētos Rakstus, jūs varat kopīgi izlasīt šo rakstu un aicināt viņus izmēģināt tajā aprakstītās idejas. Jūs varat aicināt katru ģimenes locekli izveidot personīgu dienasgrāmatu un tajā regulāri ierakstīt izvīrītos mērķus. Nākamajos ģimenes mājvakaros ģimenes locekļi, ja vēlas, var dalīties domās un iespaidos, kas pierakstīti viņu dienasgrāmatās.

VAIRĀK INTERNETĀ

Liahona un citi Baznīcas materiāli dažādās valodās ir pieejami: languages.lds.org. Apmeklējiet [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (pieejams angļu, portugāļu un spāņu valodā), lai atrastu iedvesmojošus vēstījumus, idejas ģimenes mājvakariem un materiālus, ar kuriem varat dalīties ar draugiem un ģimeni.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Aicinājumi, 8

Baušļi, 4

Bērni, 16, 42

Brīnumi, 44

Cerība, 58

Desmitā tiesa, 72

Dievišķa daba, 46

Draugi, 64

Drosme, 74

Gavēnis, 44

Godīgums, 72

Ģimene, 7, 26, 44, 66,

68, 70

Ģimenes vēsture, 26, 42

Humānā palīdzība, 36

Iekāre, 30

Jēzus Kristus, 4, 61, 76

Kalpošana, 41, 58

Liecība, 74

Lūgšana, 44, 66

Mācīšana, 16, 72

Miers, 58, 68

Mīlestība, 30, 41

Misionāru darbs, 24, 36

Mormona Grāmata, 26,

43, 74, 76

Mūzika, 79

Pacietība, 54

Paklausība, 4, 30, 46

Pārbaudījumi, 18, 44, 58

Pašnāvība, 18

Personīgā atklāsmē, 46

Pravieši, 46, 80

Sabata diena, 8, 42

Sekošana pravietim, 46

Standarti, 64

Svētais Gars, 70

Svētais Vakarēdiens,

9, 16

Svēto Rakstu studēšana,

43, 62

Templis, 69

Tīcība, 46, 58, 74, 76

Žēlastība, 40

Prezidents
Tomass S.
Monsons

PAKLAUSĪBAS SVĒTĪBAS

Prezidents Tomass S. Monsons ir mācījis, ka „dižākā mācība, ko varam apgūt laicīgajā dzīvē, ir šāda — ja Dievs runā un mēs paklausām, mums vienmēr izrādīsies taisnība”.¹

Un mēs tiksim svētīti. Pēdējā vispārējā konferencē prezidents Monsons teica, „ka tad, ja mēs ievērosim baušļus, mūsu dzīves būs laimīgākas, papildītākas un tajās būs daudz mazāk sarežģījumu. Mums būs vieglāk panest grūtības un tikt galā ar problēmām, un mēs saņemsim [Dieva] apsolītās svētības.”²

Tālāk sniegtajos izvilkumos no Baznīcas prezidenta Monsona mācībām, mums tiks atgādināts, ka paklausība baušļiem ir visdrošākais ceļš uz laimi un mieru.

Ceļojuma vadlīnijas

„Dieva baušļi nav doti, lai ierobežotu mūs vai aizšķērso tu mums ceļu uz laimi. Patiesībā ir gluži pretēji. Tas, kurš mūs radīja un lolo pret mums pilnīgu mīlestību, zina, kā mums jādzīvo, lai iegūtu lielāko laimi, kāda iespējama. Viņš mums ir devis vadlīnijas, kuras, ja vien mēs tās ievērosim, droši vedīs mūs cauri šim, bieži vien tik bīstamajam, laicīgajam ceļojumam. Atcerēsimies populāras garīgās dziesmas vārdus: „Ievēro baušļus! Tad pasargāts būsi, tev sirdī būs miers” [skat. „Ievēro baušļus!” *Garīgās dziesmas*, nr. 189].”³

Spēks un zināšanas

„Paklausība ir praviešu pazišanās zīme; tā devusi viņiem spēku un zināšanas laiku laikos. Ir būtiski, lai mēs

apzinātos, ka arī mums, tāpat kā viņiem, ir tiesības uz šo spēku un zināšanu avotu. Tas ir brīvi pieejams mums visiem, ja vien mēs paklausām Dieva pavēlēm. . . .

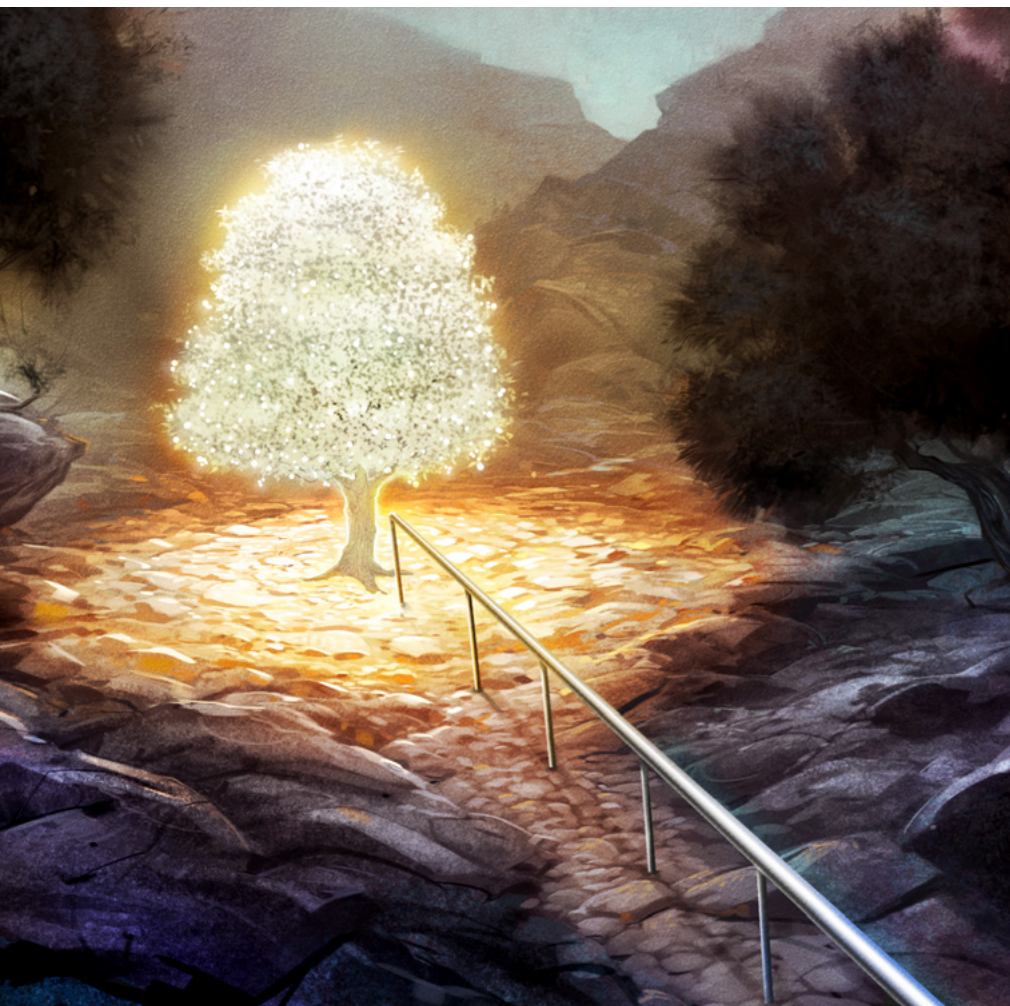
Mēs varam iegūt zināšanas, pēc kurām tiecamies, atbildes, kuras ilgojamies saņemt, un spēku, kuru vēlamies iegūt, lai spētu tikt galā ar pašreizējām grūtībām šajā sarežģītajā un mainīgajā pasaulē, ja vien labprātīgi paklausām Tā Kunga pavēlēm.”⁴

Izvēlieties paklausīt

„Visatļautība ir dominējošais tonis mūsdienās. Žurnālos un televīzijas šovos rāda kino un sporta zvaigznes — cilvēkus, kurus daudzi jaunieši vēlas atdarināt, un, lai gan viņi neievēro Dieva likumus un iesaistās grēcīgās darbībās, tas paliek it kā bez redzamām sekām. Neticiet tam! Atmaksas stunda pienāks, un mēs redzēsīm medaļas otrā pusē. Katrai pelnrušķītei reiz pienāk pusnakts stunda — ja ne šajā dzīvē, tad — pēc tās. Mēs visi reiz piedzīvosim tiesas dienu. . . . Es lūdzu, lai jūs izvēlētos paklausīt!”⁵

Prieks un miers

„Dažreiz jums, iespējams, šķiet, ka cilvēkiem pasaulē iet daudz jautrāk nekā jums. Dažiem, iespējams, liekas, ka uzvedības kodekss, ko mēs Baznīcā stingri ievērojam, ir ierobežojošs. Mani brāļi un māsas, es jums tomēr paziņoju, ka nav *nekā*, kas varētu ienest vairāk prieka mūsu dzīvēs vai vairāk miera mūsu dvēselēs, kā Gars, ko varam sajust, kad mēs sekojam Glābējam un ievērojam baušļus.”⁶

Esiet taisnīgi

„Es jums liecinu, ka mums apsolītās svētības ir neizmērojamas. Lai arī pār mums var sabiezēt negaisa mākoņi un gāzties lietus, mūsu zināšanas par evaņģēliju un mūsu Debesu Tēva un Glābēja mīlestība mūs mierinās un atbalstīs, un sniegs prieku mūsu sirdīs,

ja vien būsim taisnīgi un ievērosim baušļus. Nekas šajā pasaulē nevarēs mūs sakaut.”⁷

Sekojiēt Glābējam

„Kas bija šis Vīrs, kam nav svešas bēdas un kas ir rūdīts ciešanās? Kas ir godības Ķēniņš, šis Pulku Kungs? Viņš

ir mūsu Skolotājs. Viņš ir mūsu Glābējs. Viņš ir Dieva Dēls. Viņš ir mūsu pestīšanas Gādnieks. Viņš aicina: „Nāc Man līdzi!” Viņš dod norādījumu: „Ej un dari tu arī tāpat.” Viņš lūdz: „Turiet Manas pavēles.”

„Sekosim Viņam. Līdzināsimies Viņa paraugam. Paklausīsim Viņa vārdiem. To darot, mēs sniegsim Viņam dievišķo pateicības dāvanu.”⁸ ■

ATSAUCES

1. „They Marked the Path to Follow”, *Liahona*, 2007. g. okt., 5. lpp.
2. „Turiet baušļus!” *Liahona*, 2015. g. nov., 83. lpp.
3. „Turiet baušļus!”, 83. lpp.
4. „Paklausība nes svētības” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. maijs, 90., 92. lpp.)
5. „Tici, paklausī un pastāvi līdz galam!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2012. g. maijs, 129. lpp.
6. „Palieliet svētajās vietās” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. nov., 83. lpp.
7. „Turiet drošu prātu!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2009. g. maijs, 92. lpp.
8. „Rodot prieku ceļojumā” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2008. g. nov., 88. lpp.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Prezidents Monsons mums māca par daudzajām svētībām, ko mēs varam saņemt, būdami paklausīgi, tai skaitā, spēku, zināšanas, prieku un mieru. Jūs varat pajautāt tiem, kurus jūs mācāt, kā viņi ir tikusi svētīti, pateicoties tam, ka ir turējuši baušļus. Jūs varat

viņus mudināt turpināt domāt par šīm svētībām un pierakstīt savas domas un pieredzes dienasgrāmatā. Jūs varat arī viņus aicināt izrādīt pateicību Dievam par saņemtajām svētībām, turpinot būt paklausīgi.

Caur liesmām gūtās paklausības mācības

Prezidents Tomass S. Monsons reiz stāstīja par kādu atgadījumu, kad viņš sapratis, cik paklausība ir svarīga. Kad viņam bija astoņi gadi, viņa ģimene devās uz kalnu namiņu. Viņš ar savu draugu kādā vietā vēlējās nopļaut zāli, lai tajā varētu izveidot vietu ugunskuram. Viņi no visa spēka centās izraut zāli ar rokām, taču viss, ko viņi ieguva, bija nezāļu pilnas sauļas. Prezidents Monsons paskaidroja: „Un tad manā astoņgadīgajā prātā ienāca, kā man likās, nevainojams risinājums. Es teicu Denijam: „Mums šo zāli vajag nodedzināt. Vienkārši izdedzināsim zālē apli!””

Lai gan viņš zināja, ka viņam nav ļauts izmantot sērkokciņus, viņš aizskrēja pēc tiem uz namiņu un ar Deniju zālē aizkūra

nelielu ugunsкуру. Viņi domāja, ka tas izdegs pats no sevis, bet tā vietā tas kļuva arvien lielāks un bīstamāks. Viņš ar Deniju aizskrēja pēc palīdzības, un drīz vien pieaugušie steidzās turp, lai nodzēstu liesmas, pirms tās bija sasniegušas kokus.

Prezidents Monsons turpināja: „Todien mēs ar Deniju apgūvām vairākas skaudras un tai pat laikā svarīgas mācības, no kurām svarīgākā bija paklausība.” (Skat. „Paklausība nes svētības” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. maijs, 89.–90. lpp.)

Vai tu, līdzīgi prezidentam Monsonam, kādreiz esi guvis smagu mācību par paklausību? Kādus mērķus tu varētu izvirzīt, lai paklausot varētu sevi pasargāt nākotnē?

BĒRNI

Izvēlies pareizo

Pareizu izvēļu veikšana mūs tuvina Debesu Tēvam un Jēzum Kristum. Tas mums arī palīdz būt laimīgiem un pasargātiem. Apvelc izteikumus ar pareizām izvēlēm.

Špikošana skolā

Svēto Rakstu lasīšana

Došanās uz Baznīcu

Kalpošana citiem

Labu spēļu spēlēšana

Strīdēšanās ar brāļiem un māsām

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un centieties gūt iedvesmu, lai zinātu, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā sapratne par „Ģimene — vēstījums pasaulei” vairo jūsu ticību Dievam un svētī tās māšas, par kurām gādājat, veicot apmeklējuma mācības pienākumu? Vairāk informācijas meklējiet: reliefsociety.lds.org.

Ģimene ir Dieva noteikta

Sākumskolas dziesmas „Dievs mums devis ģimenes” vārdi . . . atgādina mums par skaidro mācību,” teica Kerola M. Stīvensa, pirmā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā. „Mēs mācāmies ne tikai to, ka Dievs mums devis ģimenes, bet arī to, ka mēs katra esam daļa no Dieva ģimenes. . . .

. . . Tēva iecere Viņa bērniem ir mīlestības iecere. Tā ir iecere, kā vienot Viņa bērnus — Viņa ģimeni — ar Viņu.”¹

Elders L. Toms Perijs (1922–2015), Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, ir teicis: „Mēs ticam arī tam, ka stipras, tradicionālas ģimenes nav tikai stabilas sabiedrības, stabilas ekonomikas un stabila dzīvesveida standarta pamatvienības, — tās ir arī mūžības un Dieva valstības un pārvaldības pamatvienības.

Mēs ticam, ka debesu organizācija un pārvaldība tiks veidota ģimeņu un radnieku lokā.”²

„Ikviens, neatkarīgi no ģimenes stāvokļa vai bērnu skaita, var būt Tā Kunga ieceres, kas aprakstīta vēstījumā par ģimeni, aizstāvis,” teica Bonija L. Oskarsone, Jauno sieviešu vispārējā prezidente. „Ja tā ir Tā Kunga iecere, tai vajadzētu būt arī mūsu iecerei!”³

Papildu Svētie Raksti

Mācības un Derību 2:1–3, 132:19

ATSAUCES

1. Kerola M. Stīvensa, „Dievs mums devis ģimenes” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 11. lpp.
2. L. Toms Perijs, „Kāpēc laulībai un ģimenei ir nozīme visā pasaulē” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 41. lpp.
3. Bonija L. Oskarsone, „Ģimenes vēstījuma aizstāves” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 15. lpp.
4. Džūlija B. Beka, „Teaching the Doctrine of the Family”, *Liahona*, 2011. g. marts, 32., 34. lpp.

Ticība, ģimene, palīdzība

Ģimenes mācība

Māsa Džūlija B. Beka, bijusī Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, mācīja, ka teoloģiska mācība par ģimeni pamatojas Radišanā, Krišanā un Jēzus Kristus īstenotajā Izpirkšanā:

„Zemes radišana nodrošināja dzīvesvietu ģimenēm. Dievs radīja vīrieti un sievieti, kuri bija divas būtiskas ģimenes puses. Debesu Tēva iecere paredzēja, ka Ādamam un Ievai bija jātiek saistītiem un jāizveido mūžīga ģimene.

. . . Krišana viņiem deva iespēju dzemdēt dēlus un meitas.

[Kristus īstenotā] Izpirkšana ļauj ģimenei tikt saistītai kopā uz mūžiem. Tā ļauj ģimenēm augt un pilnveidoties mūžīgi. Laimes iecere, ko sauc arī par glābšanas ieceri, bija ģimenēm radīta iecere. . . .

. . . Tāda bija Kristus mācība. . . . Bez ģimenēm nebūtu ieceres, nebūtu jēgas arī mirstīgajai dzīvei.”⁴

Apdomājiet šo:

Kādēļ ģimene ir vissvarīgākā sociālā vienība laikā un mūžībā?

MANAS KALPOŠANAS DARBA PILNĀS SVĒTDIENAS

Džefrijs A. Hodžs

Manas svētdienas ir aizņemtas, bet es esmu pateicīgs, ka varu kalpot, nepiedzīvojot grūtības, ar ko saskārās agrīnie Baznīcas vadītāji, kā piemēram, elders Pārlis P. Prets.

Ir svētdienas rīts. Man priekšā stāv 12 stundu garš saraksts ar sapulcēm, intervijām, konfirmācijām un ordinācijām. Es sāksu kalpot kādā staba centrā un pabeigšu citā sapulču namā, kas atrodas pilsētas otrā pusē, — tas viss jāpaveic ļoti karstā dienā.

Es ļoti gaidu katru sapulci, interviju, konfirmāciju un ordināciju. Taču vakar, domājot par to, cik aizņemts būšu, es sāku sevi nedaudz žēlot, — līdz es atvēru *Pārlija P. Preta autobiogrāfiju* un atsāku to lasīt no vietas, kur iepriekš biju pārtraucis. Elders Prets tika sagūstīts kopā ar Džozefu un Hairamu Smitu un citiem, pārciešot grūtos laikus Misūri. Kad brāļi tikai aizvesti uz Independenci, viņi tika ieslodzīti viesnīcā, kur viņiem bija jāguļ uz grīdas un spilvena vietā jāliek galva uz koka bluķa.

Kādā aukstā, sniegainā rītā elders Prets piecēlās un nemanīts izmuka no viesnīcas. Viņš devās cauri pilsētai austrumu virzienā, kur pletās lauki. Noejot apmēram 1,6 kilometrus, elders Prets iegāja mežā, krītošais sniegs aizklāja viņa pēdu nospiedumus, bet koki noslēpa viņu pašu.

Viņš domāja par savu sarežģīto situāciju. Ja viņš turpinātu iet uz austrumiem, tad viņš nonāktu citā štatā, kur viņš varētu

aizsūtīt ziņu ģimenei, lai viņi dodas pie viņa. Ja viņš atgrieztos viesnīcā, viņam būtu jāpaliek ieslodzītam un jāizcieš sods par nopietnām apsūdzībām. Cīnoties ar kārdinājumu bēgt, elders Prets domāja par grūtībām vai pat nāvi, ar ko būtu jāstopas citiem ieslodzītajiem, ja viņš tagad dotos projām.

Nezinot, ko darīt, viņam galvā ienāca vārdi no Svētajiem Rakstiem: „Kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; bet kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to atradīs, patiesi mūžīgo dzīvi” (skat. Marka 8:35; M&D 98:13).

Elders Prets atgriezās viesnīcā. Pēc tam sekoja mēnešiem ilgs, smags

ieslodzījuma laiks — bez ģimenes, sadraudzības ar svētajiem un iespējas kalpot par apustuļi.¹

Aizverot grāmatu, es domāju par ciešanām, kas bija jāpiedzīvo agrīnajiem svētajiem, no kuriem daži bija arī mani senči. Pateicoties viņu liecībai par evaņģēliju un viņu ticībai Jēzum Kristum, viņi izturēja neželību un vajāšanu. Pateicoties viņu izturībai, es šodien varu brīvi kalpot un pielūgt Dievu, esot ar viņiem vienots ticībā un liecībā.

Kamēr es gatavojos šai sabata dienai, mana ģimene ir drošībā, gaidot dienu, kad varēs pielūgt Dievu mājīgās baznīcas telpās. Sadraudzība ar svētajiem padarīs mūsu dienu gaišāku. Mēs priecāsimies kopā ar viņiem, veicot konfirmācijas un ordinācijas, pildot pienākumus un stiprinot ticību. Mēs pieņemsim Svēto Vakarēdienu, atceroties mūsu Glābēju un Viņa izpērkošo upuri. Un šovakar mēs pulcēsimies mājās, lai lasītu Mormona Grāmatu un kopā lūgtu, pirms mēs dosimies pie miera mūsu ērtajās gultās un liksim galvas uz saviem mikstajiem spilveniem.

Manas svētdienas ir aizņemtas. Par to es esmu pateicīgs un svētīts. ■

Autors dzīvo Kalifornijā, ASV.

ATSAUCE

1. Skat. Pārlis P. Prets, *Autobiography of Parley P. Pratt*, izd. Parley P. Pratt Jr. (1979. g.), 194.–197. lpp.

MELVAS PĒDĒJĀS VAKARIŅAS

Šerila Hārvorda Vilkoksa

„Vai tu vēlies pieņemt Svēto Vakarēdienu?” es jautāju savai mirstošajai mātei.

Mana māte nodzīvoja līdz 92 gadu vecumam un nesen aizgāja mūžībā. Viņa bija slimnīcā un ārsti nolēma, ka neko vairāk viņas labā nav iespējams darīt, kā tikai palīdzēt uzturēt labsajūtu līdz aiziešanas brīdim.

Gatavojoties vest viņu mājās, telpā ienāca divi brāļi no vietējās bīskapijas un man vaicāja, vai mana māte vēlas pieņemt Svēto Vakarēdienu. Vispirms es atbildēju: „Nē, paldies.” Mamma gandrīz neko nespēj norīt. Tad es sacīju: „Nedaudz uzgaidiet, es pajautāšu viņai.” Es pieliecos tuvāk pie viņas auss un sacīju: „Ir atnākuši divi priesterības nesēji. Vai tu vēlies pieņemt Svēto Vakarēdienu?” Vārgā, bet skaidrā balsī viņa atbildēja: „Jā.”

Kad maize bija svētīta, es to paņēmu no trauka, nolauzu nelielu drupatu un maigi to ieliku viņas mutē. Tas viņai prasīja zināmu laiku, un es klusām atvainojos vīriešiem, ka viņiem ir jāgaida. Viņi apgalvoja, ka viss ir kārtībā. Pēc otrās lūgšanas es paņēmu mazo plastmasas trauciņu ar ūdeni un pieliku to viņai pie lūpām.

Viņa iedzēra tikai mazu malciņu, bet es biju pārsteigta, cik labi viņa to norija.

Es pateicos brāļiem, un viņi devās uz nākamo telpu. Aptuveni pēc stundas māte mierīgi nomira.

Vēlāk es aptvēru, cik tas bija svēts brīdis, kuru pieredzēju kopā ar māti. Viņa pieņēma Svēto Vakarēdienu — tas bija pēdējais, ko viņa izdarīja savā dzīvē. Pēdējais vārds, ko viņa sacīja, bija „Jā” — apliecinot, ka vēlas pieņemt Svēto Vakarēdienu, jā, apliecinot,

ka upurē un sniedz savu salauzto sirdi un nožēlas pilno garu (3. Nefija 9:20), jā, apliecinot, ka uzņemas uz sevis Jēzus Kristus Vārdu un apsola vienmēr Viņu atcerēties, jā, apliecinot, ka pieņem Viņa Garu. Pēdējais, kam pieskārs viņas lūpas, bija Svētā Vakarēdiena simboli.

Šis pēdējās vakariņas viņai, noteikti, bija kas īpašs! Lai gan viņa bija par vāju, lai kustētos vai runātu, viņa, noteikti, bija dzīva Kristū! Viņa, noteikti, bija ļoti pateicīga, jūtot Viņa pestīšanas un visuvarošo spēku, kas bija viņā mirstīgā ceļojuma beidzamajos brīžos un kas deva viņai cerību mūžīgajai dzīvei.

Kad mēs katru nedēļu pieņemam Svēto Vakarēdienu, kaut mēs būtu pateicīgi par iespēju atjaunot savas derības un izjust piedošanu un labvēlību, tiecoties kļūt līdzīgākiem mūsu Tēvam debesīs un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum. Tad šī maize un ūdens mums, tāpat kā tas, noteikti, bija manai mātei, būs saldāks par visu saldo un tīrāks par visu, kas ir tīrs (Almas 32:42). ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

Tads R. Kalisters

Svētdienas
skolas vispārējais
prezidents

Sākot apņēmīgāk mācīties, mēs pieredzēsim dievišķu prieku, kas gūstams no mācīšanās un dzīvošanas saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju.

Mācīšanās prieks

Ir kāds stāsts par vīru, kuru visi dēvēja par pilsētas dikdieni. Viņš nevēlējās strādāt, viņš negribēja meklēt darbu. Viņš vienkārši dzīvoja uz citu rēķina. Galu galā pilsētas iedzīvotājiem tas apnika. Viņi nolēma aizvest viņu uz pilsētas nomali un izraidīt. Vedot viņu preču vagonā uz pilsētas robežu, vagona vadītājs sajuta līdzjūtību. Iespējams, nevižam vajadzētu dot vēl vienu iespēju. Tādēļ viņš pajautāja: „Vai tu nevēlies maisiņu ar kukurūzu jaunam sākumam?”

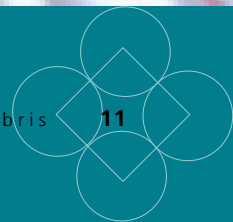
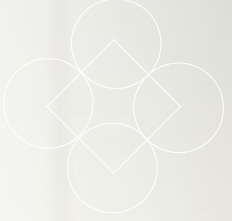
Dikdienis atbildēja: „Vai tā ir izlobīta?”¹

Skolotāji un audzēkņi: vienlīdzīgs pienākums darīt savu daļu

Dažkārt cilvēki vēlas saprast evaņģēliju, neieguldot ne mazākās pūles, — viņi vēlas, lai Svētie Raksti tiktu izskaidroti un viņiem pašiem nebūtu jālasa. Viņi vēlas mācīties evaņģēliju, klausoties īsus, aizraujošus citātus vai skatoties nelielus, interesantus video klipus. Viņi vēlas, lai Svētdienas skolas skolotājs sagatavotu un kā ar karoti iebartu viņiem stundu, neprasot īpašu sagatavošanos vai līdzdalību no viņu puses.

Gluži pretēji tam Glābējs reiz aicināja Savus audzēkņus doties mājās, jo viņi nevarēja saprast Viņa vārdus. Viņš tiem pavēlēja lūgt, pārdomāt un „sagatavot savus prātus rītam”, kad Viņš „nāks pie [viņiem] atkal” (skat. 3. Nefija 17:2–3).

Lūk, kāda bija mācība: ne tikai skolotājam ir pienākums sagatavoties, bet arī audzēknim. Gluži tāpat kā skolotājam ir pienākums mācīt ar Garu, arī audzēknim ir pienākums mācīties ar Garu (skat. M&D 50:13–21).

Mormona Grāmatā rakstīts: „Sludinātājs nebija labāks par klausītāju, *ne arī skolotājs bija labāks par mācāmo; un tā viņi visi bija vienlīdzīgi*” (Almas 1:26; uzsvars pievienots).

Tālāk doti daži ieteikumi, ko mēs varam darīt, lai pieredzētu prieku, kas rodams, darot savu daļu evaņģēlija apgūšanā un dzīvojot saskaņā ar to.

Mācīšanās mājās

Studējiet Svētos Rakstus

Katrs Baznīcas loceklis ir atbildīgs par evaņģēlija mācīšanos; šo pienākumu nevar deleģēt. Lielākā daļa mācīšanās ietver regulāras Svēto Rakstu studijas. Prezidents Harolds B. Lī (1899–1973) pasludināja: „Ja mēs katru dienu nelasām Svētos Rakstus, mūsu liecības kļūst seklākas.”² Apustulis Pāvils novēroja, ka jūdi Bērijā „bija labvēlīgāki par Tesalonīķes jūdiem un vārdu labprāt uzņēma”, un tad viņš pastāstīja iemeslu šādi uztveres spējai: „viņi *ik dienas meklēja rakstos*” (Ap. darbu 17:11; uzsvars pievienots).

Ikdienas Svēto Rakstu studēšana ir būtiska mūsu garīguma sastāvdaļa. Nekas nevar pilnībā kompensēt tās trūkumu mūsu ikdienā. Tādēļ Svēto Rakstu studēšanai ir jāatvēl laiks, nevis jāstudē tad, ja atliek laika.

Ir cilvēki, kas saka:
„Es esmu tik ļoti

noslogots, ka man nav laika ikdienas Svēto Rakstu studēšanai.” Šis apgalvojums zināmā mērā atgādina stāstu par diviem koku cirtējiem, kuri sacentās par to, kurš vienas dienas laikā nocirtīs vairāk koku. Saulei austot sākās sacensības. Reizi stundā mazākais vīrs uz aptuveni 10 minūtēm iegāja mežā. Katru reizi, kad viņš to darīja, viņa pretinieks pasmaidīja un pamāja ar galvu, būdams pārliecināts, ka viņš ir priekšā. Lielākais vīrs ne reizi neatstāja savu vietu, ne brīdi nepārstāja cirst kokus, ne uz mirkli neatvilka elpu.

Dienai beidzoties lielākais vīrs bija satriekts, uzzinot, ka viņa pretinieks, kurš šķietami tērēja tik daudz laika, bija nocirtis daudz vairāk koku nekā viņš. „Kā tu to paveici, tik bieži atpūšoties?” viņš vaicāja.

Uzvarētājs atbildēja: „Ak, es asināju savu cirvi.”

Katru reizi, kad mēs lasām Svētos Rakstus, mēs „asinām savus cirvjus”. Un, brīnumainā kārtā, kad mēs to darām, mēs varam pārējo laiku izmantot daudz gudrāk.

Laicīgi sagatavojieties

Pētījumi ir atklājuši, ka tikai neliela Baznīcas locekļu daļa izlasa pirms nodarbības tās rakstvietas, kas tiks

pārrunātas svētdienas
stundās. Ikviens
no mums

var palīdzēt mainīt šo situāciju. Mēs varam pildīt savu mācīšanās pieredzes daļu, nākot uz stundām labāk sagatavoti, iepriekš izlasot Svētos Rakstus un gatavi dalīties atziņās. Mūsu sagatavošanās var būt garīga dāvana, kuru mēs dāvājam visiem klases dalībniekiem.

Mācīšanās stundās

Piedalieties stundās

Pavēle atvērt savas mutes (skat. M&D 60:2–3) attiecas ne tikai uz misionāru darbu, bet arī uz darbu stundās. Kad mēs piedalāmies, mēs aicinām Garu, kas var liecināt par mūsu teiktā patiesumu un apgaismot mūsu prātus ar lielu izpratni. Bez tam mūsu līdzdalība var iedvesmot citus un tādējādi iedrošināt viņus iesaistīties.

Šādi mēs sekojam mācīšanās principam, kuru sniedzis

Tas Kungs: „Lai viens runā

noteiktā laikā
un lai visi

klusās viņa vārdos, lai, kad visi būs runājuši, *visi varētu būt iedvesmoti par visu*” (M&D 88:122; uzsverums pievienots). Dažkārt nav viegli līdzdarboties stundā; tas liek mums „iziet ārpus komforta zonas”. Taču tas veicina visas klases izaugsmi.

Pierakstiet iespaidus

Jau ilgu laiku es ņemu līdzi uz Baznīcu tukšas pierakstu kartītes un citīgi cenšos saklausīt doktrinālas atziņas vai garīgus iespaidus, kurus es varētu pierakstīt. Es varu godīgi teikt, ka esmu bagātīgi atlidzināts. Šāda pieeja mainīja manu perspektīvu; mana mācīšanās kļuvis mērķtiecīgāka un ātrāka; mana vēlme apmeklēt Baznīcu kļuvis lielāka.

Kādēļ ir tik svarīgi pierakstīt garīgas pieredzes, kuras gūstam Baznīcā vai citos apstākļos? Uz mirkli iedomājieties, ka māte uzrunā savu pusaugu dēlu, un kādā brīdī viņš saka: „Mammu, tas ir tiešām labs padoms.” Tad viņš paņem pierakstu blociņu un sāk pierakstīt iespaidus, kurus guvis viņu sarunas laikā. Tiklīdz māte būtu atguvusies no pārsteiguma, vai viņa vēlētos dot viņam vairāk?

Nešaubīgi šis pats princips ir attiecināms uz mūsu Tēvu Debesīs. Kad mēs pierakstām Viņa sniegtos iespaidus, Viņš daudz lielākā mērā dos mums turpmākās atklāsmes. Bez tam, daudzi iespaidi, kurus mēs saņemam, sākumā var šķist kā mazi domu aizmetņi, bet, ja mēs tos lolojam un pārdomājam tos, tie var izaugt par lieliem, garīgiem ozoliem.

Pravietis Džozefs Smits runāja, cik svarīgi ir pierakstīt atziņas un iespaidus: „Ja jūs . . . turpināt pārrunāt svarīgus jautājumus . . . un tos nepierakstāt, . . . iespējams tādēļ, ka atteicāties pierakstīt šīs lietas, kad Dievs tās ir atklājis, pienācīgi tās nenovērtējot, Gars var aiziet, . . . un tie ir jeb bija plašas zināšanas ar mūžīgu nozīmi, kas nu ir zudušas.”³

Mācīšanās prieks

Mācīšanās ir kas daudz vairāk par dievišķu pienākumu. Ir paredzēts, ka tai ir jābūt arī dziļi izjustam priekam.

Reiz seno laiku matemātiķim, vārdā Arhimeds, viņa ķēniņš pavaicāja, vai viņa jaunais kronis ir no tīra zelta, vai arī zeltkalis

ir negodīgi aizvietojis daļu zelta ar sudrabu. Arhimeds pārdomāja risinājumu un visbeidzot rada atbildi. Viņa atklājums viņā radīja tādu prieku, ka, atbilstoši leģendai, viņš skrēja pa pilsētu saucot: „Eureka! Eureka!” — kas nozīmē „Atradu! Atradu!”

Lai cik liels nebūtu viņa prieks par zinātniska principa atklāšanu, daudz lielāks prieks rodams, atklājot Jēzus Kristus evaņģēlija patiesās mācības: tās mācības, kas ne tikai sniedz mums informāciju, bet arī glābj mūs. Tieši tādēļ Glābējs teica: „To Es uz jums esmu runājis, lai . . . jūsu prieks būtu pilnīgs” (Jāņa 15:11). Un tādēļ „Dieva dēli izsaucās priekā” (Ījaba 38:7), kad viņi uzzināja par pestīšanas ieceri. Gluži tāpat kā sēklām ir dabiska spēja augt, arī evaņģēlija patiesajām mācībām ir dabiska spēja radīt prieku.

Dievišķs mudinājums —

Tā nav tikai dievišķa pavēle „meklēt zināšanas” (M&D 88:118), bet tā ir arī dievišķa rīcība. Ik reizi, kad mēs studējam Svētos Rakstus, nākam uz stundu nedaudz labāk sagatavoti, piedalāmies stundas pārrunās, uzdomam jautājumus un pierakstām svētus iespaidus, mēs kļūstam līdzīgāki Dievam, tādējādi palielinot mūsu spēju pieredzēt to prieku, kuru izjūt Viņš.

Kaut mēs visi censtos citīgāk mācīties, daudz dievišķāk mācīties mājās, stundās un jebkurā citā vietā! To darot, mēs pieredzēsim dievišķu prieku, kas rodas no mācīšanās un dzīvošanas saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju. ■

ATSAUCES

1. Līdzīgā stāstā dalījās elders D. Tods Kristofersons 2014. gada oktobra vispārējā konferencē.
2. Harolds B. Lī, reģionālo pārstāvju seminārs, 1970. g. 12. dec.
3. Džozefs Smits, *History of the Church*, 2:199.

meklēt
zināšanas

Ik reizi, kad mēs studējam Svētos Rakstus, nākam uz stundu nedaudz labāk sagatavoti, piedalāmies stundas pārrunās, uzdomam jautājumus un pierakstām svētus iespaidus, mēs kļūstam līdzīgāki Dievam, tādējādi palielinot mūsu spēju pieredzēt to prieku, kuru izjūt Viņš.

Mazi bērni UN Svētais Vakarēdiens

Mūsu mazie bērni sajuta, ka Svētais Vakarēdiens ir mums svarīgs. Mēs būtu varējuši darīt vairāk, lai palīdzētu viņiem saprast, ka tas ir svarīgi arī viņiem.

Ārons L. Vests

Vai jūs kādreiz esat domājuši, kāpēc mēs ļaujam nekristītiem bērniem pieņemt Svēto Vakarēdienu? Vai tikai tāpēc, lai izvairītos no neizbēgama trokšņa un cīņiņa, kad viņi vēlas maizes gabaliņu? Vai tikai tāpēc, lai būtu vieglāk izpildīt priekšrakstu? Tikai lai būtu miers?

Es tā nedomāju. Es domāju, ka ir dziļāks iemesls. Es tam ticu tādēļ, ka ticu: kad Jēzus Kristus saka „visi”, Viņš tiešā domā visus. Un, kad viņš uzrunā ļaužu pulku, Viņš nevienu neizslēdz.

Kad augšāmcēlies Glābējs Savai tautai Amerikas kontinentā ieviesa Svēto Vakarēdienu, Viņš uzsvēra, ka šim priekšrakstam ir īpaša nozīme tiem, kas ir kristījušies.¹ Vēl vairāk — Viņš pavēlēja Saviem mācekļiem, „lai tie dotu [Svēto Vakarēdienu] ļaužu pulkam”.² Ļaužu pulkā bija arī „bērniņi”.³

Kad šodien priesterības nesēji izrunā Svētā Vakarēdiena lūgšanu, viņi lūdz Debesu Tēvu svētīt un iesvētīt maizi un ūdeni „visām tām

dvēselēm”, kuri to ņem.⁴ Visām. Katram cilvēkam, kurš to pieņem, tajā skaitā katram mazam bērnam.

Ja, pieņemot maizi un ūdeni, bērni saņem šos simbolus kā svētību savām šķīstajām dvēselēm, ir jābūt veidam, kā palīdzēt viņiem rast nozīmi šim priekšrakstam.

Ar šādu izpratni es atskatos uz laiku, kad mani bērni bija mazi. Mums ar sievu diezgan labi izdevās panākt, lai bērnu būtu klusi Svēta Vakarēdiena pasniegšanas laikā. Es domāju: bērni sajuta, ka šis priekšraksts mums ir svarīgs. Taču mēs varējām darīt vairāk, lai palīdzētu viņiem saprast, ka tas ir svarīgi arī *viņiem*.

Ko mēs būtu varējuši darīt? Mēs būtu varējuši atcerēties, ka mazi bērni spēj ievērot Svētā Vakarēdiena lūgšanā dotos solījumus. Viņi var saprast sev raksturīgā, spēcīgā veidā, ko nozīmē „vienmēr atcerēties” Jēzu. Viņi var apsolīt „ievērot Viņa baušļus”. Viņi pat var parādīt, ka viņi „vēlas uzņemties Jēzus Kristus Vārdu”, zinot, ka viņiem drīz būs šī privilēģija, kad viņi tiks kristīti un konfirmēti.⁵

Bet kā ir ar derību atjaunošanu? Baznīcas vadītāji ir mācījuši: kad mēs pieņemam Svēto Vakarēdianu, mēs atjaunojam visas derības, kuras esam noslēguši ar To Kungu.⁶ Mazi bērni nav noslēguši derības, kuras jāatjauno.

Es atkal domāju par laiku, kad mūsu bērni bija mazi. Mēs nevarējām viņiem palīdzēt atskatīties uz savām derībām, bet mēs būtu varējuši palīdzēt viņiem raudzīties uz priekšu. Es

vizualizēju sevi kopā ar mazu dēlu vai meitu Sabata rītā:

„Kad tev būs astoņi gadi,” es saku, „tu tiksī kristīts un saņēmsi Svētā Gara dāvanu. Tu noslēgsi derības. Tās derības, kuras tu noslēgsi *tad*, būs līdzīgas *šodienas* apsolījumiem, pieņemot Svēto Vakarēdianu.

Kad es šodien pieņēmu Svēto

Vakarēdianu, es atjaunošu savas kristību derības, it kā es no jaunu uzņemtos šos apsolījumus. Tu būsi kopā ar mani, bet tu neatjaunosi derības. Tu vēl neesi tās noslēdzis. Tā vietā tu vari *vingrināties* noslēgt derības. Katru reizi, kad tu pieņem Svēto Vakarēdianu, tu vari sagatavoties kristīties un tapt konfirmēts. Tādējādi tu būsi gatavs, kad sasniegsi astoņu gadu vecumu.

Ja vārds *vingrināties* šajā gadījumā šķiet nevietā, apdomājiet šādu variantu: piemērotos apstākļos tēvs var palīdzēt saviem bērniem sagatavoties kristīšanas priekšrakstam, parādot viņiem, kā viņi kopā stāvēs ūdenī, un daloties kristīšanas lūgšanas vārdiem. Viņš šajā brīdī neizpilda priekšrakstu. Savā ziņā viņš palīdz saviem bērniem vingrināties. Tādējādi viņi neraizēsies par to, kas notiks, kad viņi ieies kristīšanās ūdeņos. Es ticu, ka mātes un tēvi arī var palīdzēt bērniem vingrināties noslēgt un ievērot kristīšanās derības. Katra Svētā Vakarēdiena sanāksme var būt svēta vingrināšanās sesija maziem bērniem, pieņemot Glābēja Izpirkšanas simbolus.

Un tā es atkal atgriežos pie sava sākotnējā jautājuma. Kāpēc mēs ļaujam nekristītiem bērniem pieņemt Svēto Vakarēdianu? Vai tikai tāpēc, lai „būtu miers”? Protams, nē. Mēs palīdzam mūsu bērniem pieņemt Svēto Vakarēdianu, lai viņi varētu atcerēties Savu Glābēju un gūt Viņa mieru — mieru, kas nav salīdzināms ar pasaules piedāvājumu.⁷ Mēs palīdzam viņiem sagatavoties saņemt šo mieru arvien lielākā mērā nākotnē, kad viņi noslēgs un turēs derības ar Viņu. ■

Autors dzīvo Jūtas štatā, ASV.

ATSAUCES

1. Skat. 3. Nefija 18:5, 11.
2. 3. Nefija 18:4; uzsvērumš pievienots.
3. Skat. 3. Nefija 17:21–25; 18:1–4.
4. Mācības un Derību 20:77, 79; uzsvērumš pievienots.
5. Mācības un Derību 20:77.
6. Skat. L. Tom Perry, „As Now We Take the Sacrament”, *Liahona*, 2006. g. maijs, 41. lpp.
7. Skat. Jāņa 14:27.

KĀ IZPRAST pašnāvību

BRĪDINĀJUMA ZĪMES UN PIESARDZĪBAS PASĀKUMI

Dr. Keniči Šimokava

PDS Ģimenes pakalpojumu birojs, Japānas birojs

Kad Kevinam bija 16 gadi, viņa vecāki nolēma šķirties. Ap to pašu laiku viņš pārtrauca lietot savas epilepsijas zāles, kas palīdzēja stabilizēt viņa garastāvokli. Nezinot, ka viņam ir bipolāri traucējumi, viņš sāka izjust paranoju, spēku izsīkšanu un smagu depresiju. Medikamenti nepalīdzēja. Pienāca brīdis, kad viņš jutās no visa tik ļoti noguris, ka nolēma izbeigt savu dzīvi, neko par to nepasakot citiem.

Kevinš atceras dienu, kad viņš centās izdarīt pašnāvību: „Es raudāju. Es vienkārši biju tik ļoti noguris, tik emocionāli iztukšots. Es skatījos uz cilvēkiem, vēlēdamies, lai kāds, vienalga kurš, man pajautāju: „Tev viss kārtībā?” Lai arī cik ļoti es to vēlējos, es [savā galvā] dzirdēju balsis, kas teica: „Tev ir jāmirst.” . . . Es visu laiku tam centos stāties pretī, bet balsis bija pārāk spēcīgas, un es vienkārši nespēju tām pretoties.”¹

Traģiski, bet neviens nepamanīja viņa ciešanas. Pārliecināts, ka nevienam nerūp, viņš mēģināja izdarīt pašnāvību, bet brīnumainā kārtā izdzīvoja.

Vai mēs varam iztēloties kaut mazu daļu no tā, cik nepārvaramas ciešanas un kādu izmisumu viņš juta, klusi saucot pēc palīdzības?

Pašnāvība ir viens no grūtākajiem laicīgās dzīves pārbaudījumiem gan tiem, kuri cieš no pašnāvnieciskām domām, gan tiem, kuru tuvinieks ir izdarījis pašnāvību. Elders M. Rasels Balards, Divpadsmīt apustuļu kvoruma loceklis, teica: „Manuprāt, nav nekā grūtāka par to, ja ģimenei ir jāpārcieš, ka viņu tuvinieks ir atņēmis sev dzīvību. Pašnāvība ir postoša ģimenes pieredze.”² Apdomājot šo nopietno pārbaudījumu, pārrunāsim, (1) ko mēs zinām par pašnāvību, tostarp, pašnāvības brīdinājuma

zīmes un ko mēs varam darīt, lai to novērstu; (2) ko var darīt ģimenes locekļi, kuri zaudējuši tuvinieku, kā šajā problēmā var iesaistīties sabiedrība, un (3) ko mums visiem vajadzētu darīt, lai stiprinātu mūsu cerību un ticību Kristum, lai mēs nekristu izmisumā.

Kā izprast pašnāvību

Katru gadu pasaulē vairāk nekā 800 tūkstoši cilvēku mirst, izdarot pašnāvību.³ Tas nozīmē, ka ik pēc 40 sekundēm kāds pasaulē izdara pašnāvību. Patiesais skaitlis ir pat lielāks, tāpēc ka pašnāvība ir sensitīvs jautājums un dažās valstīs tā ir pretlikumīga, un par to netiek ziņots. Pašnāvība ir otrs izplatītākais nāves iemesls starp cilvēkiem vecumā no 15 līdz 29 gadiem. Lielākajā daļā valstu pašnāvību skaits ir augstākais to cilvēku vidū, kuriem ir pāri 70 gadiem. Tieši vai netieši, pašnāvība ietekmē lielu mūsu sabiedrības daļu.

Brīdinājuma zīmes

Kad mēs vairs netiekam galā ar dzīves uzlikto pārbaudījumu slogu, mēs sajūtam ārkārtīgi lielu stresu. Ja emocionālās ciešanas liekas nepanesamas, cilvēka domāšana var aptumšoties un viņam var likties, ka nāve ir vienīgā izeja. Cilvēks var nolemt, ka neviens nevar palīdzēt, kas savukārt

*Saskaņā ar Almas mācīto,
mums ir „[jānes] vienam otra
slogi, lai tie kļūtu viegli, . . .
[jāsēro] ar tiem, kas sēro, un
[jāmierina] tie, kuriem nepie-
ciešams mierinājums”.*

liek noslēgties no sabiedrības un iegrimt vēl lielākās ciešanās, bezizejā un bezcerībā, un galu galā novest pie domām, ka pašnāvība ir vienīgā iespēja.

Ja kāds izrāda *jebkuru* no tālāk sniegtajām, nopietnajām brīdinājuma zīmēm,⁴ mums vajadzētu nekavējoties meklēt palīdzību pie psihiskās veselības aprūpes speciālista vai neatliekamās palīdzības, piemēram, pie policijas:

- ja kāds draud, ka sevi savainos vai nogalinās;
- ja kāds meklē veidus vai līdzekļus, lai sevi nonāvētu;
- ja kāds runā vai raksta par nāvi, miršanu vai pašnāvību.

Tālāk sniegtās zīmes var atainot ne tik neatliekamu situāciju, bet mums nevajadzētu vilcināties, lai palīdzētu cilvēkam, kurš:

- saka, ka viņam vairs nav cerības un viņš ir pazaudējis dzīves mērķi;
- izrāda naidu, dusmas vai vēlas atriebties;
- uzvedas neapdomīgi;
- jūtas tā, it kā būtu iedzīts slazdā;
- sāk pastiprināti lietot alkoholu vai narkotikas;
- attālinās no draugiem, ģimenes vai sabiedrības;
- jūt trauksmi, satraukumu vai dramatiskas garastāvokļa maiņas;
- visu laiku nespēj normāli iemigt vai izgulēties;
- domā, ka viņš citiem ir apgrūtinājums.

Ne visi, kuri cenšas izdarīt pašnāvību, dara to zināmu citiem, bet lielākā daļa izrāda kādu no šīm brīdinājuma zīmēm. Tāpēc uztveriet tās nopietni!

Pat ja profesionāla palīdzība nav viegli pieejama, patiesas draugu un ģimenes locekļu rūpes var sniegt lielu atbalstu.

Pašnāvības novēršana

Ja kādam ir pašnāvnieciskas tieksmes, ģimenes locekļiem un draugiem ir ārkārtīgi liela nozīme. Saskaņā ar Almas mācīto, mums ir „[jānes] vienam otra slogi, lai tie kļūtu viegli . . . [jāsēro] ar tiem, kas sēro, un [jāmierina] tie, kuriem nepieciešams mierinājums” (Mosijas 18:8, 9).

Tālāk sniegti daži noderīgi padomi, ko ģimenes locekļi un draugi var darīt:

Palīdziet un uzklausiet ar mīlestību. Elders Balards deva padomu: „Nav nekā spēcīgāka par mīlošām rokām, kuras apņēm tos, kuri cieš.”⁵ „Mums viņi ir jāierauga . . . ar Debesu Tēva acīm,” mācīja elders Deils G. Renlands, Divpadsmit apustuļu kvorumu loceklis. „Tikai tad mēs varēsim sajust Glābēja gādīgās rūpes par viņiem. . . . Šāds redzējums atvērs mūsu sirdis, lai mēs varētu saprast citu cilvēku vilšanās sajūtu, bailes un sāpes.”⁶

Palīdziet ar reālām lietām. Ja cilvēks saskaras ar krīzi, kas ietekmē viņa drošību vai pamatvajadzības, piedāvāriet materiālu palīdzību, taču ļaujiet cilvēkam izvēlēties, vai to pieņemt vai nē. Piemēram, ja kādam rodas pašnāvnieciskas domas darba zaudējuma dēļ, palīdziet viņam atrast darba piedāvājumus, lai viņam būtu iespējas, no kurām izvēlēties, un būtu iespēja atbrīvoties no sajūtas, ka viņš ir iestrēdzis nelaimē.

Pajautājiet šim cilvēkam, vai viņš domā par pašnāvību. Ja jūs esat noraizējies par kādu, kurš cieš un izrāda pašnāvības brīdinājuma zīmes, pajautājiet viņam, vai viņš domā par pašnāvību. To darīt, iespējams, nebūs patīkami, bet tas ir labākais veids, kā tiešā veidā uzzināt, vai viņš apsver šādu iespēju. Tas var atvērt ceļu uz sarunu par šī cilvēka problēmām un raizēm.

Jūs varētu uzsākt sarunu, piemēram, sakot: „Izklausās, ka nevienam to nebūtu viegli izturēt. Vai tu domā par pašnāvību?” vai „Ņemot vērā visas šīs ciešanas, kuras tu šobrīd piedzīvo, es gribētu zināt, vai tu domā par pašnāvību.” Ja cilvēkam nav tādas domas, viņš, visticamāk, jums to pateiks.

Ja jūs jūtat, ka cilvēks tā īsti nevēlas runāt par pašnāvnieciskām domām, mēģiniet sajaut Gara pamudinājumus, lai zinātu, ko darīt. Iespējams, jūs tiksiet pamudināts vienkārši

palikt šī cilvēka tuvumā, līdz viņš jutīs, ka var ar jums atklāti izrunāties.

Palieciēt šī cilvēka tuvumā un meklējiet palīdzību. Ja kāds jums pasaka, ka domā izdarīt pašnāvību, palieciēt kopā ar šo cilvēku un centieties ar viņu izrunāties par to, kas viņu nomāc. Ja cilvēks runā par konkrētām pašnāvības metodēm un laiku, palīdziet viņam telefoniski sazināties ar diennakts krīzes centru vai vietējo psihiatrisko neatliekamo palīdzību.

Reakcijas uz pašnāvību

Vai nu cilvēks ir vai nav izrādījis brīdinājuma zīmes, daži no viņiem pārtrauc šo dzīvi. Kad ģimenes locekļi un draugi saskaras ar postošo pieredzi, tuviniekam izdarot pašnāvību, viņi piedzīvo ārkārtīgi lielas, intensīvas sāras, kurās ir iesaistītas daudzas emocijas. Viņu reakcijas varētu būt šādas:

- kauns un apkaunojuma sajūta;
- šoks un neticība;
- dusmas, atvieglojuma vai vainas sajūta;
- cenšanās slēpt nāves iemeslu;
- novēršanās no sabiedrības un ģimenes attiecību sabrukums;
- aktīva dalība un pat apsēstība, cenšoties iesaistīties pašnāvību novēršanas pasākumos;
- pārmērīga vēlme saprast, kāpēc tas ir noticis;
- pamestības un atraidījuma sajūta;
- mirušā cilvēka, sevis, citu un Dieva vainošana;
- pieaugošas pašnāvnieciskas vai pašiznīcinošas domas;
- augsts stresa līmenis svētku laikā un tuvinieka nāves gadadienā.⁷

Ko var darīt ģimenes locekļi, kuri ir pārcietuši tuvinieka zaudējumu, un sabiedrība?

Atturieties no tiesāšanas. Lai gan pašnāvība ir nopietns jautājums, elders Balards mums arī atgādina, ka „acīmredzami, mēs nevaram zināt visus apstākļus par katru pašnāvību. Vienīgi Tas Kungs zina visas detaļas, un Viņš ir tas, kurš mūs tiesās par to, kas izdarīts uz Zemes. Kad [Tas Kungs] mūs tiesās, es domāju, ka viņš ņems vērā pilnīgi visus apstākļus: mūsu ģenētisko un ķīmisko dabu, garīgo stāvokli, prāta spējas, saņemtās mācības, senču tradīcijas, veselību un tā tālāk.”⁸

Cieniet un ļaujiet iziet cauri katra cilvēka unikālajam sērošanas procesam. Cilvēki sēro dažādos veidos, jo katram cilvēkam ar zaudēto tuvinieku ir bijušas atšķirīgas attiecības. Tāpēc novērtējiet un cieniet veidu, kā katrs cilvēks izdzīvo sēras.

Kad mēs zaudējam tuviniekus, mūs pārņem spēcīgas un pat nepārvaramas emocijas. Tomēr sērošana nenozīmē, ka mums trūkst ticības. Glābējs sacīja: „Tev būs dzīvot kopā mīlestībā, tā ka tu raudāsi par to, kas mirs, zaudēšanu” (M&D 42:45). Sēras ir pierādījums tam, ka mēs mīlējām aizgājušo tuvinieku, un tam, ka mums šīs attiecības daudz nozīmēja.

Lūdziet palīdzību. Sējot it viss var šķist nepanesams. Lūdzot palīdzību, citiem var būt svēta iespēja jūs mīlēt un jums kalpot. Ja jūs citiem ļausiet sev palīdzēt, tas dziedinās un stiprinās ne tikai jūs, bet arī viņus.

Turpiniet tikties ar cilvēkiem. Daži cilvēki sēro vienatnē un dažkārt noslēdzas no ārpusaules, tāpēc turpiniet tikties ar saviem ģimenes locekļiem un draugiem. Ik pa laikam uzmeklējiet savus sērojošos ģimenes locekļus, radniekus un draugus un piedāvājiet palīdzību, jo viņi var nenākt pie jums.

Paļaujieties uz Glābēju. Galu galā, Glābējs ir dziedināšanas un miera avots. „Viņa īstenotā Izpirkšana sniedz mums iespēju piesaukt Viņu, kurš ir pieredzējis visas mūsu laicīgās vājības, lai dāvātu mums spēku — panest savas laicīgās nastas. Viņš zina par mūsu ciešanām, un Viņš mums ir līdzās. Viņš, gluži kā labais samarietis, atrodot mūs ceļa malā ievainotus, pārsies mūsu vātis un par mums parūpēsies (skat. Lūkas 10:34).”⁹

Centīsimies saprast, ka mums visiem pilnībā vajag paļauties uz To Kungu, Jēzu Kristu, un Viņa īstenoto Izpirkšanu, cenšoties pildīt savu daļu. To pazemīgi atzīstot, centīsimies saprast mūsu ģimenes locekļus un kaimiņus, kuri cieš, palīdzēsīm un mīlēsim viņus, un kopā pieaugsim lielākā ticībā un pašlīvē uz Glābēju, kurš atgriezīsies un „nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Jāņa atklāsmes 21:4). ■

ATSAUCES

1. Kevins Hains, citāts no Amandas Boveres grāmatas „A Survivor Talks About His Leap”, *Time*, 2006. g. 24. maijs, Time.com.
2. M. Rasels Balards, citāts no Džeisona Svensona raksta „Elder Ballard Offers Comfort and Counsel to Those Affected by Suicide”, *Church News*, 2014. g. 19. dec., news.lds.org.
3. Skat. Pasaules veselības organizācija, *Preventing Suicide: A Global Imperative* (2014. g.), 2. lpp.
4. Skat. M. Deivids Rads un citi, „Warning Signs for Suicide: Theory, Research, and Clinical Applications”, *Suicide and Life-Threatening Behavior*, 36 sēj., nr. 3 (2006. g.), 255.–262. lpp.
5. M. Rasels Balards, „Sitting on the Bench: Thoughts on Suicide Prevention” (video), lds.org/media-library.
6. Deils G. Renlands, „Caur Dieva acīm” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. nov., 94. lpp.
7. Skat. Džons R. Džordans, „Is Suicide Bereavement Different? A Reassessment of the Literature”, *Suicide and Life-Threatening Behavior*, 31 sēj., nr. 1 (2001. g.), 91.–102. lpp.
8. M. Rasels Balards, „Suicide: Some Things We Know, and Some We Do Not”, *Ensign*, 1987. g. okt., 8. lpp.
9. Dalins H. Oukss, „Jēzus Kristus īstenotās Izpirkšanas stiprināti” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. nov., 64. lpp.

IETEICAMĀ LASĀMVIELA

Džefrijs R. Holands „Kā sadauzīts trauks” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. nov., 40.–42. lpp.

Dīters F. Uhtdorfs, „Cerība, ko sniedz Dieva gaisma” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. maijs, 70.–77. lpp.

Šeins M. Bovens, „Es dzīvoju, un jums būs dzīvot” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2012. g. nov., 15.–17. lpp.

Pravietiski vārdi negaidītā vietā

*Atstāti žurnāli uz mūžu mainīja
Oskara Kastro dzīvi.*

Kolette Lindala

Diena, kad Oskara sieva pameta viņu un abu kopīgos, mazos bērnus, bija viena no grūtākajām viņa dzīvē. Bija jāpieņem tik daudz lēmumu. Viņš bija meklējis darbu, un tagad viņam bija nepieciešama jauna dzīvesvieta. Viņam šķita, ka visa dzīve ir sabrukusi. Viņš gribēja padoties, un būtu to darījis, ja nebūtu viņa abi skaistie bērni.

Sanhuanā, Argentīnā, nebija daudz brīvu mājvietu, kuras Oskars varēja atļauties. Taču tikko kāda jaunu vīriešu grupa bija atbrīvojusi mazu māju drošā apkārtnē, tādēļ Oskars to izīrēja un gatavojās sākt visu no jauna kopā ar saviem bērniem.

Viņu jaunajās mājās uz grīdas bija atstāti daži žurnāli un grāmatas, un pēc darba pilnas dienas, visu savācot un sakārtojot, Oskars apsēdās un ieskatījās vienā no žurnāliem. Kaut kāda iemesla dēļ viņu ieintrigēja žurnāla vāks. Zem virsraksta *Liahona* bija attēls ar vecu vīru, kas stāvēja uz torņa un runāja ar ļaudīm. Vīrs viņam atgādināja praviešus no Bībeles.

Oskars atvēra žurnālu un sāka lasīt: „Ikviens no mums jau zina, ka mums vajadzētu pateikt cilvēkiem, kurus mēs mīlam, ka mēs viņus mīlam. Taču tas ko mēs zinām, ne

vienmēr atspoguļojas mūsu rīcībā.”¹ Oskars domāja par skarabajiem vārdiem, kurus viņš un sieva bieži vien teica vienas otram. Viņš vēlējās saviem bērniem iemācīt rīkoties labāk. Oskars turpināja lasīt žurnālu, un viņš juta, ka viņā mostas cerība. Līdz nedēļas beigām viņš bija izlasījis katru rakstu un vēlējās uzzināt vairāk.

Pēc mēneša Oskara apkārtnē staigāja divi misionāri. Oskars viņus uzrunāja un pajautāja, vai viņi ir pēdējo dienu svēto misionāri, un cik būtu jāmaksā, lai iegādātos vēl kādu baznīcas žurnālu. Elderi teica, ka tas maksās tikai 20 minūtes viņa laika.

Nākamajā dienā abi misionāri apmeklēja Oskaru viņa mājā. Oskars viņiem pastāstīja, kā viņš pārcēlās un atrada vecas grāmatas, žurnālus un bukletus, un tādējādi uzzināja par Baznīcu. Viņš paskaidroja, ka pirmais raksts, kuru viņš izlasīja, attiecās tieši uz viņa tā brīža dzīves situāciju. Viņš jau zināja, cik svarīga ir ģimene, un gribēja uzzināt vairāk par ģimenes mājvakaru un ģimenes lūgšanu. Viņš pastāstīja elderiem, ko vēl viņš ir iemācījies par Baznīcu, tajā skaitā par Džozefu Smitu un evaņģēlija atjaunošanu.

Viņš ieskatījās tieši elderu acīs un teica vārdus, kurus vēlas dzirdēt ikviens misionārs: „Es ticu, ka Džozefs Smits

bija Dieva pravietis.” Elderi aicināja viņu kristīties, un ar asarām acīs Oskars tam piekrita. Pēc dažām nedēļām Oskars Kastro tika kristīts un konfirmēts par Baznīcas locekli.

Tas Kungs bija sagatavojis Oskaru, un viņa gars bija pazemīgs un gatavs mācīties un augt. Tajā neaizmirstamajā, emocionālajā dienā vispārējās konferences runu vēstījumu gars izdevumā *Liahona* aizskāra Oskara sirdi. Iepriekšējie

mājas īpašnieki nezināja, cik liela ietekme būs dažiem atstātiem Baznīcas žurnāliem, taču evaņģēlija vēstījumi, kas iekļauti šajos žurnālos, kļuva par nozīmīgu pievēršanās līdzekli. Vadot viņu uz patiesību, kuru viņš bija meklējis, tie uz mūžu izmainīja Oskara dzīvi. ■

Autore dzīvoja Argentīnā, kur viņas vīrs kalpoja par misijas prezidentu.

Oskars Kastro tika kristīts un konfirmēts pēc tam, kad mājā, kurā viņš ievācās, atrada vispārējās konferences žurnāla *Liahona* izdevumu.

ATSAUCE

1. Deīvids A. Bednārs, „Būt uzcītīgiem un vairāk rūpēties par mājām” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2009. g. nov., 17. lpp.

Kad jūsu ģimene piedalās pierakstu apkopšanā, siržu dziedināšanā un ģimenes locekļu saistīšanā, jūs un jūsu pēcnācēji mūžīgi mūžos būsiet svētīti.

Stāsts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu ir stāsts par ģimenēm. Kad es saku *ģimenes*, es nedomāju mūsdienu konceptu, kas sastāv no mammas, tēta un bērniem.

Es, tāpat kā Tas Kungs, ģimeni uzskatu par sinonīmu *ciltīm* jeb *daudzpaudžu ģimenēm*, tāpēc ka ikvienam ir ģimene. Mūsu Debesu Tēva iecere Viņa bērniem ir centrēta uz šāda veida ģimeni — ar bērniem, kas gūst spēku no iepriekšējo paaudžu senčiem, un vecākiem, kas cenšas svētīt savus pēcnācējus daudzas paaudzes uz priekšu.

No šāda skatījuma arī Mormona Grāmata ietver stāstu par ģimenēm. Lasot šos stāstus, mēs uzzinām, ka gadsimtu laikā ģimenes nemaz tik daudz nav mainījušās. Pat tie, kas dzīvoja citā laikā un vietā, ļoti līdzinās mums, — un nav mainījusies Dieva vēlme, lai Viņa bērni dzīvotu laimīgās, mūžīgās ģimenēs.

Kāpēc Tas Kungs nosargāja pierakstu par šiem stāstiem? Ko Viņš vēlas, lai mēs no tiem iemācītos? Vai tie ietver mācības, kas varētu mums palīdzēt mūsu pūliņos sapulcināt, dziedināt un saistīt mūsu ģimenes?

Mācība, kas gūta no Lehija

Es uzskatu, ka pirmajai ģimenei, kas minēta Mormona Grāmatā, — Lehija ģimenei — ir spēcīga mācība, kuru mēs, iespējams, neesam ievērojuši. Lehija ģimene var mums daudz iemācīt pat ģimenes pierakstiem, — kāpēc tie ir svarīgi Tam Kungam un kāpēc tiem vajadzētu būt svarīgiem mums.

Stāsta sākumā Lehijs un Sārija audzina savas meitas un četrus dēlus Jeruzālemē, dzīvojot nosacīti ērtu dzīvi dižā pilsētā. Viņu dzīves uz mūžu mainījās brīdī, kad Tas Kungs pavēlēja Lehimam vest savu ģimeni tuksnesī.

Lehijs paklausīja, un viņš un viņa ģimene atstāja visus laicīgos īpašumus un uzsāka bīstamu ceļojumu tuksnesī. Pēc kāda laika Lehijs teica savam dēlam Nefijam:

„Lūk, es esmu nosapņojis sapni, kurā Tas Kungs man ir pavēlējis, lai tu un tavi brāļi *atgrieztos* Jeruzālemē.

Jo lūk, Lābanam ir jūdu pieraksti un arī manu sentēvu ciltsraksti, un tie ir iegravēti uz plāksnēm no misiņa” (1. Nefija 3:2–3; uzsvērumš pievienots).

Pateicoties šai pavēlei, mūsu ģimenes ir svētītas ar šo diženo Nefija ticības un paklausības deklarāciju: „Un notika, ka es, Nefijs, teicu savam tēvam: Es iešu un darišu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis, jo es zinu, ka Tas Kungs nedod pavēles cilvēku bērniem, ja vien Viņš nesagatavos ceļu priekš tiem, lai viņi varētu paveikt to, ko Viņš tiem ir pavēlējis.” (1. Nefija 3:7.)

Misiņa plāksnes bija pieraksts. Tās ietvēra Svētos Rakstus, taču tajos bija arī Lehija ģimenes vēsture. Tas Kungs zināja, cik svarīgi ir nosargāt šo pierakstu daudzām nākamajām paaudzēm.

Vai jūs kādreiz esat domājuši par to, kāpēc Tas Kungs nepavēlēja Lehijam, bet gan viņa dēliem atgriezties pēc šiem pierakstiem? Viņš bija ģimenes patriarhs. Tas Kungs *viņam* atklāja vīziju. Vai Lehijam nebūtu bijusi lielāka ietekme uz Lābanu nekā viņam dēliem?

Mēs nezinām, kāpēc Tas Kungs pavēlēja Lehija dēliem atgriezties Jeruzālemē, taču mēs zinām, ka viņiem bija grūti paveikt to, ko Tas Kungs viņiem lūdza izdarīt. Uzdevums bija sarežģīts, un tas bija pārbaudījums viņu ticībai. Viņi apguva vērtīgas mācības, kas viņiem lieti noderēja viņu ceļojumā tuksnesī. Iespējams, vissvarīgākais, ko viņi iemācījās: kad Tas Kungs pavēl, Viņš tiešām nodrošina ceļu.

Mēs varētu sev pajautāt, ko Tas Kungs vēlētos, lai mūsu dēli un meitas iemācās, kad viņi „atgriežas”, lai atgūtu mūsu ģimenes pierakstus? Kā Viņš tiem sagatavo ceļu? Vai ir kādas pieredzes, kuras Viņš vēlētos tiem sagādāt?

Tas Kungs vēlējās, lai Lehija ģimenei būtu šie pieraksti. Tie viņa pēcnācējiem sniedza identitātes apziņu.

Vai mēs aicinām viņus iegūt šīs pieredzes? Kādas svētības Viņš cer sniegt jūsu ģimenei caur tempļa un ģimenes vēstures kalpošanu?

Kad Nefijs un viņa brāļi atgriezās sava tēva teltī, Lehijs „paņēma pierakstus, kas bija iegravēti uz plāksnēm no misiņa, un viņš tos izpētīja no paša sākuma”. Tajos viņš atrada „piecas Mozus grāmatas”, „svēto praviešu pravietojumus” un „savu tēvu ciltsrakstus; tādēļ viņš zināja, ka viņš bija tā Jāzēpa pēctecis, . . . kas tika pārdots uz Ēģipti. Un kad Lehijs „redzēja visas šīs lietas, viņš tika piepildīts ar Garu” (1. Nefija 5:10, 11, 13, 14, 17).

Tad Lehijs mācīja savai ģimenei, ko viņš bija guvis no plāksnēm. Jūs varat teikt, ka viņa telts kļuva par ģimenes vēstures un apguves centru; tādām būtu jābūt arī mūsu mājām.

Ir viegli saprast, kāpēc Tas Kungs vēlējās, lai Lehija ģimenei būtu šie pieraksti. Tie deva viņa pēcnācējiem identitātes sajūtu, kas sasaistīja viņus ar uzticīgiem pagātnes patriarhiem un iedēstīja viņu sirdīs „solījumus, kas doti tēviem” (M&D 2:2; Džozefs Smits — Vēsture 1:39). Šie pieraksti bija tik svarīgi nedzimušo nākotnes paaudžu ticībai, ka Gars brīdināja Nefiju, ka bez tiem vesela „tauta kritīs neticībā un ies bojā” (1. Nefija 4:13).

Citu tautu pieredzes Mormona Grāmatā parāda, ka patiesi, kad pieraksti ir zuduši, ir zudušas patiesas mācības, un rezultāts nākotnes paaudzēm var būt postošs.

Mulekieši atstāja Jeruzālemi aptuveni vienā laikā ar Lehija ģimenei. Taču atšķirībā no Lehija ģimenes, „viņi neņēma līdzīgi pierakstus”. Kad pēc aptuveni 400 gadiem Mosija viņus atrada, „viņu valoda bija kļuvusi samaitāta; . . . un viņi noliedza sava Radītāja esamību” (Omnija 1:17). Viņi bija zaudējuši savu derības tautas identitāti.

Mosija mācīja mulekiešiem savu valodu, lai viņi varētu mācīties no viņa īpašumā esošajiem pierakstiem. Rezultātā mulekieši mainījās no konfliktu pilnas, bezdievīgas

sabiedrības uz sabiedrību, kas saprot Dieva laimes ieceri viņiem un viņu ģimenēm.

Atgriezies kopā ar savu ģimeni

Zināšanas, kas mēs esam attiecībā pret Dievu un citam ar citu, maina mūsu domāšanu, rīcību un uzvedību. Pieraksti ir būtiska mūsu identitātes un perspektīvas daļa. Atskatīšanās atpakaļ sagatavo mūs ceļam uz priekšu.

Vecāki, vai jūs esat aicinājuši savas ģimenes „atgriezties”? Vai jūsu ģimene vienā vai otrā veidā ir bijusi šķirta no saviem pierakstiem vai cits no cita? Vai jūsu ģimenes saites tagadnē vai pagātnē ir bijušas pārrautas? Kas noticis jūsu ģimenes vēsturē, radot šo atšķirtību? Vai tā bija imigrācija, ģimenes konflikts, pievēršanās evaņģēlijam vai vienkārši pārejošs laiks? Vai jūs nesen esat meklējuši savus priekštečus vietnē FamilySearch.org?

Israēla nams ir bijis izkaisīts, un daudzējādā ziņā tas ietver ģimenes un pierakstu izkaisīšanu. Mūsu pienākums ir sapulcināt viņus un, ja nepieciešams, dziedināt atšķirtības radītās rētas. Kad mēs uzcītīgi cenšamies pievērst bērnu sirdis saviem tēviem, arī mūsu sirdis pievērsīsies mūsu bērniem¹, un mēs kopā atklāsim mieru un dziedināšanu, kas gūstams no šī darba (skat. M&D 98:16).

Glūži tāpat, kā Lehijs sūtīja savus bērnus atpakaļ uz Jeruzālemi pēc svētajiem pierakstiem, sūtīsim savus bērnus pēc mūsu ģimenes pierakstiem. Glūži tāpat kā Tas Kungs nodrošināja ceļu Nefijam, Viņš ir nodrošinājis internetu un citas tehnoloģijas, kas dos mūsu bērniem iespēju sapulcināt un dziedināt mūsu ģimenes. Un Viņš ir devis tempļus, kur mēs varam iesniegt atrastos vārdus, un padarīt mūsu sapulcināšanu mūžīgu caur saistīšanas priekšrakstiem.

Prieks tuksnesī

Kad es un mana sieva Šerola apprecējāmies, mēs nolēmām, ka mums būs četri dēli. Tam Kungam bija cits plāns. Viņš mums deva četras meitas.

Mēs kopā ar meitām esam ceļojuši tuksnesī. Tagad viņas ir precējušās, viņām ir savi bērni un savs ceļš cauri tuksnesim. Vai ceļa gaitā viss ir bijis viegli? Nē. Mums ir bijusi sava daļa kurnēšanas, un ir bijis ne mazums grūtību.

Dzīves tuksnesis ģimenēm var būt smags. Kad cilvēki vaicā: „Kā klājas tev un tavai ģimenei?” Es bieži saku: „Mēs pašlaik esam starp krīzēm. Paldies, ka pajautāji!”

Taču ceļa gaitā ir arī patiesa prieka brīži. Būdami vecāki, mēs pavadām daudz laika, stiprinot mūsu bērnu ceļam tuksnesī. Mūsu dienu pravieši ir apsolījuši, ka ģimenes vēstures darbs sniedz „aizsardzību no pretinieka ietekmes”² un „dziļu un paliekošu” pievēršanos Glābējam.³ Kāds spēcīgs līdzeklis mūsu ģimeņu sapulcināšanai, dziedināšanai un saistīšanai.

Būdam savas ģimenes patriarhs, es esmu lūdzis savām meitām „atgriezties”, lai *atrastu* pierakstus, *vestu* vārdus uz templi un *mācītu* mūsu mazbērnus. Es esmu lūdzis viņām, piedaloties mūsu ģimenes vēstures darbā, noskaidrot, kas ir viņu priekšteči.

Apsolījums

Es apsolu, ka, aicinot savus bērnus „atgriezties” un atrast savas ģimenes pierakstus, jūs „ļoti priecāsities”, tāpat kā Lehijs un Sārija, un „pateiksities Israēla Dievam”. Studējot savus pierakstus, jūs būsit „piepildīti ar Garu”, jo jūs atklāsiet, ka „tie [ir] noderīgi; jā, pat ļoti vērtīgi”. „Tādēļ tā bija gudrība Tai Kungā, ka mēs nesām tos sev līdzī, kad mēs ceļojām pa tuksnesi uz apsolīto zemi” (1. Nefija 5:9, 17, 21–22).

Baznīca ir uz zemes, lai atbalstītu un stiprinātu jūsu ģimeni šajā ceļojumā. Es apsolu: kad jūsu ģimene piedalīsies pierakstu apkopošanā, siržu dziedināšanā un ģimenes locekļu saistīšanā, jūs un jūsu pēcnācēji tiksiet svētīti mūžīgi mūžos. ■

No RootsTech Ģimenes vēstures konferences uzrunas „Gathering, Healing and Sealing Families” („Sapulcināt, dziedināt un saistīt ģimenes”) Soltleikstijā, Jūtas štatā, ASV, 2015. gada 14. februārī.

ATSAUCES

1. Lai rastu piemērus, kā pieraksti uz miziņa plāksnēm dziedināja Lehija pēcnācējus, skat. Almas 37:8–10.
2. Ričards Dž. Skots, „Miruso pestīšanas prieks” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2012. g. nov., 94. lpp.
3. Deivids A. Bednārs, „Bērnu sirdis pievērsīsies” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. nov., 27. lpp.

VAIRĀK INTERNETĀ

Divi apustuļi apsola svētības jauniešiem, kas piedalās ģimenes vēstures darbā un kalpošanā templī. Skanējiet šo QR kodu vai apmeklējiet lds.org/go/1016000, lai noskatītos šo video angļu valodā.

Mīlestība VAI IEKĀRE

Džoša Dž. Perkijs

Baznīcas žurnāli

IEKĀRE.

Tas noteikti ir neglīts vārds. Lielākā daļa no mums nevēlas par to domāt, kur nu vēl par to mācīties. Termins ietver sevī amorālu noskaņu, kaut ko ļaunu, vilinošu, taču sliktu.

Tam ir labs iemesls. Ja „visa ļaunuma sakne ir mantas kāriība” (1. Timotejam 6:10), tad iekāre noteikti ir tās slepenais sabiedrotais. Tā ir zemiska un degradējoša. Iekāre padara cilvēkus, lietas un pat idejas par objektiem, ko iegūt vai sagrābt, lai apmierinātu alkas. Bet, ja jau mēs to zinām, kāpēc mums ir vēl kaut kas jānācas par to?

Tāpēc ka, labāk izprotot, kas patiesībā ir iekāre, mēs varam iemācīties, kā ietekmēt savas domas, sajūtas un rīcību, lai mēs varētu izvairīties no iekāres izpausmes un to pārvarēt. Tas mums ļaus veidot tuvākas attiecības ar Svēto Garu, kas attīra mūsu domas un nodomus un mūs stiprina. Un šādi mūsu dzīve būs daudz laimīgāka, mierīgāka un priecīgāka.

Kas ir iekāre?

Mēs parasti domājam, ka iekāre galvenokārt ir nepiedienīga, spēcīga fiziskā pievilcība pret citu cilvēku, taču ir iespējams iekārot jeb tīkot pēc gandrīz jebkā: naudas, mantas, lietām un, protams, citiem cilvēkiem (skat. Svēto Rakstu ceļvedis, „Iekāre”).

Iekāre liek cilvēkam tiekties iegūt kaut ko, kas ir pretrunā ar Dieva gribu. Iekāre ietver visa veida

JA MĒS LABĀK IZPRATĪSIM,
KO ĪSTI NOZĪMĒ IEKĀRE, MĒS
VARĒSIM IEMĀCĪTIES, KĀ NO
TĀS IZVAIRĪTIES UN KĀ VEIKT
IZVĒLES, KAS MŪS TUVINĀS
SVĒTAJAM GARAM.

KĀ ATŠKIRT MĪLESTĪBU NO IEKĀRES?

Mīlestība padara cildenāku; iekāre — izvirtušāku.

Mīlestība pieņem patiesību; iekāre — melus. Mīlestība ceļ un stiprina; iekāre — posta un vājina.

Mīlestība nes satiecību; iekāre — nesaskaņas. Mīlestība nes mieru; iekāre — strīdus. Mīlestība iedvesmo; iekāre — padara nejutīgu.

Mīlestība dziedina; iekāre — novājina. Mīlestība sniedz enerģiju; iekāre — to atņem. Mīlestība izstaro gaismu; iekāre — aptumšo.

Mīlestība piepilda un spēcina; iekāri nevar apmierināt. Mīlestība ir cieši saistīta ar solījumu; iekāre — ar lepnumu.

sajūtas vai vēlmes, kas liek cilvēkam koncentrēties uz pasaulīgām mantām vai savtīgām nodarbēm — personīgām interesēm, vēlmēm, aizraušanos un tieksmēm, bet ne uz Dieva pavēļu ievērošanu.

Citiem vārdiem izsakoties, vēlēties to, kas ir pretrunā ar Dieva gribu, vai vēlēties iegūt lietas tādā veidā, kas ir pretrunā ar Viņa gribu, — ir iekāre, un tā noved pie nelaimīga stāvokļa.¹

Seksuālās iekāres draudi

Lai gan mēs esam saņēmuši brīdinājumus attiecībā uz iekāri kā par tīkošanu pēc kaut kā vispārējā ziņā, iekāre seksuālā ziņā ir īpaši bīstama. Glābējs ir brīdinājis: „Ikvienš, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī” (Mateja 5:28).

Senie pravieši ir bieži snieguši brīdinājumus attiecībā uz iekāri šajā ziņā. Viens piemērs tam ir apustuļa Jāņa vārdi: „Jo viss, kas ir pasaulē, — miesas kārība, acu kārība un dzīves lepniība, — tas nav no Tēva, bet ir no pasaules” (1. Jāņa 2:16; skat. arī 17. pants; Romiešiem 13:14; 1. Pētera 2:11).

Un mēs turpinām saņemt šos brīdinājumus mūsdienās.² Elders Džefrijs R. Holands, Divpadsmit apustuļu kvorumma loceklis, skaidro: „Kāpēc iekāre ir tāds nāvējošs grēks? Nu, papildus tam, ka tā nodara ļaunumu mūsu dvēselēm, pilnīgi iznīcinot mūsos Garu, es domāju, ka iekāre ir grēks tāpēc, ka tā apgāna cēlākās un svētākās attiecības, kādas Dievs dod mirstībā,

— mīlestību, kas vīrietim un sievietei ir vienam pret otru, un pāra vēlmi laist pasaulē bērnus ģimenē, kura ir iecerēta uz mūžīgiem laikiem.”³

Ļaujot iekāres pilnām vēlmēm vairoties, tas ir bijis par iemeslu daudzām grēcīgām rīcībām. Kas aizsākas ar šķietami nevainīgu acu skatu, var pārvērsties par zemisku neuzticību ar visām no tās izrietošajām, postošajām sekām. Tas tāpēc, ka iekāre aizraida Svēto Garu prom un atstāj mūs viegli ievainojumus pret citiem kārdinājumiem un netikumiem, un pretinieka viltībām.

Traģiskās ķēniņa Dāvida izvēles ir bēdīgs piemērs tam, cik spēcīga un nāvējoša šī sajūta var būt. Notika tā, ka Dāvids redzēt Batsebu mazgājāmies, un viņš viņu iekāroja. Iekāre pārtapa rīcībā, un viņš lika viņu atvest pie sevis, un viņš gulēja ar viņu. Pēc tam, aplami rīkodamies, kad centās noslēpt savu grēku, Dāvids pavēlēja norīkot Batsebas vīru kaujā, kurā viņš piedzīvotu drošu nāvi (skat. 2. Samuēla 11. nod.). Tā rezultātā Dāvids zaudēja savu paaugstināšanu (skat. M&D 132:38–39).

Dāvida situācija var šķist kā galējība, taču tā noteikti pierāda galveno būtību: iekāre ir spēcīgs kārdinājums. Ja mēs tai padodamies, tā liek mums darīt to, ko neviens cilvēks pie skaidras apziņas nedarītu. Tas, ka tā ir tik viltīga, tik viegli rodas un tik spēcīgi mūs ietekmē, lai mēs novērstos no Svētā Gara un pakļautu savu gribu kaut kam, kas ir aizliegts, padara to vēl bīstamāku. To var „iedarbināt”,

Iekāre ietver visa veida sajūtas vai vēlmes, kas liek cilvēkam koncentrēties uz pasaulīgām mantām vai savtīgām nodarbēm, bet ne uz Dieva pavēļu ievērošanu.

skatoties pornogrāfiju, klausoties dziesmas ar piedauzīgiem vārdiem vai nododoties nepiedienīgiem dzimumsakariem. Tajā pat laikā iekāre var likt cilvēkam meklēt pornogrāfiju. Šis apburtais loks ir ārkārtīgi spēcīgs un bīstams.⁴

Seksuāla rakstura iekāre degradē un vājina visa veida attiecības, pat vienas no svarīgākajām — attiecības ar Dievu. „Un patiesi Es saku jums, kā Es jau teicu iepriekš, tas, kas uzlūko sievieti, to iekārodams, jeb, ja kādi pārkāpj laulību savās sirdīs, viņiem nebūs Gara, bet viņi noliegs ticību un bīses” (M&D 63:16).

Elders Ričards G. Skots (1928–2015), Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, mācīja: „Seksuālā netikumība rada barjeru Svētā Gara ietekmei — līdz ar visām tā iedvesmojošām, pamācošajām un spēku sniedzošajām spējām. Tā izraisa spēcīgu fizisku un emocionālu stimulāciju. Laika gaitā tā rada neremdināmu tieksmi, kas pārkāpēju vada uz vēl nopietnāku grēku.”⁵

Kas iekāre nav

Kad esam apskatījuši, kas *ir* iekāre, ir arī svarīgi saprast, kas iekāre *nav*, lai mēs būtu piesardzīgi un nenosauktu atbilstošas domas, sajūtas un vēlmes par iekāri. Iekāre ir

viens no vēlmju *veidiem*, bet pastāv arī taisnīgas vēlmes. Piemēram, mēs varam vēlēties labas un atbilstošas lietas, kas palīdzēs paveikt Tā Kunga darbu.

Padomājiet par:

- **vēlmi iegūt naudu.** Šī vēlme pati par sevi nav ļauna. Pāvils neteica, ka *nauda* ir visa ļaunuma sakne. Viņš teica: „Visa ļaunuma sakne ir *mantas kārība*” (1. Timotejam 6:10; slīpraksts pievienots). Jēkaba mācības sniedz papildu skaidrojumu: „Pirms jūs meklējat bagātības, meklējiet pēc Dieva valstības. Un, kad jūs būsit saņēmuši cerību Kristū, jūs iegūsit bagātības, ja jūs tās meklēsīt; un jūs tās meklēsīt ar nolūku darīt labu — apģērbt kailo un pabarot izsalkušo, un atbrīvot sagūstīto, un sniegt atbalstu slimajam un nomocītajam” (Jēkaba 2:18–19).
- **piedienīgām seksuālām sajūtām pret savu vīru vai sievieti.** Šis Dieva dotās jūtas palīdz stiprināt, vienot un padarīt laulību spēcīgāku. Taču *ir* iespējams just nepiedienīgas sajūtas pret savu vīru vai sievieti. Ja mēs tiecamies gūt papildījumu tikai sev vai apmierināt tikai savas alkas un sajūtas, mēs varam pakļauties

Tā kā Debesu Tēvs mums ir devis rīcības brīvību, mums ir vara pār savām domām, sajūtām un rīcību.

miesaskārigajām tieksmēm, un tas var nest graužošu ietekmi laulības attiecībās. Piedienīga tiekšanās pēc fiziskās tuvības un tās saglabāšana laulībā galvenokārt ir rodama tad, ja tā izriet no tīra un sirsnīga nodoma.

Svarīgs princips ir tiekties iegūt lietas ar pareizu nolūku — lai celtu Dieva valstību un veicinātu pasaulē labestības pieaugumu. Iekāre gluži pretēji mudina mūs pārkāpt piedienīguma robežas, kur mūsu vēlmes pazemina Dieva lomlu, liek uztvert cilvēkus kā objektus un padara priekšmetus, bagātību un pat varu par ļaunumu, kas izkropļo mūsos smalkjūtību un sagrauj attiecības.

Kāpēc mēs bieži pakļaujamies iekārei?

Ņemot vērā, cik postoša un bīstama iekāre ir, kāpēc tā ir tik kārdinoša un bieži sastopama? Kāpēc mēs tik bieži ļaujam tai mūs uzveikt? Pavisā skatoties, var šķist, ka galvenais iekāres cēlonis ir savtība vai paškontroles trūkums. Šie ir veicinošie faktori, taču dziļā iekāres sakne bieži vien ir tukšums. Cilvēki var pakļauties iekārei, cenšoties vēltīgi aizpildīt savā dzīvē tukšumu. Iekāre ir maldīga emocija,

vājš aizvietotājs īstajai mīlestībai, patiesajām vērtībām un nezūdošai māceklibai.

Pienācīga kontrole pār emocijām savā ziņā ir sirds stāvoklis. „Jo kādas viņa sirds domas, tāds viņš ir” (skat. Sal. pam. 23:7). Uz ko mēs koncentrēsim savas domas un garīgumu, tas ar laiku kļūs par galveno mūsu domu, sajūtu un rīcības avotu. Ikreiz, kad jūtam kārdinājumu — padoties iekārei, mums ir jāaizstāj šis kārdinājums ar kaut ko piedienīgu.

Iekāres pilnas domas var veicināt arī dikdienība. Kad mums dzīvē ir pārāk daudz brīvā laika, mēs kļūstam daudz uzņēmīgāki pret ļaunuma ietekmi. Aktīvi un ar vēlmi meklējot, kā iesaistīties labās nodarbēs (skat. M&D 58:27), un cenšoties produktīvi izmantot savu laiku, mēs tiksīm mazāk pakļauti iekāres pilnām domām un citām negatīvām ietekmēm.

Kā skaidro elders Dalins H. Oukss, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, vēlmes, pie kurām mēs izvēlamies cieši turēties, ietekmē ne tikai mūsu rīcību, bet arī to, par ko galu galā mēs kļūsim: „Vēlmes diktē mūsu prioritātes, prioritātes veido mūsu izvēles, un izvēles nosaka mūsu rīcību. Vēlmes, saskaņā ar kurām mēs rīkojamies, nosaka mūsu

sasniedzumus — to, kā mēs maināties ir jāapvalda ne tikai emocijas, kurām mēs ļaujam vaļū, bet arī domas, kas rodas vēl pirms šīm emocijām vai kas tās raisa. Kā to mācīja Alma, ja mūsu domas nav tīras, „mūsu domas arī notiesās mūs” (Alma 12:14).

Citiem vārdiem izsakoties, mums ir jāapvalda ne tikai emocijas, kurām mēs ļaujam vaļū, bet arī domas, kas rodas vēl pirms šīm emocijām vai kas tās raisa. Kā to mācīja Alma, ja mūsu domas nav tīras, „mūsu domas arī notiesās mūs” (Alma 12:14).

Pretlīdzeklis: Kristum piemītošā mīlestība

No iekāres var izbēgt. Tā kā Debesu Tēvs mums ir devis rīcības brīvību, mums ir vara pār savām domām, sajūtām un rīcību. Mums nav jānododas iekāres pilnām domām un sajūtām. Kad rodas kārdinājums, mēs varam izvēlēties — neiet šo ceļu.

Kā mēs varam pārvarēt kārdinājumu — izjust iekāri? Mēs sākam ar to, ka veidojam pienācīgas attiecības ar savu Debesu Tēvu un izvēlamies kalpot citiem. Un mēs dzīvojam saskaņā ar mūsu reliģijas ikdienas paradumiem, tai skaitā lūdzam un studējam Svētos Rakstus, šādi ieaicinot savā dzīvē Svēto Garu. Pēdējā slepenā sastāvdaļa ir Kristum piemītošā mīlestība — tīra, sirsnīga, patiesa mīlestība, ar vēlmi celt Dieva valstību un ar aci, vērstu tikai uz Viņa godību. Šāda mīlestība ir iespējama tikai ar Svētā Gara klātbūtni.

Lai atbrīvotos no iekāres, mums ir nepieciešams lūgt Dievu no visas sirds, lai Viņš paņem šīs sajūtas prom un to vietā sniedz žēlsirdības pilnu mīlestību (skat. Moronija 7:48) Tas ir iespējams, gluži tāpat kā caur Jēzus Kristus veiktās Izpiršanas labvēlību ir iespējams viss,

ja vien mēs nožēlojam grēkus.⁷ Pateicoties Viņam, mēs varam iemācīties mīlēt tā, kā Viņš un Debesu Tēvs mīl mūs.

Kad mēs nepārtraukti koncentrējamies uz mūsu Debesu Tēvu, kad mēs dzīvojam saskaņā ar pirmo un otro no augstākajiem baušļiem — mīlēt Dievu un savus tuvākos kā sevi pašu (skat. Mateja 22:36–39) — un kad mēs darām visu, kas ir mūsu spēkos, lai dzīvotu tā, kā Viņš ir mācījis, tad tīri un patiesi nodomi ietekmē mūsu dzīvi ar aizvien lielāku spēku. Apvienojot savu gribu ar Tēva gribu, mazinās kārdinājumi un iekāres ietekme, ko aizstāj tīrā Kristus mīlestība. Tad mēs tiekam piepildīti ar dievišķo mīlestību, kas aizstāj šīs pasaules pamatvēlmes ar Dieva valstības celšanas krāšņumu. ■

ATSAUCES

1. Skat. Dalins H. Oukss, „Joy and Mercy”, *Ensign*, 1991. g. nov., 75. lpp. un Tomass S. Monsons, „Finishers Wanted”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 69. lpp.
2. Lai apskatītu vien dažus piemērus, skat. Mācības un Derību 88:121; Spensers V. Kimbals, „President Kimball Speaks Out on Morality”, *Ensign*, 1980. g. nov., 94.–98. lpp.; Nils A. Maksvels, „The Seventh Commandment: A Shield”, *Ensign*, 2001. g. nov., 78.–80. lpp.; Rasels M. Nelsons „Where Is Wisdom?” *Ensign*, 1992. g. nov., 6.–8. lpp. Lai atrastu citus ar iekāri saistītos brīdinājumus Svētajos Rakstos, pārlasiet Svēto Rakstu ceļvedi šādas tēmas: laulības pārkāpšana; miesīgs; šķīstība; iekārot; netiklība; homoseksuālisms; iekāre; juteklīks, juteklība; seksuālā netikumība.
3. Džefrijs R. Holands, „Nedot vietu savas dvēseles ienaidniekam” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. maijs, 44.–45. lpp.
4. Vairāk par šo tēmu lasiet Dalina H. Ouksa rakstā „Recovering from the Trap of Pornography”, *Liahona*, 2015. g. okt., 50. lpp.
5. Ričards G. Skots, „Making the Right Choices”, *Ensign*, 1994. g. nov., 38. lpp.
6. Dalins H. Oukss, „Vēlme” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. maijs, 42. lpp.
7. Lai atrastu piemēru, skat. D. Tods Kristofersons, „Grēku nožēlošanas dievišķā dāvana” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. nov., 38.–41. lpp.

PIECI IETEIKUMI ŠĶĪSTAI DZĪVEI

Elders Džefrijs R. Holands sniedz piecus ieteikumus, kā no jauna iegūt un saglabāt šķīstu dzīvi:

1. Izvairieties no tādiem cilvēkiem, materiāliem un apstākļiem, kas nodara jums ļaunu.
2. Meklējiet palīdzību.
3. Attīstiet un pielietojiet paškontroli, lai izvairītos no sliktas ietekmes.
4. Aizstājiet neķītras domas ar cerības pilnām domām un precīgām atmiņām.
5. Veiciniet Gara klātbūtni un esiet tādās vietās, kur ir Tā Kunga Gars.

Džefrijs R. Holands, „Nedot vietu savas dvēseles ienaidniekam” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. maijs, 44.–46. lpp.

KALPOJOT vinpus Jordānas

vai arī jebkur citur, kur jūs esat Tam Kungam vajadzīgi.

R. Vals Džonsons un Reičela Kolmena

Baznīcas žurnāli un izdevējiestādes

Nepieciešamība bija ārkārtīgi liela. 2013. gada sākumā tika novēroti pieci masalu uzliesmojumi Zatari bēgļu nometnē — Tuvo Austrumu valstī — Jordānijā. Vairāk nekā 100 000 Sīrijas bēgļu, kas dzīvoja pārbīvētos apstākļos, bija pakļauti riskam inficēties ar šo ļoti lipīgo, bīstamo vīrusu. Jordānijas valdība bija iepļānojusi ievērojamu vakcinācijas kampaņu, lai novērstu slimības izplatīšanos. Divu nedēļu laikā bija iecerēts vakcinēt vismaz 90 000 Sīrijas bēgļu vecumā no 6 mēnešiem līdz 30 gadiem.

Taču bija viena problēma. Apvienoto Nāciju Starptautiskajam Bērnu fondam (UNICEF) bija vakcīnas. Jordānijas Veselības ministrijai bija klīnikas. Taču viņiem nebija vakcīnu veikšanai nepieciešamo izejmateriālu — šļircēs, trauki asiem instrumentiem, vakcīnu dzesētāji —, kas nodrošinātu to uzglabāšanu aukstā temperatūrā, un laiks tuvojās beigām.¹

Te iesaistījās Rons un Sandija Hamondi, labklājības senioru misionāri, kas pildīja PDS Labdarības organizācijas direktoru pienākumus Jordānijā. Tā kā Rons un Sandija jau bija strādājuši kopā ar UNICEF un Veselības ministriju, viņi ātri vien sāka sadarboties ar

šīm organizācijām, lai noskaidrotu, kā PDS Labdarības organizācija varētu palīdzēt.

Rons stāsta: „Mēs vaicājām par izmaksām, kas nepieciešamas, lai iegādātu vakcīnu veikšanai nepieciešamos izejmateriālus. Kad viņi sniedza mums atbildi, mēs teicām: „Mēs domājam, ka PDS Labdarības organizācija var palīdzēt.” Viņi jautāja: „Cik ilgā laikā? Mums ir nepieciešami šī palīdzība, cik ātri vien iespējams!”

20 stundu laikā PDS Labdarības organizācija bija sniegusi savu apstiprinājumu vakcīnu veikšanai nepieciešamo izejmateriālu iegādei. „Kad mēs par to paziņojām Veselības ministrijai un UNICEF,” stāsta Rons, „viņi bija ļoti pārsteigti. Kā gan NVO [nevalstiska organizācija] varēja visu saskaņot tik ātri? Vakcinēšanas

PDS Labdarības organizācija palīdzēja vakcinēt 90 000 Sīrijas bēgļu pret masalām.

kampaņa ne vien notika pēc plāna, bet tā arī iedvesmoja valsts līmeņa kampaņu, kuras laikā vakcinēja simtiem tūkstošu jordaniešu un Sīrijas bēgļu.”

Krīze tika novērsta.

Turklāt šīs veiksmīgās partnerattiecības starp UNICEF, Jordānijas Veselības ministriju un PDS Labdarības organizāciju radīja potenciālu nākotnes sadarbībai.

Rona un Sandijas Hamondu ierašanās Tuvajos Austrumos šajā svarīgajā brīdī ir kā liecība Hamondu pāra ticībai un iedvesmai tam, kāpēc pastāv Baznīcas senioru misionāru programma.

Vajadzīgi — misionāru pāri

2012. gadā Hamondi kalpoja par priekšrakstu darbiniekiem Reksburgas Aidaho templī. Rons vadīja veiksmīgu zobārstniecības praksi un strādāja par pasniedzēju Brigama Janga universitātē Aidaho — Reliģijas nodaļā. Taču viņu dzīves mierīgā rutīna pēkšņi mainījās, saņemot skaidru, garīgu iedvesmu — nekavējoties iesniegt papīrus, lai kalpotu misijā. Viņus pārsteidza, ka tas notika tieši tobrīd. Viņu precētie bērni atradās dažādos karjeras un dzīvesvietas maiņas posmos, un Rons vēl negrasījās doties pensijā. Taču Gars viņiem apstiprināja, ka viņi ir nepieciešami un ka viss būs labi.

Izrādījās, ka priesterības vadītāji Baznīcas galvenajā pārvaldē gavēja un lūdza par to, lai atrastu īsto pāri, kas

Ammāna, Jordānija

kalpotu, pildot PDS Labdarības organizācijas direktoru pienākumus Ammānā, Jordānijā.

„Ir tik acīmredzami,” stāsta Sandija, „ka Tas Kungs bija mums priekšā, sagatavojot īpaši mums paredzēto uzdevumu. Mēs zinām, ka Viņš to dara attiecībā uz katru misionāru, kas kalpo. Zināšanas par to, ka Glābējs izkārto visu tavā labā, vēl pirms tu sāc kalpot, sniedz man mierinājumu.”

„Atskatoties atpakaļ,” saka Rons, „mēs esam pateicīgi, ka nenorādījām konkrētu vietu un nebijām uzstājīgi attiecībā uz to, kur vēlamies kalpot. Ar paļāvību nododot visas šīs lietas Tā Kunga rokās, mēs ļāvām Viņam mums sniegt tādu pieredzi, ko citādi nebūtu guvuši.”

Šī pieredze ietvēra arī sadarbību ar Jordānijas karalisko ģimēni humānajos projektos, kuros bija ieinteresēti

KĀ IEGŪT LABĀKOS JŪSU DZĪVES 6, 12, 18 VAI 23 MĒNEŠUS?

Pāri var kalpot misijā 6, 12, 18 vai 23 mēnešus, atkarībā no viņu apstākļiem.

Pie tam lielākie finansiālie misijas izdevumi, kas saistīti ar mājokli, ir kļuvuši reālāk apmaksājami, samazinot samaksu par mājokli līdz pat 1400 \$ (ASV dolāru) tiem pāriem,

kas kalpo no ASV, Kanādas, Rietumeiropas, Japānas un Austrālijas. Pāri no citām valstīm maksā tik, cik viņi var atļauties.

Lai iegūtu informāciju par to, kā pieteikties kalpošanai misijā, un lai izlasītu vairāk pāru stāstu, kas ir pieredzējuši savas dzīves labākos mēnešus, kalpojot misijā, apmeklējiet: lds.org/callings/missionary/senior.

karaliskās ģimenes pārstāvji. Hamondu pāris sadarbojās ar vietējām slimnīcām un klīnikām, nodrošinot Jordānijas medicīnas personālam apmācības jaundzimušo atdzīvināšanā un glābšanā, kā rezultātā ievērojami samazinājās jaundzimušo mirstība. Pateicoties viņu un citu misionāru pāru pūlēm, PDS Labdarības organizācija nodrošināja apmācības un sagādāja aprīkojumu redzes klīnikām un organizācijām, kas palīdz cilvēkiem ar invaliditāti. Hamondu pāris un citi labklājības misionāri sniedza atbalstu arī kādam centram, kas māca sievietēm ar invaliditāti, kā uzšūt apģērbu un izgatavot amatniecības izstrādājumus. Šīs prasmes sniedza viņām iespēju labāk nodrošināt sevi un savas ģimenes.

Citu projektu ietvaros notika sadarbība ar nevalstiskām organizācijām un Jordānijas valdību attiecībā uz reaģēšanu ārkārtas situācijās un Jordānijas studentu atlasīšanu, lai katru gadu iegūtu vienu no divām stipendijām mācībām Brigama Janga universitātē. Viena pieredze, kas Hamondiem sniedza lielu gandarījumu, bija sadarbība ar Romas katoļu baznīcu, būvējot skolas telpas Irākas kristiešiem, kuriem nebija vietas, kur pulcēties.

Rons un Sandija Hamondi, kā arī citi humānās palīdzības misionāri sadarbojās kopā ar Jordānijas karalisko ģimeni, lai šajā valstī samazinātu jaundzimušo mirstību.

Kopā ar To Kungu Viņa viņa dārzā

Kalpojot Jordānijā, Hamondu pāris uzzināja, cik patiesi ir Tā Kunga solījums tiem, kas kalpo Viņam: „Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu” (M&D 84:88).

„Dievs iesaistās šajā darbā,” saka Rons. „Viņš strādā kopā ar Saviem kalpiem viņa dārzā. Pāris, kas dodas misijā, ir vienots ar To Kungu, strādājot Viņa viņa dārzā. Atrodoties Jordānijā, mēs neticējam brīnumiem, mēs tos piedzīvojam.”

Nav šaubu, ka eņģeļi, kuri viņus „ieskāva”, nāca no debesīm, bet tie arī nāca no šīs Zemes, it īpaši viņu bērnu izskatā, kas atbalstīja vecāku lēmumu — kalpot tik tālu prom no mājām.

Un Tas Kungs tamdēļ svētīja viņu ģimeni ar īpašu spēku — aizsardzību un atbalstu. Kad viņu bērni vērsās pie Tā Kunga, sniedza cits citam padomu, lūdza un gavēja cits par citu, viņi pieņēma svarīgus ar karjeru un dzīvesvietas maiņas saistītus lēmumus un kļiedēja raizes par iespējamām dzemdību komplikācijām.

Viņu bērni saņēma tik ievērojamas svētības, ka brīdī, kad brāli un māsu Hamondus aicināja pagarināt savu divus gadus ilgo misiju vēl uz gadu, visi bērni ar sajūsmu viņus atbalstīja. Viņi sajuta, ka tieši savu vecāku kalpošanas rezultātā Tas Kungs ļoti īpaši darbojās viņu dzīvēs.

Taču vēl aizvien atšķirtību no ģimenes Hamondi izjuta kā upuri. Atrasties pasaules otrajā malā — prom no tiem, kurus mīl, bija grūti. Taču tas nebija tik grūti, kā tas būtu bijis pagātnē. Modernās tehnoloģijas ļāva ģimenei iesaistīties cits cita dzīvē tik bieži, cik tas bija nepieciešams. Sandija stāsta: „Misionāru pāri nezaudē kontaktu ar savām ģimenēm. Mēs bieži uzturējam kontaktus ar saviem bērniem, kas atradās mājās. Pateicoties aplikācijai „FaceTime” un e-pastiem, četri mazbērni, kas piedzima, kamēr mēs kalpojam misijā, pazina mūs un bija sirsnīgi un laipni pret mums, kad mēs atgriezāmies.”

Atverot acis un sirdis

Viena no daudzajām svētībām, ko Hamondi saņēma, pateicoties savai kalpošanai, ir tā, ka viņu acis atvērās dāsnumam un draudzībai pret cilvēkiem Jordānijā. Kad Hamondi bija tikko saņēmuši savu aicinājumu,

Viena no potenciālo misionāru pāru bažām ir būšana prom no bērniem un mazbērniem to svarīgajos dzīves brīžos. Hamondu pāris atklāja, ka Tas Kungs svēta ievērojamā veidā to pāru ģimenes, kas kalpo misijā, un to, ka modernās tehnoloģijas ļauj viņiem uzturēt ciešus sakarus, arī atrodoties pasaules otrā malā.

viņi nebija droši par cilvēkiem, kuriem viņi kalpos.

„Taču mēs atklājām, ka mūsu musulmaņu draugi bija laipni un dāsni,” stāsta Rons, „un mēs esam pārliecināti: ja viņi zinātu, ka mums draudētu jebkādas briesmas, viņi darītu visu, lai mūs aizsargātu.

Viņu žēlsirdība ir apbrīnas vērts. Jordānieši darīs visu, lai palīdzētu trūkcūcietējiem, ja vien viņi to spēj. Viņi ir laipni uzņēmuši bēgļus — vēl pirms Dāvida laika. Bībelē ir atrodamas daudzas atsaucis uz „viņpus Jordānas”, un mēs sākām parakstīties savu vēstuļu beigās „viņpus Jordānas”, šādi atzīstot žēlsirdīgo kalpošanu, ko mums bija privilēģija sniegt šajā vēsturiski žēlsirdīgajā valstī. Gadsimtiem ilgi Jordānija ir bijusi vieta, kur izrādīta žēlsirdība, un Tas Kungs par to ir svētījis šejienes ļaudis.”

Tik cieša sadarbība ar Jordānijas ļaudīm ļāva Hamondu pārim izveidot ar viņiem draudzīgas attiecības. „Mūs vairākas reizes uzaicināja uz „Iftar” mielastu, tas ir mielasts, ar ko noslēdz Ramadāna gavēni,” stāsta Sandija. „Mūsu musulmaņu draugi arī aicināja mūs apmeklēt saderināšanās ballītes, kāzas un citus ģimeniskus pasākumus.”

Baznīca neveic pievēršanas darbu un nekrista musulmaņus Jordānijā vai jebkur citur, kur to aizliedz likums, tāpēc

Hamondu pāris nedalījās informācijā par Baznīcu. Tā vietā viņi koncentrējās uz draudzīgu attiecību veidošanu un noturēšanu ar karalisko ģimeni, vietējiem humānās palīdzības partneriem, citiem misionāru pāriem, ar kuriem viņi kopā kalpoja, kā arī ar reliģiju un valdības vadītājiem. Kad viņiem jautāja par Baznīcu, Hamondu pāris iedrošināja šos cilvēkus apmeklēt mājas lapu LDS.org.

Aicinājums kalpot

Ņemot vērā Rona un Sandijas pieredzi, vai viņiem šķiet, ka viņi kaut kādā ziņā ir īpaši, salīdzinot ar citiem misionāru pāriem, kas aicināti kalpot vai kas varētu tikt aicināti kalpot?

Jā un nē. „Mēs kalpojam tur un kad Tam Kungam bija nepieciešams pāris ar mūsu īpašām prasmēm un dzīves pieredzi,” stāsta Hamondi. „Taču šis princips attiecas uz

visiem senioru misionāriem. Katrs pāris, kas ir spējīgs kalpot misijā, ir ticis sagatavots kalpot tikai viņiem īpašā veidā. Viņiem tikai vajag pietiekami pielietot ticību, lai dotos tur, kur viņi ir nepieciešami Tam Kungam, un caur viņiem Viņš ietekmēs citu cilvēku dzīves.”

„Misionāru pāri var daudz ko ietekmēt,” teica elders Roberts D. Heilzs, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. „Pāri var paveikt ievērojamas lietas, ko neviens cits nespēj. . . .

. . . Pāri var kalpot praktiski neierobežotos veidos — misijas birojā, apmācot vadītājus, atbalstot ģimenes vēstures darbu un tempļa darbu un sniedzot humāno palīdzību, — tā ir iespēja izmantot gandrīz jebkuru prasmi vai talantu, ar ko Tas Kungs ir svētījis. . . .

. . . Jūs savā dzīvē esat daudz saņēmuši; ejiet un vaļsirdīgi dodiet, kalpojot mūsu Kungam un Glābējam. Ticiet, Tas Kungs zina, kur jūs esat vajadzīgi. Nepieciešamība ir tik liela, brāļi un māsas, bet strādnieku ir tik maz.”² ■

ATSAUCES

1. Skat. „Mass Vaccination Campaigns in Syria, Jordan, Lebanon, Iraq and Turkey Amid Measles Outbreaks”, 2013. g. 30. apr., unicef.org.
2. Roberts D. Heilzs, „Couple Missionaries: A Time to Serve”, *Liahona*, 2001. g. jūl., 30., 31. lpp.

LŪDZOT ŽĒLASTĪBU

Braucot uz pilsētu, kas atradās netālu no Igaunijas, es ieraudzīju kādu vīru, kurš lūdza naudu. Brīnumainā kārtā es atpazinu, ka tas bija tas pats vīrietis, kuru biju saticis, kad pirms desmit gadiem kalpoju misijā šajā pilsētā. Tāpat kā toreiz, viņam bija liela soma ar plastmasas pudelēm, lai tās nodotu otrreizējai pārstrādei un tādējādi iegūtu naudu. Es atceros, ka viņš vienmēr lūdza naudas monētas, un, ja tu viņam tās iedeivi, viņš prasīja, vai tev nav vēl.

Es biju ļoti pārsteigts, viņu redzot. Un pēc desmit gadiem viņš joprojām bija tāds pats — varbūt nedaudz sirmāks, bet izskatījās, ka viņš visu šo laiku bija dzīvojis tieši tāpat, dienu pēc dienas lūdzot naudu. Es sāku domāt par brīnišķīgajiem 10 gadiem, ko

tikmēr biju nodzīvojis es, apprecoties templī, iegūstot izglītību, atrodot labu darbu un baudot teicamu veselību.

Es nospriedu, ka šī, iespējams, būs pēdējā reize, kad es viņu redzu, un man likās, ka man viņam vajadzētu kaut ko iedot. Vienīgā problēma — man bija banknote, kas bija vairāk vērtā, nekā es vēlējos viņam dot. Man nepatika, ka man bija jāveic tāda izvēle — nedot neko vai dot vairāk, nekā vēlos. Es nolēmu, ka man tas tāpat neko dziļi nemainīs, taču viņa dienu padarīs īpašu, tāpēc es viņam to atdevu.

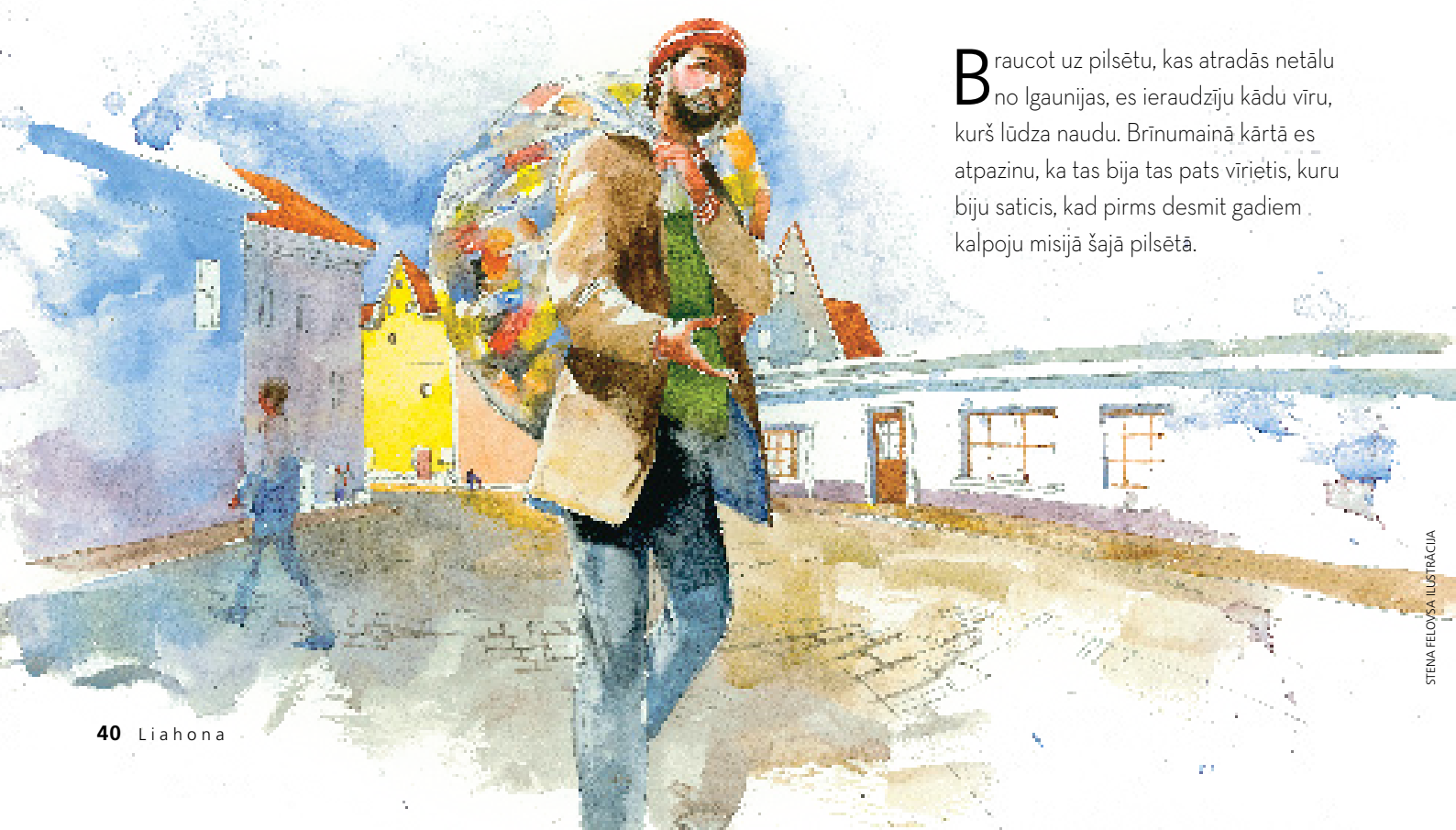
Pēc mazāk nekā divām dienām es nonācu līdzīgā situācijā, taču šoreiz es biju tas, kuram bija jālūdz žēlastība. Es biju sajaucis datumus, lai pieteiktos svarīgai stipendijai. Es domāju, ka esmu tai pieteicies divas nedēļas ātrāk,

bet, divreiz pārbaudot datumu, ar šausmām atskārtu, ka esmu to nosūtījis vienu dienu par vēlu.

Stipendijas summa bija tieši simts reizes lielāka par to summu, ko es biju iedevis ubagam, — kāda likteņa ironija! Es lūdzu žēlastību, gan lūdzot Debesu Tēvu, gan sūtot e-pasta vēstuli universitātes amatpersonām. Viņi teica, ka pieņems manu pieteikumu, bet atzīmēja, ka tas ir atsūtīts par vēlu.

Es saņēmu atbildi uz lūgšanu un tiku svētīts, saņemot stipendiju, kas finansiālā ziņā ļoti palīdzēja man un manai sievai. Taču vēl svarīgāk — šī pieredze man deva nozīmīgu mācību: vai mēs visi Dieva priekšā neesam lūdzēji? (Skat. Mosijas 4:19.) ■
Matejs Krendals, Harju, Igaunija

Braucot uz pilsētu, kas atradās netālu no Igaunijas, es ieraudzīju kādu vīru, kurš lūdza naudu. Brīnumainā kārtā es atpazinu, ka tas bija tas pats vīrietis, kuru biju saticis, kad pirms desmit gadiem kalpoju misijā šajā pilsētā.

ENĢEĻI — VĀRDĀ MISTERS UN MISIS DANNI

Kamēr es skatījos televīziju, man piezvanīja mamma, lai pateiktu, ka viņas brālis, mans 92 gadus vecais onkulis Floids, ar sievu ir saslimuši ar gripu un viņiem mājās nav ko ēst. Neviena no viņiem nejutās pietiekami labi, lai aizietu uz veikalu pēc kaut kā ēdama. Onkulim Floidam un Millijas tantei tuvumā nebija neviena ģimenes locekļa, tāpēc viņiem nebija neviena, kurš varētu viņiem palīdzēt.

Mamma vēlējās uzzināt, vai es varētu palīdzēt. Šajā ģimenes daļā es esmu vienīgā Baznīcas locekle, un es jau iepriekš biju saņēmusi aicinājumus palīdzēt šādās situācijās. Vienīgā problēma bija tā, ka es dzīvoja Jūtā, ASV, bet mans onkulis ar tanti Hemetā, Kalifornijā, ASV.

Es pateicu mammai, lai dod man dažas minūtes laika padomāt, ko es varētu darīt. Man bija draudzene, kura dzīvoja netālu no Hemetas, tāpēc es viņai pazvanīju un pajautāju, vai viņa Hemetā kādu pazīst. Viņa man pastāstīja par kādu sievieti, vārdā māsa Danna, ar kuru kopā viņa bija kalpojusi Redlandas Kalifornijas tempļi un kura tajā pilsētā bija Palīdzības biedrības prezidente.

Kad māsa Danna pacēla klausuli, es teicu: „Sveicināta, māsa Danna. Jūs mani nepazīstat, bet mani sauc Nensija Litla, un es dzīvoju Jūtā. Es esmu

Māsa Danna uzstāja, ka viņa ar vīru aizvedīs ēdienu manai tantei un onkulim.

Baznīcas locekle, bet mans onkulis un tante, kuri dzīvo Hemetā, nav. Viņi ir slimi, un viņiem nav ko ēst.” Es viņai pateicu, kur viņi dzīvo, kas bija tālu no vietas, kur dzīvoja viņa, un paskaidroju, ka vienkārši vēlētos uzzināt, vai ir kāds restorāns, kas varētu atrasties netālu no viņu mājām, lai es varētu pasūtīt ēdienu un viņi to varētu viņiem piegādāt.

Tā vietā māsa Danna uzstāja, ka viņa pati ar vīru aizvedīs ēdienu manai tantei un onkulim. Viņiem bija mājās gatavota zupa un maize, un viņas mamma tikko bija izcepusi cepumus. Es iebildu, bet viņa uzstāja.

Pēc dažām stundām māsa Danna man piezvanīja un apliecināja, ka

viss ir kārtībā. Vēlāk man piezvanīja mamma un pastāstīja, ko onkulis Floids bija teicis par šo apciemojumu. Viņš teica: „Pie manis mājās bija ieradusies enģeļi — vārdā misters un misis Danni. Viņi ieradās ar pilnu klēpi ēdiena — augļiem, dārzeņiem, mājās gatavotu zupu, maizi un cepumiem. Tie bija labākie cepumi, kādus es jebkad biju ēdis.” Danni bija aizbraukuši pie mana onkula, palīdzējuši ar nepieciešamajām lietām, un tad brālis Danna aiznesa manu traukus tanti Milliju, kurai bija Alcheimera slimība, no viņas gultas uz virtuvi, lai māsa Danna varētu viņu pabarot.

Kad brālis Floids zvanīja manai mammai, lai par to pastāstītu, viņš raudāja. Viņš teica, ka nekad nebija sastapis tik laipnus un sirsnīgus cilvēkus. Viņš manai mammai teica, ka es varu būt laimīga, ka dzīvoju Jūtā un varu atrasties starp „visiem tiem mormoņiem”.

Četras dienas pēc šī apmeklējuma onkulis Floids izgāja ārā pēc pasta, paslīdzēja un nokrita. Viņš sasita savu galvu un pēc četrām dienām nomira. Neskaitot medmāsu, kura nāca uz mājām, brālis un māsa Danni bija pēdējie cilvēki, kurus mans onkulis redzēja pirms savas nāves.

Es esmu pateicīga par Kristum līdzīgiem cilvēkiem — vienu no manām Palīdzības biedrības māsām —, kura dzīvo simtiem kilometru tālu, kuru es joprojām neesmu satikusi dzīvē, taču kura palīdzēja manam onkulim un tantei. ■
Nensija Litla, Jūta, ASV

LAIKS PIEVĒRSTIES ĢIMENES VĒSTUREI

Būdamā divu mazu meitu mamma, es bieži esmu aizbildinājusies, sakot, ka nevaru darīt to, ko vēlos, jo man vienkārši tam nav laika. Tā bija arī ar ģimenes vēstures darbu.

Lai gan es iepriekš biju piedalījies indeksēšanas darbā, kas bija iepriecinoša Sabata aktivitāte, es atskārtu, ka es aizbildinos, sakot, ka man nav laika vai arī zināšanu, lai pievērstos ģimenes vēstures darbam.

Mana nostāja izmainījās, kad pirms dažiem mēnešiem, kādā rītā, sēdēju templī. Pārskatot mirušo cilvēku vārdus uz tempļa kartiņām un lūdzot par to, lai viņi pieņem par viņiem veiktos tempļa priekšrakstus, es pie sevis nodomāju: „Vai nebūtu jauki, ja tie būtu mani ģimenes locekļi? Es vēlētos izdarīt darbu par viņiem.” Gars man apstiprināja: ja es to vēlos, Tas Kungs man palīdzēs izdarīt manu ģimenes vēstures darbu, ko es varētu veikt tieši Sabata dienā. Viņš var

man palīdzēt rast laiku un zināšanas, lai īstenotu Viņa nodomus.

Tajā svētdienā es devos mājās un iegāju FamilySearch.org mājaslapā. Pār maniem vaigiem sāka plūst asaras, redzot savu priekšteču vārdus. Mana saikne ar viņiem kļuva stiprāka. Personīgās fotogrāfijas un dokumenti, ko nesen pievienoja mana vecmāmiņa, vairoja manu mīlestību pret maniem ģimenes locekļiem un padarīja viņus man vēl tuvākus. Es sajutu prieku, iesaistot savu divgadīgo meitu, kura iemācījās atpazīt savu vecvectēva un vecvecvecvecmāmiņas fotogrāfijas, nosaucot viņus vārdā. Es sajutu to, ko prezidents Rasels M. Nelsons, Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents, aprakstīja: „Sabata diena sniedz brīnišķīgu iespēju stiprināt ģimenes saites. Galu galā Dievs vēlas, lai ikviens no mums, Viņa bērniem, atgrieztos pie Viņa kā svētie, kas saņēmuši tempļa

priekšrakstus, ir sasaistīti tur ar savām ģimenēm, senčiem un pēctečiem” („Sabats — svēta prieka diena”, *Liahona*, 2015. gada maijs, 130. lpp.).

Kopš tā laika es esmu turpinājusi veikt ģimenes vēstures darbu Sabata dienā. Man ir bijusi svētība veikt tempļa darbu par dažiem no maniem mirušajiem ģimenes locekļiem. Īpaši svētība man ir bijusi iespēja mācīties par saviem radniekiem un veidot arvien ciešākas attiecības ar saviem vecvecākiem, kuri nav no mūsu ticības. Tas ir stiprinājis manu apņemšanos — turēt savas derības un pastāvēt līdz galam, lai es varētu būt spēcīga saikne savā mūžīgajā ģimenē.

Lai gan vēl ir jāpaveic daudz darba, es esmu pateicīga savam Debesu Tēvam, ka Viņš vairoja manas spējas tā, lai es varētu piedalīties Viņa darbā, īpaši Viņa dienā. Sabata diena man, patiesi, ir kļuvusi par svētu prieku. ■
Reičela Luisa no Jūtas, ASV

Es sajutu prieku, iesaistot savu divgadīgo meitu, kura iemācījās atpazīt savu vecvectēva un vecvecvecvecmāmiņas fotogrāfijas, nosaucot viņus vārdā.

Man bija virsnieka Moronija figūriņa, un es to turēju sava krekla kabatā visu atlikušo mācību gadu. Šī figūriņa man atgādināja par to, kā virsnieks Moronijs mani mācīja.

KĀ MAN DARBĀ PALĪDZĒJA VIRSNIIEKS MORONIJS

Bija mācību gada grūts periods, kad es mācīju 13 un 14 gadus vecus jauniešus. Es biju pārnācis mājās no saspringtas sanāksmes, kurā vadītājs mani iepazīstināja ar manas nodarbības vērtējumu. Tā kā es biju jauns skolotājs, un man vajadzēja sagatavot plānus gandrīz katrai nodarbībai, man bija grūti īstenot mācību programmu un noturēt skolēnu interesi. Būtībā sarunā mēs secinājām, ka man ir jāpiespiež saviem skolēniem izdarīt izvēle — apgūt mācību saturu vai ciest neveiksmi — un jārikojas atbilstoši šiem brīdinājumiem.

Pēc šīs sanāksmes es jutos nomākts un noraizējies. Es nolēmu uzdot jautājumus par šīs sanāksmes secinājumiem, nākamajā dienā studējot Svētos Rakstus. Pārsteidzoši, bet es saņēmu atbildes, lasot Mormona Grāmatu.

Es lūdzu, lai tajā rītā, studējot Svētos Rakstus, es varētu saprast, kā būt par labāku skolotāju. Kad Almas grāmatas 44. nodaļā es lasīju par virsnieku Moroniju, Svētais Gars mani mācīja. Šajā stāsta posmā virsnieks Moronijs un nefijieši bija ielenkuši lamaniešus pie Sidonas upes un panākuši to, ka viņu pretinieki bija

gatavi nomest savus ieročus. Es turpināju lasīt un nodomāju: „Ak, cik ļoti es gribētu klasē būt tāds kā virsnieks Moronijs: uzstājīgs, pārliecināts un veiksmīgs.”

Es izlasīju viņu dialogu un pamānījumu, ka Moronijs sacīja Zerahemnasam un lamaniešiem, ka viņiem ir jāizvēlas: „nolikt savus kara ieročus pret mums, un . . . mēs saglabāsim jūsu dzīvības, ja jūs iesit savu ceļu un nenāksit vairst atkal karot pret mums” vai „ja jūs to nedarīsiet, . . . es pavēlēšu saviem vīriem, lai viņi jums uzbruktu” (Almas 44:6, 7). Es sapratu, ka viņš dara tieši to, ko mans vadītājs liek darīt man! Viņš teica: „Dod viņiem divas izvēles un esi uzstājīgs.” Paturot to prātā, es pieņēmu Moronija devīzi — „Lūk, mēs pabeigsim šo sadursmi” (Almas 44:10).

Apbruņojies ar principiem, kurus biju apguvis Svēto Rakstu stāstā par vienu no mani varoņiem, es atgriezos klasē, būdams pārliecināts un ar kaujas plānu. Man bija virsnieka Moronija figūriņa, un es to turēju sava krekla kabatā visu atlikušo mācību gadu. Šī figūriņa man atgādināja par to, kā virsnieks Moronijs mani mācīja tikt galā ar jauniešu klasi. Kad es devu skolēniem divas izvēles iespējas, viņu uzvedība uzlabojās, viņi darīja, kas bija jādara, uzlabojās arī mūsu saskarsme. Mācību gads bija noslēdzies, un, lai gan tas bija grūts, pateicoties atbildei uz lūgšanu un Svēto Rakstu spēkam, es spēju „pabeigt šo sadursmi”. ■
Bens Floids, Vašingtona, ASV

GAVĒŠANA UN LŪGŠANA PAR EMMU

Sesilija Norunga

Kad mana meita izkrita pa logu, es nodomāju — mūsu bailes no visļaunākā ir piepildījušās.

Mana ģimene bija tikko atgriezies no brīnišķīgām brīvdienām. Pēc vakariņām es ļāvu saviem bērniem — četrgadīgajam Markum un trīsgadīgajai Emmai — doties uz guļamistabu un spēlēties mūsu dzīvokļa ceturtajā stāvā. Dānijā logus atver kā žalūzijas. Logi parasti ir aizvērti, taču, dodoties brīvdienās, vēlējāmies, lai mūsu ceļojuma laikā dzīvoklis vēdinās, tāpēc mēs tos bijām atstājuši pusvīrus.

Mazgājot traukus, es pēkšņi sajutu, ka kaut kas nav kārtībā. Es ieskrēju viesistabā, un Markus skrēja lejā pa kāpnēm. Viņš, būdams baiļu pilns, kļiedza, sakot, ka Emma ir izkritusi pa logu — logu, kas ir aptuveni 40 pēdas (12 m) virs betona ietves. Es skrēju lejā pa kāpnēm, atkārtoti saucot Emmas vārdu. Es redzēju savu mazo meitu, kura gulēja uz betona tā, it kā būtu bez dzīvības. Viņa bija pilnīgi ļengana, kad es viņu paņēmu rokās, un es nodomāju, ka manas bailes no visļaunākā ir piepildījušās. Mans vīrs, kas man sekoja līdzī ārā, paņēma viņu savās rokās un nekavējoties iedeva viņai priesterības svētību.

Drīz vien ieradās ātrā palīdzība, un, kamēr mediķi izmeklēja Emmu, mēs ar Marku noskaitījām lūgšanu. Drīz pēc tam mēs visi bijām ātrās palīdzības automašīnā ceļā uz slimnīcu.

Intensīvās aprūpes nodaļā mums drīz vien pievienojās ģimenes locekļi, kas ieradās mūs atbalstīt. Markus kopā ar saviem brālēniem devās mājās, bet es ar vīru paliku slimnīcā, vēl nezinot, kāds ir Emmas stāvoklis.

Pēc laika, kas likās kā mūžība, beidzot ienāca viens no ārstiem un lūdza informāciju par nelaimes gadījumu. Viņš sacīja, ka parasti kritiens no šāda augstuma izraisa iekšējus savainojumus un izredzes izdzīvot nav lielas. Emmai bija laužts iegurnis un smadzeņu satricinājums, taču viņas nobrāzumi bija tikai virspusēji. Ārsts teica, ka droši vien viņu noķēra kāds eņģelis.

Lai gan Emmas izdzīvošana bija brīnums, galvas traumas dēļ viņa joprojām bija bez samaņas. Mans vīrs un divi tuvi draugi iedeva Emmai vēl vienu svētību. Šajā svētībā viņai tika apsoltā pilnīga atveseļošanās bez paliekošiem traucējumiem, kā arī pateikts, ka tā būs pozitīva pieredze viņas dzīvē. Es jutu ļoti lielu pateicību par priesterības spēku. Manas lūgšanas visas nakts garumā bija uzklausītas.

Pēc četrām dienām Emma atmodās no komas. Šo četru dienu laikā draugi, Baznīcas locekļi un citi gavēja un lūdza par viņu. Es jutu, kā uzticīgo svēto lūgšanas mani ieskauj, stiprinot mani un manu ģimeni. Es jutos tā,

ISTOCK/THINKSTOCK FOTOGRAFIA

it kā Debesu Tēvs būtu mani ieskāvis Savās rokās un piepildījis ar mierinājumu.

Vienu dienu, pirms viņa atmodās no komas, mūsu staba locekļi gavēja par viņu. Mēs ticam, ka Debesu Tēvs uzklausīja mūsu lūgšanas un Emma atmodās no komas, pateicoties gavēnim. No tā brīža Emmas ātri atveseļojās. Pēc piecām dienām viņa pateica savu pirmo vārdu kopš negadījuma, un pēc deviņām dienām viņu izrakstīja no slimnīcas. Piecas nedēļas viņa uzturējās ratiņkrēslā un tad uzsāka fizioterapijas kursu.

Apmēram mēnesi pēc negadījuma es pēkšņi guvu muguras traumu, jo bieži biju cilājusi Emmu. Mani pārņēma ne vien fiziska, bet arī garīga bezspēcība. Kā lai es turpinu rūpēties par viņu?

Kādu vakaru vainas apziņa par savu bezspēcību bija neizturama. Es izgāju no mājas un apsēdos parkā uz soliņa, kur es kādu stundu lūdza Debesu Tēvu. Pirmo reizi savā dzīvē es izjutu Glābēja Izpirkšanas brīnumaino spēku, kas mani pārņēma. Visas sāpes un bēdas, kuras biju izjutusi, tika paņemtas prom no manis, pēc šīs lūgšanas visas manas nastas tika noņemtas no maniem pleciem. Emma tobrīd vēl joprojām atradās ratiņkrēslā, un es turpināju ārstēt savu muguru, taču es saņēmu spēku nepadoties.

Pēc viena gada Emma varēja skriet, smieties, stāstīt stāstus un domāt, kā tas būtu jādara četrgadīgam bērnam.

Mēs zinām, ka ir mīlošs Tēvs debesīs, kurš rūpējas par mums un pazīst mūs katru personīgi. Viņš zina, ar kādiem izaicinājumiem mēs saskarsimies. Es nekad neapšaubīšu brīnumus, kurus varam pieredzēt, pateicoties lūgšanām, gavēšanai un priesterības svētībām. ■

Raksta autore dzīvo Dānijas galvaspilsētas reģionā.

KĀ MĒS REAĢĒJAM UZ PĀRBAUDĪJUMIEM?

„Kad dzīvē sastopamies ar sarežģītām lietām, kāda ir mūsu tūlītējā reakcija? Vai tas ir apjukums, šaubas vai garīgs panīkums? Vai tas satricina mūsu ticību? Vai mēs vairojam Dievu un citus par saviem apstākļiem? Vai arī vispirms mēs atceramies, kas mēs esam — mīloša Dieva bērni. Vai tas iet roku rokā ar pilnīgu palāvību, ka Viņš pieļauj dažas Zemes ciešanas, *jo Viņš zina, ka tas mūs svētīs kā attīroša uguns, lai mēs kļūtu kā Viņš un lai iegūtu mūsu mūžīgo mantojumu?*”

Elders Donalds L. Halstroms no Septiņdesmito prezidija, „*Es esmu Dieva bērns*”, *Liahona*, 2016. gada maijs, 27. lpp.

**Prezidents
Rasels M.
Nelsons**

Divpadsmit
apustuļu kvoruma
prezidents

Klūt Īstu Tūkstošgades paaudzi

Daudz cilvēku jūs dēvē par *Tūkstošgades paaudzi*. Es atzišos: kad pētnieki jūs dēvē šajā vārdā un raksturo, ko par jums atklāj viņu veiktie pētījumi, — kas jums patīk un kas jums nepatīk, jūsu jūtas un tieksmes, jūsu spēku un vājības, — es nejūtos labi. Tajā, kā viņi lieto terminu *Tūkstošgades paaudze*, ir kas tāds, kas mani uztrauc. Un, atklāti sakot, mani mazāk interesē, ko par jums saka *eksperti*, salīdzinot ar to, ko par jums man ir teicis Tas Kungs.

Kad es lūdzu par jums un vaicāju Tam Kungam, ko *Viņš* domā par jums, es jūtu pavisam ko atšķirīgu no pētnieku teiktā. Garīgie iespaidi, kurus esmu par jums saņēmis, liek man domāt, ka termins *Tūkstošgades*

paaudze patiesībā var būt jums ideāli piemērots. Taču pavisam cita iemesla dēļ, nekā eksperti jebkad varētu saprast.

Termins *Tūkstošgades paaudze* ir jums ideāli piemērots, jo tas jums atgādina, kas jūs *patiesībā* esat un kas ir jūsu dzīves *patiesais* mērķis. Īsts Tūkstošgades paaudzes pārstāvis ir tas, kuram pirmmirstīgajā dzīvē mācīja un kurš pats mācīja Jēzus Kristus evaņģēliju, un kurš noslēdza derības ar mūsu Debesu Tēvu par droširdīgām lietām — patiesi *garīgi* droširdīgām lietām —, kuras jūs paveiksiet šeit, uz Zemes.

Īsts Tūkstošgades paaudzes pārstāvis ir vīrietis vai sieviete, kuram Dievs uzticējies tādā mērā, lai sūtītu uz Zemes visnozīmīgākajā evaņģēlijā

Jūs esat „izredzēta cilts”, Dievs jūs ir iepriekš izraudzījis, lai paveiktu nozīmīgu darbu — palīdzētu sagatavot šīs pasaules ļaudis Otrajai atnākšanai.

atklāšanas laikmetā pasaules vēsturē. Īsts Tūkstošgades paaudzes pārstāvis ir vīrietis vai sieviete, kurš dzīvo tagad, lai palīdzētu sagatavot šo pasauli Jēzus Kristus Otrajai atnākšanai un Viņa Tūkstošgades valdīšanai.

Nešaubieties — jūs piedzimāt, lai būtu īsta Tūkstošgades paaudze.

Jautājums ir: „Kā jūs varat būt nelo- kāmi un dzīvot kā patiesa Tūkstošga- des paaudze?” Man ir četri ieteikumi.

1. Mācieties, kas jūs patiesībā esat!

Veltiet laiku tam, lai dievbijīgi pār- domātu šos faktus:

- Jūs esat izredzēti Dieva dēli un meitas.
- Jūs esat radīti pēc Viņa tēla.
- Garu pasaulē jūs mācīja, lai saga- tavotu visam un jebkam, ar ko jūs varētu saskarties šajā pēdējo dienu pēdējā posmā (skat. M&D 138:56). Šī mācība ir jūsos!

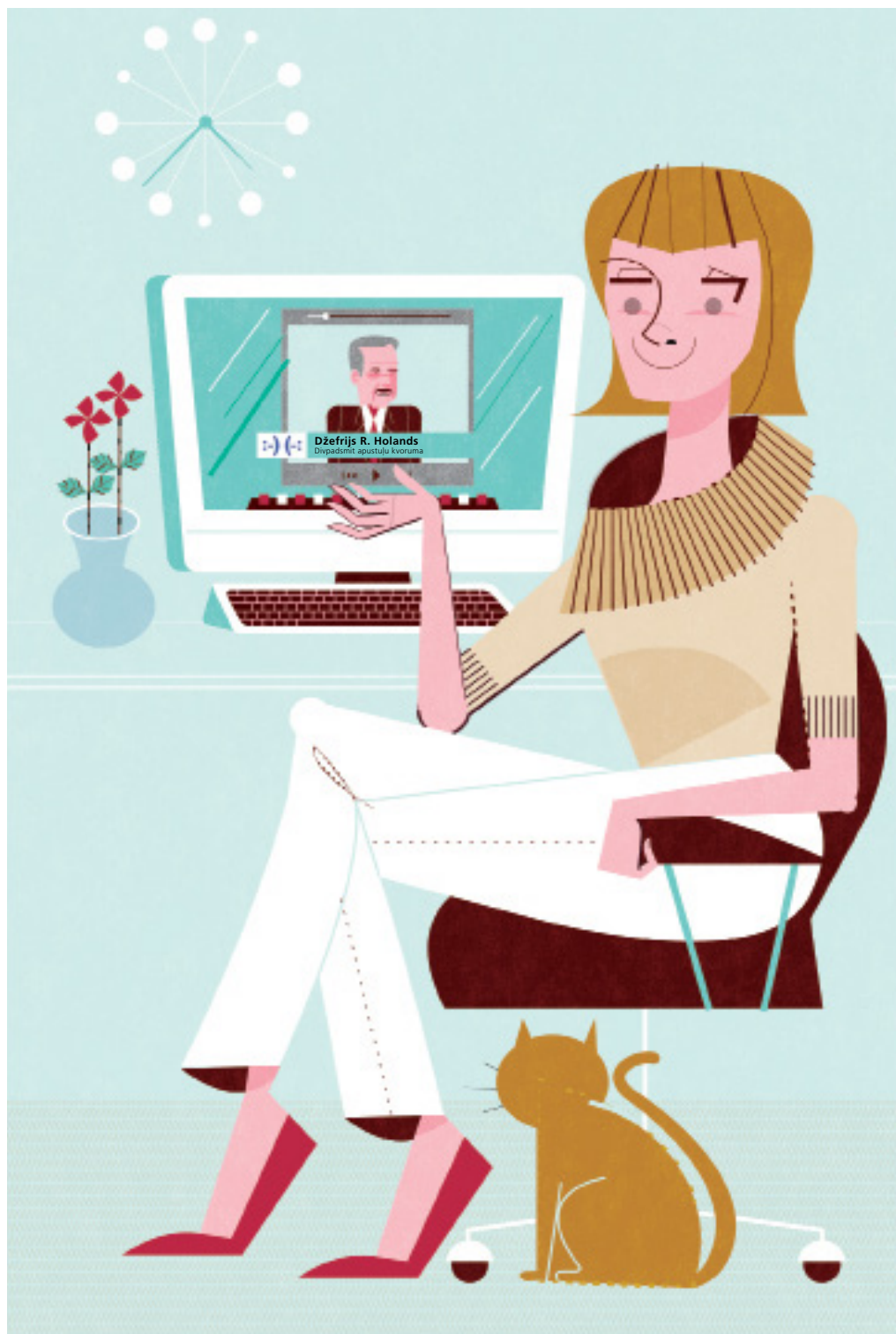
Jūs dzīvojat „vienpadsmitajā stun- dā”. Tas Kungs ir paziņojis, ka šis ir pēdējais laiks, kad Viņš aicinās strād- niekus Savā vīna dārzā, lai sapulcinātu izredzētos no visām četrām zemes pusēm. (Skat. M&D 33:3–6.) Un *jūs* tikāt sūtīti, lai piedalītos šajā sapul- cināšanās. Esmu atkārtoti pieredzējis īstas Tūkstošgades paaudzes spēcīgo ietekmi, kas citus cilvēkus ved pie zināšanām par patiesību. Tā ir daļa no jūsu — Ābrahāma pēcnācēju — iden- titātes un mērķa (skat. Galatiešiem 3:26–29)!

Pirms vairākiem mēnešiem man un manai sievai Vendijai bija nozīmīga pieredze attāļajā Sibīrijā. Mūsu sagatavošanās dienā kopā ar mums Irkutskā bija misijas prezidents Gregorijs S. Brintons, viņa sieva Sallija

un viņu dēls Sems, kas bija atgriezies no kalpošanas misijā — Krievijā. Mēs apmeklējām skaisto Baikāla ezeru un tirgu tā krastā.

Kad atgriezāmies pie mūsu auto- mašīnas, mēs pamanījām, ka Sems nebija kopā ar mums. Pēc brīža viņš atgriezās kopā ar pusmūža sievieti,

vārdā Valentīna. Savā dzimtajā krie- vu valodā Valentīna ar entuziasmu izsauca: „Es gribu satikt šī jaunā vīrieša māti. Viņš ir tik pieklājīgs, inteliģents un laipns! Es vēlos satikt viņa māti!” Valentīnu uzrunāja Sema priecīgā, gaismas pilnā sejas izteiksme.

Sems iepazīstināja Valentīnu ar savu māti un tēvu, iedeva viņai bukletu par Glābēju un sarunāja misionāru apmeklējumu. Kad vēlāk misionāri atgriezās ar Mormona Grāmatas eksemplāru, viņa apsolija to izlasīt. Vairākas sievietes, kas strādāja kopā ar Valentīnu, arī bija priedīgas par jauno grāmatu, kuru viņa bija saņēmusi. Mēs vēl nezinām šī stāsta noslēgumu, taču, pateicoties īpašajai gaismai, kuru izstaroja Sems, Valentīna un daži viņas draugi tapa iepazīstināti ar evaņģēliju.

Īsta Tūkstošgades paaudze, līdzīgi kā Sems, zina, kas viņi patiesībā ir. Viņi ir dievbijīgi Jēzus Kristus mācekļi, kuri instinktīvi izmanto katru iespēju, lai palīdzētu sev un citiem sagatavoties mūsu Glābēja Tūkstošgades valdīšanai.

Tādējādi mans pirmais ieteikums jums ir mācīties *pašiem*, kas jūs patiesībā esat. Jēzus Kristus vārdā lūdziet savu Debesu Tēvu, lai apjaustu Viņa domas par jums un jūsu misiju šeit, uz Zemes. Ja jūs lūgsiet ar patiesu nolūku, ar laiku Gars jums pačukstēs patiesību, kas izmainīs jūsu dzīvi. Pie rakstiet šos iespaidus, bieži tos pārskatiet un precīzi ievērojiet tos.

Es apsolu jums: kad jūs kaut nedaudz sapratīsiet, kā jūs redz Debesu Tēvs un ko Viņš sagaida no jums, jūsu dzīve uz mūžu mainīsies!

2. Sagaidiet un sagatavojieties paveikt nepiespējamo!

Dievs vienmēr Savas derības bērniem ir lūdzis darīt grūtus darbus.

Ņemot vērā, ka jūs esat Dieva dēli un meitas, kas ievēro savas derības un dzīvo šo pēdējo dienu pēdējā posmā, Tas Kungs *jums* lūgs darīt grūtus darbus. Jūs varat par to būt droši — Ābrahāma pārbaudījums nebeidzās ar Ābrahāmu (skat. M&D 101:4–5).

Es zinu, cik biedējošas var būt situācijas, kad jums liek darīt kaut ko, kas, šķietami, pārsniedz jūsu

Jūs tikāt sūtīti, lai piedalītos izredzēto sapulcināšanās. Esmu atkārtoti pieredzējis īstas Tūkstošgades paaudzes spēcīgo ietekmi, kas citus cilvēkus ved pie zināšanās par patiesību.

spējas. Es biju Divpadsmit apustuļu kворuma loceklis tikai 19 mēnešus, kad nomira prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985). Pirmajā Augustākā prezidija un Divpadsmit apustuļu kворuma sanāksmē, kas notika pēc prezidenta Ezras Tafta Bensona (1899–1994) ordinēšanas, viņš uzdeva konkrētus uzdevumus Divpadsmitajiem. Viņa norādījumi man bija šādi: „Elder Nelson, jums ir jāatver Austrumeiropas valstis evaņģēlija sludināšanai.”

Tas bija 1985. gads. Šajos politiski trauslajos gados, kurus mēs dēvējam par Auksto karu, mūris ne

tikai burtiskā nozīmē sadalīja Berlīni, bet visa Austrumeiropa atradās smagā komunisma jūgā. Baznīcas bija slēgtas, un reliģija bija stingri ierobežota.

Lielu daļu savas profesionālas dzīves es biju veicis atvērtās sirds operācijas, lai glābtu cilvēku dzīvības, tomēr man *nebija* pieredzes, kas man palīdzētu noticēt, ka es varu atvērt valstis evaņģēlija sludināšanai. Un tomēr praviētis man bija devis uzdevumu, tādēļ es sāku darīt to, kas šķita pilnīgi neiespējami.

No paša sākuma man ceļā stājās šķēršļi. Es ierados daudzās valstīs, nezinādams, kurp doties. Pat tad, ja man izdevās atrast atbilstošās amatpersonas vārdu, bieži vien tikšanās pēdējā brīdī tika atcelta vai pārcelta. Vienā no valstīm, kad tikšanās tika atcelta uz divām dienām, mani tīšām kārdināja, lai mani pārbaudītu, — tajā skaitā vilināja uz valūtas apmaiņu melnajā tirgū un citām nelikumīgām darbībām. Kādā citā reizē sanāksmes sākumā tika pieprasīts, lai es *nekavējoties* dodos prom!

Taču Tas Kungs spēj paveikt Savu darbu, (skat. 2. Nefija 27:20–21), un man bija privilēģija redzēt, kā notiek brīnums pēc brīnuma — vienmēr un tikai *pēc tam*, kad biju rūpīgi apdomājis, drosmīgi no visas sirds centies un dedzīgi lūdzis.

Dažās no tām valstīm Baznīcu atzina vēl pirms Berlīnes mūra krišanas. Citās tas notika vēlāk. 1992. gadā es

varēju ziņot prezidentam Bensonam, ka Baznīca ir nodibināta katrā Austrumeiropas valstī!

Būdama īsta Tūkstošgades paaudze, uz kuru Tas Kungs var paļauties, arī *jūs* veidosiet vēsturi! Jums tiks lūgts pieņemt grūtus uzdevumus un kļūt par darbarīku Tā Kunga rokās. Un Viņš jums dos spēku paveikt neiespējamo.

Kā jūs paveiksiet neiespējamo? Darot visu, kas nepieciešams, lai stiprinātu savu ticību Jēzum Kristum, palielinot izpratni par Viņa atjaunotās Baznīcas doktrīnām un nerimstoši meklējot patiesību. Būdama īsta Tūkstošgades paaudze, kas celta uz garīga pamata, kad jums lūgs darīt neiespējamo, jūs spēsiet iet uz priekšu ticībā, nemitīgā neatlaidībā un ar prieku darīt visu, kas ir jūsu spēkos, lai piepildītu Tā Kunga nolūkus (skat. M&D 123:17).

Būs dienas, kad jūs būsit pilnīgi izmisuši. Tad lūdziet pēc drosmes nepadoties! Jums būs nepieciešams šis spēks, jo būs arvien nepopulārāk būt pēdējo dienu svētajiem. Diemžēl daži cilvēki, kurus jūs uzskatāt par saviem draugiem, jūs nodos. Un dažas lietas vienkārši nešķitīs taisnīgas.

Tomēr es jums apsolu: kad jūs sekosiet Jēzum Kristum, jūs gūsiet ilgstošu mieru un patiesu prieku. Ar lielāku precizitāti ievērojot savas derības un aizstāvot Dieva Baznīcu un valstību šodien uz Zemes, Tas Kungs

jūs svētīs ar spēku un gudrību, lai jūs paveiktu neiespējamo.

3. Mācieties, kā piekļūt debesu spēkam!

Mums visiem ir jautājumi. Centieni mācīties, saprast un atpazīt patiesību ir būtiska mūsu mirstīgās pieredzes

daļa. Liela daļa manas dzīves pavadīta pētījumos. Arī jūs vislabāk mācīsities, uzdodot iedvesmas pilnus jautājumus.

Tieši šajā brīdī dažiem no jums ir grūti saprast, kas jums būtu jā dara savā dzīvē. Citi, iespējams, domā, vai jums ir piedoti jūsu grēki. Lielākā

daļa no jums domā par to, kas ir jūsu mūžīgais partneris un kur viņš ir, — un tiem, kas to nedara, vajadzētu to darīt.

Dažiem var būt jautājumi, kāpēc Baznīca dara to, ko tā dara. Iespējams, daudzi no jums nav droši, kā saņemt atbildes uz savām lūgšanām.

Mūsu Debesu Tēvs un Viņa Dēls ir gatavi atbildēt uz jūsu jautājumiem caur Svētā Gara kalpošanu. Taču no jums ir atkarīgs, vai jūs būsiat cienīgi un varēsiet saņemt šīs atbildes.

Ar ko jūs varat sākt? Sāciet ar vairāk laika pavadīšanu svētās vietās. Templis ir svēta vieta. Tāpat arī lūgšanu nams, kur jūs katru svētdienu atjaunojat derības, pieņemot Svēto Vakarēdienu. Es jūs aicinu padarīt par svētu vietu savu dzīvokli, kopmītnes, savas mājas vai istabu, kur jūs drošībā varat atgūties no pasaules traucēkļiem.

Noteikti lūdziet. Lūdziet, lai zinātu, ko pārstāt darīt un ko sākt darīt. Lūdziet, lai zinātu, ko savā sadzīvē iekļaut un ko izslēgt, lai Gars pārpilnībā varētu būt kopā ar jums.

Lūdziet Tam Kungam izpratnes dāvanu. Tad dzīvojiet un strādājiet tā, lai būtu cienīgi saņemt šo dāvanu, lai tad, kad notikumi pasaulē radīs apjukumu, jūs precīzi zinātu, kas ir patiess un kas nav (skat. 2. Nefija 31:13).

Kalpojiet ar mīlestību. Mīlestības pilna kalpošana tiem, kas apmaldījušies vai kas garā ievainoti, atver jūsu sirdis personīgai atklāsmei.

Pavadiet vairāk laika — daudz vairāk laika — vietās, kurās ir Gars. Tas nozīmē vairāk laika kopā ar draugiem, kuri vēlas, lai Gars būtu kopā ar viņiem. Pavadiet vairāk laika, uz ceļiem lūdzot, vairāk laika lasot Svētos Rakstus, vairāk laika veltot ģimenes vēstures darbam, vairāk laika templī. Es apsolu: kad jūs pastāvīgi dosiet Tam Kungam

Jums tiks lūgts pieņemt grūtus uzdevumus un kļūt par darbarīku Tā Kunga rokās. Un Viņš jums dos spēku paveikt neiespējamo.

bagātīgu daļu sava laika, Viņš vairos atlikušo daļu.

Mēs atbalstām 15 vīrus, kas ir ordinēti par praviešiem, gaišreģiem un atklājējiem. Kad rodas kāda sarežģīta problēma — un šķiet, ka tās kļūst sarežģītākas ar katru dienu, — šie 15 vīri cenšas to atrisināt, pūloties saskatīt visu iespējamo rīcību sekas, un viņi uzcītīgi tiecas saklausīt Tā Kunga balsi. Pēc gavēšanas, lūgšanām, studēšanas, pārdomāšanas un apspriešanās ar brāļiem par ļoti svarīgiem jautājumiem, bieži vien nakts laikā mani pamodina iespaidi ar turpmākiem risinājumiem tiem jautājumiem,

kas mūs uztrauc. Un maniem brāļiem ir tāda pati pieredze.

Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums kopā konsultējas un dalās visā, ko Tas Kungs licis mums saprast un sajust gan individuāli, gan kolektīvi. Un tad mēs vērojam, kā Tas Kungs ietekmē Baznīcas prezidentu, lai pasludinātu Tā Kunga gribu.

Šo atklāsmes saņemšanas procesu ievēroja 2012. gadā, kad tika mainīts misionāru vecums, un arī nesen, kad, ņemot vērā viendzimuma laulības legalizēšanu atsevišķās valstīs, tika papildināta Baznīcas rokasgrāmata. Līdzjutībā pret visiem un jo īpaši pret bērniem mēs ļoti centāmies saprast Tā Kunga gribu šajā jautājumā.

Vienmēr paturot prātā Dieva pestīšanas ieceri un Viņa vēlmi dot mūžīgo dzīvi katram Viņa bērnam, mēs apsvērām neskaitāmās iespējas un iespējamo scenāriju kombinācijas. Mēs vairākkārt tikāmies templī, kur gavējām un lūdzām, un meklējām tālākus norādījumus un iedvesmu. Un, kad Tas Kungs iedvesmoja Savu pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu, pasludināt Tā Kunga prātu un Tā Kunga gribu, ikviens no mums šajā svētajā brīdī juta garīgu apstiprinājumu. Mums, apustuļiem, bija privilēģija atbalstīt to, kas tika atklāts prezidentam Monsonam. Atklāsmē no Tā Kunga Viņa kalpiem ir svēts process, un tas pats attiecas uz jūsu privilēģiju saņemt personīgo atklāsmi.

Mani dārgie brāļi un māsas, jums ir tikpat liela piekļuve Tā Kunga prātam un gribai attiecībā uz jūsu pašu dzīvi, kā mums apustuļiem attiecībā uz Viņa Baznīcu. Gluži tāpat, kā Tas Kungs pieprasa, lai *mēs* meklētu un pārdomātu, gavētu un lūgtu, studētu un rastu risinājumus sarežģītiem jautājumiem, Viņš pieprasa, lai *jūs* darītu to pašu, meklējot atbildes uz saviem jautājumiem.

Jūs varat mācīties sadzirdēt Tā Kunga balsi caur Svētā Gara čukstiem.¹ Lai cik noderīgi šķistu Google, Twitter un Facebook, tie vienkārši nesniedz atbildes uz jūsu visnozīmīgākajiem jautājumiem!

Mani dārgie, jaunie draugi, jūs varat uzzināt Tā Kunga prātu un gribu jūsu pašu dzīvē. Jums nav jādomā, vai esat tur, kur esat vajadzīgi Tam Kungam, vai arī darāt to, kas Viņam nepieciešams. Jūs to varat zināt! Svētais Gars jums pateiks „visu, kas jums jā dara” (2. Nefija 32:3).

4. Sekojiet praviešiem!

1979. gadā, kad kalpoju par Svētdienas skolas vispārējo prezidentu, mani aicināja apmeklēt Reģionālo pārstāvju semināru, kura laikā prezidents Spensers V. Kimbals uzstājās ar iedvesmojošu uzrunu par to valstu atvēršanu, kas tad vēl bija slēgtas Baznīcai, piemēram, Ķīnu. Viņš visiem klātesošajiem deva uzdevumu — mācīties mandarīnu valodu, lai mēs varētu piedāvāt savas profesionālās prasmes Ķīnas tautai.

Man prezidenta Kimbala uzdevums šķita pravietisks mandāts. Tādēļ tai pašā vakarā es pajautāju savai sievai Dantzelei, vai viņa vēlas mācīties mandarīnu valodu kopā ar mani. Viņa piekrita, un mēs atradām privātskolotāju, kas mums var palīdzēt. Protams, mēs neiemācījāmies

ļoti labi runāt mandarīnu valodā, taču mēs iemācījāmies pietiekami, lai jau nākamajā gadā (dažu ļoti negaidītu notikumu virknes dēļ), kad mani aicināja doties uz Ķīnu un vieslektora statusā mācīt par atvērtas sirds operāciju, būtu labāk sagatavots pieņemt šo ielūgumu.

Piecus gadus vēlāk, 1985. gadā, mani aicināja kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā. Kādu dienu mani aicināja steidzami doties uz Ķīnu, lai veiktu atvērtu sirds operāciju populārai operas zvaigznei, kuru visā Ķīnā uzskatīja par nacionālo varoni. Es paskaidroju, ka mana pilnlaika reliģiskā darbība liedz man doties uz Ķīnu, taču Ķīnas ārsti lūdza, lai es nekavējoties brauktu un veiktu šo dzīvības glābjošo operāciju.

Es pārrunāju šo jautājumu ar savu kvoruma prezidentu un Augstāko prezidiju. Viņi juta iedvesmu, ka, izrādot labvēlību Ķīnas tautai, man vajadzētu doties ceļā un veikt šo operāciju.

Un es to darīju. Par laimi, operācija bija veiksmīga! Starp citu, tā bija mana pēdējā atvērtā sirds operācija. Tas notika 1985. gada 4. martā Džinanā, Ķīnā.

Tagad aplūkosim notikumus 2015. gada oktobrī. Mani un Vendiju ielūdza atgriezties Šandongas Universitātes Medicīnas skolā Džinanā. Mēs bijām pārsteigti, kad mani silti uzņēma kā „senu Ķīnas draugu”, un es atkal tikos ar ķirurgiem, kurus apmācīju pirms 35 gadiem. Mūsu vizītes galvenais notikums bija tikšanās ar slavenās operas zvaigznes dēlu un mazdēlu. Visas šīs brīnišķīgās pieredzes bija iespējamās tikai viena iemesla dēļ: es paklausīju pravieša padomam — studēt mandarīnu valodu!

Pravieši redz uz priekšu. Viņi redz briesmas, kuras pretinieks ir sagatavojis jūsu ceļā. Pravieši redz arī lielās

iespējas un privilēģijas, kas gaida tos, kuri klausās — *ar nolūku paklausīt*. Es zinu, ka tā ir patiesība! Es pats to esmu atkārtoti pieredzējis.

Tas Kungs ir apsolījis, ka Viņš nekad neļaus pravietim novest mūs no ceļa. Prezidents Harold B. Li (1899–1973) pasludināja: „Jums var nepatikt Baznīcas pilnvaroto teiktais. Tas varētu būt pretrunā ar jūsu politiskajiem

Kad jūs zināt, ka pravietis ir pravietis, jūs varat vērsties pie Tā Kunga pazemībā un ticībā un lūgt pašam savu liecību par ikvienu Viņa pravieša paziņojumu.

uzskatiem. Tas varētu būt pretrunā ar jūsu sociālajiem uzskatiem. Tas var apgrūtināt jūsu sociālo dzīvi. Taču, ja jūs ar pacietību un ticību ieklausīsieties, it kā tas nāktu no Paša Tā Kunga mutes, mums ir apsolīts, ka „elles vārtiem nebūs jūs uzvarēt; jā, un Dievs Tas Kungs izklīdinās tumsības spēkus jūsu priekšā un satricinās debesis jūsu labumam un Viņa Vārda godībai” (M&D 21:6).²

Jūs ne vienmēr sapratīsiet katru mūsdienu pravieša deklarāciju. Taču, kad jūs zināt, ka pravietis ir pravietis, jūs varat vērsties pie Tā Kunga pazemībā un ticībā un lūgt pašam savu

liecību par ikvienu Viņa pravieša paziņojumu.

Aptuveni 40. gadā p.m.ē. daudzi nefijieši pievienojās Baznīcai, un Baznīca uzplauka. Tomēr sāka veidoties arī slepenas savienības, un daudzi to viltīgi līderi slēpās ļaužu vidū, un tos bija grūti atklāt. Cilvēkiem kļūstot arvien lepnākiem, daudzi nefijieši sāka „[izsmiet to], kas ir svēts, [noliec dzot] pravietojuma un atklāsmes garu” (Helamana 4:12).

Tas pats šodien apdraud arī mūs. Skarbā realitāte ir tāda, ka sabiedrībā visos līmeņos slēpjas „Sātana kalpi” (M&D 10:5). Tādēļ esiet ļoti uzmanīgi, kura padomam jūs sekojat (skat. Helamana 12:23).

Mani dārgie brāļi un māsas, jūs piedzimāt, lai būtu īsta Tūkstošgades paaudze! Jūs esat „izredzēta cilts” (1. Pētera 2:9), Dievs jūs ir iepriekš izraudzījis, lai paveiktu nozīmīgu darbu — palīdzētu sagatavot šīs pasaules ļaudis Tā Kunga Otrajai atnākšanai! ■

Fragmenti no uzrunas „Kļūt par īstu Tūkstošgades paaudzi”, kas sniegta vispasaules svētbrīdī jauniešiem pieaugušajiem Brigama Janga universitātē, Havaju salās 2016. gada 10. janvārī. Pilns uzrunas teksts atrodams vietnē: broadcast.lds.org.

ATSAUCES

1847. gada februārī, gandrīz trīs gadus pēc pravieša Džozefa Smita nogalināšanas, viņš parādījās prezidentam Brigamam Jangam un nodeva viņam šo vēstījumu: „Pasaki cilvēkiem būt pazemīgiem un uzticīgiem un noteikti uzturēt sevi Tā Kunga Garu, un tas vadīs tos pareizā virzienā. Būt uzmanīgiem un nenoraidīt kluso un mierīgo balsi; tā jums mācīs, ko darīt un kurp iet; tā nesīs valstības augļus” (*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* [2010], 98. lpp.).
- Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 84.–85. lpp.

Mērenas uguns

brīnums

Deivids A. Edvards
Baznīcas žurnāli

Iztēlojies jaunietsi vienu pašu mājās, kuru sāk mākt izsalkums (jā, kaut ko tādu būtu grūti iztēloties, taču pamēģini). Tagad iztēlojies, ka šis jaunietsis izlem pirmo reizi patstāvīgi pagatavot grauzdētu siermaizi.¹ Iedomājies, ka šī jaunieša vecāki nebija viņam iemācījuši, kā pagatavot grauzdētu siermaizi, un viņš arī nekad nebija uzmanīgi vērojis, kā to dara viņa vecāki.

Teiksim, ka šis jaunietsis uzmeklē visas nepieciešamās izejvielas: maizi, nedaudz sviesta, ar ko apziest maizes ārpusi (un mazliet majonēzes, ko pievienot iekšpusē, jo viņš mums ir tāds gudrinieks). Pēc tam viņš uzmeklē pannu un uzliek to uz plīts. (Mēs arī iztēlojamies, ka viņam nav īpaši sviestmaizēm paredzētās pannas vai citas ierīces šī ēdiena pagatavošanai.)

Tagad iedomājies, ka viņam prātā ienāk spoža doma — ideja, kuru tik daudzi cilvēki nebija iedomājušies (jo viņi vienkārši nebija tik gudri): „Ja es uzgriezīšu lielāku liesmu, siermaize būs gatava ātrāk.”

Iztēlojies, kas notiek tālāk. (Vai arī, iespējams, tev nemaz nav jāiztēlojas.)

Viņam sanāks vai nu ideāli kraukšķīga, zeltaini brūngana maize, vai arī ideāli izkusis, staipīgs siers, bet ne abi divi. Visdrīzāk, viņam sanāks maize, kas izskatīsies (un laikam arī garšos) pēc lavas akmens ar nedaudz pakusušu sieru, kas ir tikpat baudāms, kā līdz galam neizstāstīts stāsts.

Viņa problēma, kā tu redzi, bija gan nezināšana (kas ir piedodama), gan nepacietība (kas, lai gan saprotama, tomēr mazāk piedodama). Ja viņš atkārtotu šo kļūdu vēlreiz, tā būtu vēl mazāk piedodama, jo vairs nevarētu vainot nezināšanu, bet tam par iemeslu būtu tikai pacietības trūkums.

Lai izceptu garšīgu siermaizi, viņam būtu jāatklāj mērenas uguns brīnums.

MĒRENĪBA NAV GARLAICĪBA

Mērena uguns uz plīts ir ideāli piemērota kausēta siera pagatavošanai un daudziem citiem ēdieniem, jo tā ļauj ēdienam izcepties, neļaujot apdegt ārpusē. Vienīgais trūkums ir tāds, ka

tam ir nepieciešams vairāk laika un uzmanības, kam savukārt ir vajadzīga *pacietība*.

Tas Kungs ir teicis: „Turpiniet pacietībā, līdz jūs tapsit pilnīgi” (M&D 67:13). Te Viņš runā par tādu pilnību, kas pārspēj ideāli grauzdētas siermaizes pagatavošanu; Viņš vēlas, lai mēs vairāk līdzinātos Viņam. Jēzus Kristus ir galvenais piemērs pacietībai. Un sekošana Viņa piemēram daļēji nozīmē — paplašināt mūsu redzesloku, redzēt lietas ilgtermiņā, ne tikai šobrīd un saskatīt lielo atlīdzību, kas gūstama no pašdisciplīnas, ticības, paklausības, pastāvīgām un konsekventām pūlēm, iecietības un mīlestības, citiem vārdiem sakot, no pacietības.

Saskaņā ar definīciju, pacietība ietver gaidīšanu, kas var izklausīties garlaicīgi, taču, kā mums mācīja prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrs padomnieks Augstākajā prezidijā, pacietība ir kas vairāk par tikai gaidīšanu: „Būt pacietīgam nozīmē — aktīvi gaidīt, pastāvēt līdz galam. Tas nozīmē neatkāpšanos no mērķa un aktīvu

ATSAUCES

1. Acīmredzami, ka šis jaunietsis ir amerikānis. Bet tik pat labi viņš varētu būt no jebkuras citas valsts, pirmo reizi gatavojot

kādu ceptu ēdienu, plānās, kartupeļu vai cita veida pankūkas, kotletes, kukurūzas plāceņus vai rīsus. Doma paliktu nemainīga.

2. Dīters F. Uhtdorfs, „Turpiniet pacietībā” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. maijs, 57. lpp.

līdzdalību tajā, ko spējam, — strādāšanu, cerību un ticības izrādīšanu; grūtību panešanu ar apņēmību pat tad, kad mūsu sirds vēlmju papildīšana tiek aizkavēta. Būt pacietīgam nenozīmē — vienkārši izturēt, tas nozīmē — izturēt teicami!”²

Tas nenozīmē tikai uzlikt siermaizi uz pannas un aizmirst par

to; tas nozīmē — to uzmanīt un īstajā laikā apgriezt otrādi.

Tas nenozīmē tikai ātrāk aizvadīt skolas gaitas vai semestri, vai svētdienu baznīcā; tas nozīmē — aktīvi mācīties un pielūgt.

Tas nenozīmē — vienkārši gaidīt, kad tev tiks dāvāta liecība par Mormona Grāmatu, jo tu pēc tās esi lūdzis; tas nozīmē — turpināt lasīt, studēt, apdomāt, lūgt un dzīvot saskaņā ar šīs grāmatas norādījumiem.

Tas nenozīmē — vienkārši neko nedarīt, kad tavi draugi pasmejas par tavu reliģiju; tas nozīmē — lūgt par

Vai tu vēlies to uzreiz, vai arī tu vēlies, lai tas būtu paveikts kārtīgi?

VIRZIETIES UZ PRIEKŠU

„Gaidīt uz To Kungu nozīmē – iedēstīt ticības sēklu un kopt to „ar lielu uzcītību un pacietību” [Almas 32:41]....

Gaidīt uz To Kungu nozīmē – „[stāvēt] stingri” [Almas 45:17] un „[virzīties] uz priekšu” ticībā, un būt „ar pilnīgu cerības spožumu” [2. Nefija 31:20].”

Elders Roberts D. Heilz, Dīvpadsmit apustuļu kворuma loceklis, „Gaidīšana uz To Kungu – lai notiek Tavs prāts” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. nov., 72. lpp.

NOSKATIES VIDEO

Noskaties, kā prezidents Dīters F. Uhdorfs paskaidro, kāda saistība pacietībai ir ar zefīriem: lds.org/go/101656.

viņiem un patiesi vēlēties, lai viņu sirdis izmainītos, un par to, ko tu vari darīt, lai tas notiktu.

Tas nenozīmē tikai gaidīt, līdz tev paliks 16 gadu un tu vari doties uz rindiņiem; tas nozīmē — mācīties iemīlēt paklausību un censties saprast, kā tu tiksī svētīts, sekojot pravieša padomam.

SAMAZINI UGUNIS LIESMU

Pacietība un atturība jeb paškontrolē ir „Gara augļu” piemēri (skat. Galatiešiem 5:22–23). Lai gan ir situācijas, kad nepieciešama tūlītēja rīcība vai gatava atbilde (gluži tāpat, kā dažu ēdienu pagatavošanai ir nepieciešama liela uguns liesma), tev vajadzētu censties iegūt lielāku pacietību un paškontroli. Ja tu ievēro, ka tā notiek, tad tas norāda uz to, ka Gars strādā tavā dzīvē.

Mērenas uguns brīnums var tev dāvēt ideāli grauzdētu siermaizi, ceptu gaļu hamburgeram, kas neizskatās pēc hokeja ripas ar rozā vidu, brūngani apceptu ēdienu melnu oglišu vietā un

rīsus, kas ir mīksti un gaisīgi, cietu un grūti sakošļājamu vietā. Bet pacietība parādīsies „darbā līdz galam” (Jēkaba 1:4) tavā dzīvē, palīdzot tev virzīties uz priekšu, lai vairāk līdzinātos Jēzum Kristum, nesot Svētā Gara ietekmi un galu galā vadot uz mūžīgo dzīvi.

Pamanot, ka kaut kas liek tev kļūt nepacietīgam, padomā par grauzdētu siermaizi (vai jebkādu citu ēdienu, ko vari tam pielīdzināt) un par to, ko tu, iespējams, upurē, ļaujot nepacietībai noteikt tavu rīcību. Ja tu pārāk bieži kļūsti nepacietīgs, pievienojies klubīņam, jo mūsu ir daudz. Tu vari nožēlot grēkus un mēģināt atkal sekot Jēzus Kristus paraugam un mācībām. Mēs varam pagatavot vairāk par vienu grauzdētu siermaizi, un nekad nav par vēlu, lai mācītos par pilnību, kas ir iespējama caur pacietību. ■

PIEVIENOJIES SARUNAI

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM, GATAVOJOTIES SVĒTDIENAI

- Kādi šā brīža pārbaudījumi vai ikdienas situācijas liek tev kļūt nepacietīgam?
- Kā tu vari būt pacietīgāks visās šajās situācijās?

KO TU VARĒTU DARĪT?

- Studē Rakstu pantus par pacietību, kas ir uzskaitīti Svēto Rakstu ceļvedī.
- Tu varētu pārrunāt kopā ar savu ģimeni vai baznīcā, ko konkrēti tu varētu darīt, lai kļūtu pacietīgāks.

IEDOMĀJIES, KA ESI PILNĪBĀ ĀTJAUNOTS

„Jums var likties, ka jūsu dzīve ir sabrukusi....
Mūsu mīlošais Debesu Tēvs spēj mūs atjaunot, un Viņš
to izdarīs. Viņš ir iecerējis mūs izveidot par kaut ko
daudz cēlāku, nekā mēs bijām, – daudz cēlāku,
nekā spējam iedomāties.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrs padomnieks Augstākajā prezidijā,
2016. gada vispārējā konferencē

SPĒKS IZTURĒT

Džesikas Tērneres
stāstījums Lainei Krandalai

Aptuveni mēnesi pirms manas 16. dzimšanas dienas, mana ģimene devās ceļojumā ar mašīnu pa ASV, lai apskatītu dažas Baznīcas vēsturiskās vietas. Man nebija iebildumu tik ilgu laiku atrasties mašīnā, jo mums kopā vienmēr bija labi. Es atceros, kā es iekāpu mašīnā dienu pēc tam, kad bijām apmeklējuši Ziemas mītni Nebraskā. Lija aumaļām. Es ierāpos aizmugurējā sēdekli, paņēmu segu, ietinos tajā, lai klausoties lietus skaņās, iemigtu.

Nākamais, ko es atceros, bija nekontrolējama griešanās. Vēlāk es uzzināju, ka mūsu mašīna saslīdēja uz slapjā ceļa un ietriecās cementa barjerā zem tilta. Es neskaidri atceros, kā kāds man teica, ka man ir lauzta kāja un mani ved uz operāciju.

Neilgi pēc tam, kad es atguvos slimnīcā, palātā ienāca mans tētis. Viņš apsēdās man blakus uz gultas malas un paņēma manu roku. Nezinu kā, bet man bija sajūta, ka jau zinu, ko viņš grasās teikt.

„Miļā,” viņš teica, „vai tu zini, kur mēs atrodamies?”

„Slimnīcā,” es atbildēju.

„Vai tu zini, kas notika?”

„Mēs iekļuvām avārijā.”

„Vai kāds tev ir stāstījis par pārējo ģimeni?”

Es ieturēju pauzi un tad teicu, ka nē.

Viņš teica, ka visiem viss būs labi, izņemot mammu. Viņa neizdzīvoja.

Es domāju, ka tajā pašā mirklī mani pārņems iznīcinošas skumjas, taču tā nebija. Sākotnējā šokā nezināma iemesla dēļ es jutu mieru, maīgu sajūtu, ka es varu paļauties uz Dievu, ka viss nokārtosies.

Guļot tur, slimnīcā, es atcerējos kādu īpašu Baznīcas vēsturisko vietu, kuru mēs bijām apskatījuši divas dienas pirms negadījuma, — Martina līci Vaiomingā. Šajā vietā daudzi pionieri nomira no bada, sniega un aukstuma. Es atceros akmeņu kaudzes, kas bija saliktas virs kapa vietām, un domāju, cik daudz ticības bija nepieciešams pārējiem pionieriem, lai sakrautu savus rokas ratiņus un turpinātu iet tālāk. Šis stāsts mani ļoti iespaidoja. Domājot par šo pieredzi, es zināju, ka pionieri turpināja ceļu, un arī man

Manai lauztajai kājai
un salauztajai sirdij bija
nepieciešama dziedināšana.
Cerība man palīdzēja izturēt.

tas bija jādara, tajā skaitā jābūt stiprai savu jaunāko brāļu un māsu dēļ.

Es saglabāju sākotnējo miera sajūtu vēl aptuveni pusotru nedēļu. Es sēdēju ratiņkrēslā un vēroju uguņošanu pa slimnīcas logu 4.jūlijā, kad mani pārņēma sajūta — mana mamma ir mirusi. Viņas nebūs klāt manā vidusskolas izlaidumā. Viņas nebūs klāt, kad es saņemšu tempļa dāvinājumu. Viņas nebūs klāt manās kāzās. Viņa bija prom.

Tad kļuva ļoti grūti. Man ļoti sāpēja kāja, un man nebija apetītes. Es skatījos televīziju, neko neredzot, un lielāko daļu laika es vienkārši gulēju. Mana ģimene uztraucās par mani, jo es maz raudāju.

Asaras lija straumēm, kad mēs beidzot devāmies mājup uz Oregonu, kur mūs gaidīja tukšs nams. Man pēkšņi bija jāpilda liela daļa mammas pienākumu, un mani brāļi un māsas bieži meklēja pie manis mierinājumu. Es centos būt stipra viņu dēļ. Taču tas nebija viegli.

Atgriezties skolā bija smagi. Visi bija dzirdējuši par

PRIECĀJIES SAVĀ SIRDĪ

„Jums var likties, ka jūsu dzīve ir sabrukusi. ... Jūs esat nobijušies, dusmīgi, sērojat, vai jūs nomoka šaubas. Bet, gluži kā Labais Gans atrod Savas pazudušās avis, Viņš atradīs arī jūs, ja vien jūs pievērsīsiet savas sirdis pasaules Glābējam.

Viņš jūs izglābs.

Viņš jūs cels Sev uz pleciem.

Viņš jūs aizvedīs mājās.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, „Viņš jūs cels Sev uz pleciem un vedīs jūs mājās” (vispārējās konferences runa), Liahona, 2016. g. maijs, 104. lpp.

negadījumu, un ja nebija, viņi par to uzzināja, kad mani skolotāji mani iepazīstināja kā meiteni, kas cietusi nelaimes gadījumā. Es jutos atstumta.

Bija īpaši grūti, kad pēc deviņiem mēnešiem mans tēvs no jauna apprecējās. Es zināju, ka mana pamāte nāks par labu mūsu ģimenei un ka mums viņa bija nepieciešama, bet bija grūti pielāgoties.

Tomēr ne viss šajā laikā bija drūms. Es jutu lielu mana Debesu Tēva, manas ģimenes un manu Baznīcas vadītāju mīlestību. Izdziedināties un virzīties uz priekšu pēc negadījuma man palīdzēja vienkāršas lietas, kas stiprināja manu ticību. Katru dienu, stundu pirms gulēšanas, es lasīju Svētos Rakstus, lūdzu un savā istabā rakstīju dienasgrāmatu. Savas istabas radītājā privātumā man nebija jābūt stiprai brāļu un māsu dēļ. Es varēju raudāt, cik daudz vēlējos, un izliet savu sirdi Dievam. Es Viņam atklāju tieši to, ko jutu, un to, cik ļoti man trūka mammas. Es zināju, ka Viņš mani dzird, pateicoties lielajai, sirsnīgajai žēlastībai, kuru sajutu. Šī istaba kļuva par manu svētnīcu.

Šīs vienkāršas lietas man palīdzēja nezaudēt saikni ar Dievu, nevis atgrūst Viņu un just rūgtumu. Es neuzskatīju, ka ar negadījumu Dievs nodarīja pāri manai ģimenei. Es jutu lielāku spēku būt pacietīgai un pakļauties Viņa

gribai, un turpināt virzīties uz priekšu savās grūtajās dienās. Un bija dažas tiešām *grūtas* dienas.

Kad mans tēvs no jauna apprecējās, es vēlējos rādīt labu piemēru saviem brāļiem un māsām, un es noteikti nevēlējos, lai man būtu sliktas domas par pamāti, tādēļ es turpināju paļauties uz Dievu. Viens no pasākumiem manā Personīgā progresa grāmatā bija uzlabot savu mājas dzīvi, divas nedēļas stiprinot attiecības ar ģimenes locekļiem. Būtībā mērķis bija censties būt līdzīgai Kristum un izrādīt mīlestību rīcībā. Es nolēmu to izmēģināt un kalpot manai pamātei.

Mūsu apvienotā ģimene atstāja lielu netīro trauku kaudzi. Tā nu es sāku ar to. Turpinot kalpot nākamās divas nedēļas, es apjautu spēju — iemīlēt savu pamāti un būt pacietīga, lai gan es nebiju pilnībā apmierināta ar situāciju. Domas par kalpošanu viņai palīdzēja man pārvarēt grūtības, jo es jutu Gara klātbūtni.

Es vēl arvien nesaprotu, kāpēc negadījums notika manā ģimenē, un vēl arvien ir grūtas dienas. Bet, tāpat kā pionieri, es esmu paļāvusies uz Dievu, un man ir dots spēks izturēt līdz galam. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

**Elders D. Tods
Kristofersons**

Divpadsmit apustuļu
kvorums

KĀ PADARĪT KRISTU PAR MŪSU DZĪVES CENTRU

Jēzus sasniedza pilnīgu vienotību ar Tēvu, pakļaujot Sevi — gan ķermeni, gan garu — Tēva gribai. Atsaucoties uz Savu Tēvu, Jēzus teica: „Kas Viņam labpatīk, to es daru vienmēr” (Jāņa 8:29). Tāpēc, ka tā bija Tēva griba, Jēzus pakļāvās līdz pat nāvei, „un Dēla griba saplūda Tēva gribā” (Mosijas 15:7). Viņa koncentrēšanās uz Tēvu ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc Jēzus kalpošanai piemita tāda skaidrība un spēks. Viņam nebija tādu domu, kas varētu novērst Viņa uzmanību.

Tādā pat veidā jūs un es varam **nostādīt Kristu savas dzīves centrā un kļūt viens ar Viņu**, kā Viņš ir viens ar Tēvu (skat. Jāņa 17:20–23). Mēs varam sākt ar to, ka visu izvītrojam no savas dzīves saraksta un tad likt visu atpakaļ prioritārā secībā, Glābēju izvirzot centrā. Iesākumā mums vajadzētu **iedzīvināt tās lietas, kas palīdz vienmēr Viņu atcerēties**, — regulāri lūgt

un studēt Svētos Rakstus, dziļdomīgi studēt apustuliskās mācības, katru nedēļu sagatavoties cienīgi pieņemt Svēto Vakarēdienu, pielūgt Dievu svētdienās, kā arī pierakstīt un atcerēties, ko Svētais Gars un personīgā pieredze māca mums par mācekļa gaitām. Varbūt jums ienāks prātā vēl citas lietas, kas attiecas uz jums šajā dzīves posmā. **Kad mēs atvēlam pietiekami daudz laika un līdzekļu šiem jautājumiem, pievēršot savu dzīvi Kristum, mēs varam sākt pievienot citus pienākumus un noderīgas lietas, cik vien to atļauj laiks un citi resursi, tādas kā izglītība, ģimenes pienākumi un vaļasprieki.** Tādā veidā no mūsu dzīves pašu svarīgāko neizstums tas, kas ir tikai labs, un mazāk vērtīgas lietas ieņems zemāku prioritāti vai pavisam izzudīs.

Lai arī tas varētu nebūt viegli, mēs varam pastāvīgi **virzīties uz priekšu ar ticību Tam Kungam.** Es varu apliecināt, ka ar laiku pieaugs

KĀ JŪS ESAT TO PIELIETOJIS?

Mēs ar ģimeni pieredzējām vairākus lielus pārbaudījumus, un šobrīd mums mājās nav priesterības nesēja. Pārbaudījumi mums palīdz nomesties uz ceļiem lūgšanā. Es esmu pateicīga par Svētajiem Rakstiem un par to, ka katru dienu varu tos lasīt. Es no tiem esmu mācījusies: lai gan citu cilvēku lēmumi var ietekmēt manu dzīvi, mana vērtība joprojām ir liela. Es esmu ļoti pateicīga par zināšanām, ka jebkurā diennakts laikā varu runāt ar savu Debesu Tēvu. Tā ir svētība!

Heilija D., 17 gadi, Aidaho, ASV

cilvēka vēlme un spēja vienmēr atcerēties Glābēju un sekot Viņam. Mums vajadzētu pacietīgi **strādāt** šī mērķa labā **un vienmēr lūgt** pēc mums nepieciešamās izpratnes un dievišķās palīdzības (skat. 2. Nefija 32:9). ■

No garīgā vakara Brigama Janga universitātē – Aidaho 2009. gada 27. janvārī.

Kad es biju jauna, es pavadīju daudzas stundas, vērojot, kā mana mamma darbojas virtuvē. Viņa gatavoja visgardākās maltītes, maizi, cepumus un pīrāgus mūsu ģimenei. Pēc kāda laika es pati sāku lasīt receptes, sekot to norādījumiem un gatavot maltītes. Man nebija jāpaļaujas uz mammu, es to varēju izdarīt pati.

Tāpat kā mācoties gatavot, mēs mācāmies evaņģēliju un attīstām savu ticību darot. Kad Lehijs savai ģimenei bija izstāstījis savu sapni par dzīvības koku, Nefijs teica, ka viņš vēlējās „redzēt un dzirdēt, un zināt šīs lietas” pats (1. Nefija 10:17). Citiem vārdiem sakot, Nefijam nepietika tikai ar tēva liecības uzklausīšanu. Viņš vēlējās iemācīties to, ko viņa tēvs jau zināja.

Recepte evaņģēlija apgūšanai ir daži vienkārši soļi. Jūs varat izmantot šīs četras idejas, kas palīdzēs mācīties evaņģēliju kopā ar ģimeni, baznīcā vai personīgo studiju laikā.

1. Sagatavojieties mācīties.

Sāciet personīgās studijas ar lūgšanu. Lūdziet Debesu Tēvu, lai viņš palīdzētu jums saprast to, ko lasīsiet. Pierakstiet vienu vai divus jautājumus un meklējiet atbildes uz tiem. Svētais Gars liecinās par patiesību, kad jūs lasīsiet, pārdomāsiet un lūgsiet (skat. Moronija 10:5).

Sagatavojieties mācīties evaņģēliju Baznīcā, pirms došanās uz to izlasot stundu. *Seko jiet Man!* stundas var atrast vietnē LDS.org, kā arī mobilajā aplikācijā Gospel Library.

2. Iesaistieties mācīšanās procesā.

- Lūdziet pēc izpratnes. Izlasīto lappušu skaits vai tas, cik ātri jūs lasāt, nav tik svarīgi, kā izpratne par to, ko jūs lasāt. Iespējams, jums daži teikumi būs jāizlasa vairākkārt. Izmantojiet vārdnīcu, ja kāds vārds nav izprotams. Piemēram, ko nozīmē *evaņģēlija atklāšana*? Jūs varat izmantot Svēto Rakstu ceļvedi, lai to noskaidrotu.
- Uzdodiet jautājumus par to, ko esat izlasījuši. Varbūt jūs domājat: „Kas notika Jeruzālemē laikā, kad Lehijs kopā ar ģimeni to atstāja? Kāpēc cilvēki neieklausījās Lehiā?”
- Apgūstot jebkuru evaņģēlija mācību, centieties atbildēt uz šiem trīs jautājumiem: „Kāpēc tas bija svarīgi ļaudīm tajā laikā? Kā tas ir attiecināms uz *mums* šodien? Kā tas attiecas uz *mani*?”
- Meklējiet sakarības un paraugus. Piemēram, kādus paraugus varam saskatīt Nefija rīcībā, kad viņš stājās pretī grūtībām? Kā viņa ģimenes ceļojums tuksnesī ir pielīdzināms izraēliešu izceļošanai no Ēģiptes?

MĀCĪŠANĀS RECEPTE

Izmēģiniet šos četrus paņēmienus,
lai Dieva vārds kļūtu patīkams jūsu dvēselēm.

MORONI 10:3-17

de os haya hablado unas palabras por vía de exhortación. He aquí, quisiera exhortaros, cuando leáis estas cosas, Dios juzga prudente que las recordéis con misericordia ha sido el Señor con los de los hombres, desde la creación de Adán hasta el tiempo que recibáis estas cosas, y meditéis en vuestros corazones. Cuando recibáis estas cosas, exhortaros a que "preparados a Dios el Eterno Padre, nombre de Cristo, si "no dadas estas cosas; y si con un corazón sincero, dadas intención, te en Cristo, él os "manifiesta la verdad de ellas nes de los hombres, lo mismo hoy, y mañana, y para siempre. 8 Y además os exhorto, hermanos míos, a que no neguéis los dones de Dios, porque son muchos, y vienen del mismo Dios. Y hay diversas maneras de administrar estos dones, pero es el mismo Dios que obra todas las cosas en todo; y se dan a los hombres por las manifestaciones del Espíritu de Dios para beneficiarlos. 9 Porque he aquí, "a uno le es dado por el Espíritu de Dios enseñar la palabra de sabiduría; 10 y a otro, enseñar la palabra de conocimiento por el mismo Espíritu; 11 y a otro, enseñar

640

de acuerdo con su voluntad. 18 Quisiera exhortaros, mis hermanos, a que tengáis que "toda buena dádiva es de Cristo. 19 Y quisiera exhortaros, mis hermanos, a que recordéis que él es el "mismo ayer, hoy y para siempre, y que todos los dones de que he hablado, los espirituales, jamás cesarán de permanecer en el mundo, sino por la "incredulidad de los hombres. 20 Por lo tanto, debe haber "fe; y si no la hay, también debe haber esperanza; y sin estas cosas, no podréis obtener el poder y los dones de Dios. 25 Y jay de aquellos que hagan cesar estas cosas y "mueran, porque mueren en sus "pecados y no pueden ser salvos en el reino de Dios! Y lo digo de acuerdo con las palabras de Dios. 26 Y jay de aquellos que hagan cesar estas cosas y "mueran, porque mueren en sus "pecados y no pueden ser salvos en el reino de Dios! Y lo digo de acuerdo con las palabras de Dios.

MORONI 10:18-29

vosotros el poder y los dones de Dios, será "por causa de la "incredulidad. 25 Y jay de aquellos que hagan cesar estas cosas y "mueran, porque mueren en sus "pecados y no pueden ser salvos en el reino de Dios! Y lo digo de acuerdo con las palabras de Dios. 26 Y jay de aquellos que hagan cesar estas cosas y "mueran, porque mueren en sus "pecados y no pueden ser salvos en el reino de Dios! Y lo digo de acuerdo con las palabras de Dios.

- Pierakstiet savas sajūtas un iespaidus dienasgrāmatā. Jūs atklāsiet, ka, pierakstot vērtīgus iespaidus, bieži gūsiet vēl vairāk iespaidu. Un iegūtās zināšanas būs pieejamas visas dzīves garumā” (Richard G. Scott, „To Acquire Knowledge and the Strength to Use It Wisely”, *Liahona* 2002. g. aug., 12., 14. lpp.). Īpaši pierakstiet, kāda nozīme šīm idejām ir jūsu dzīvē.
- Uzzīmējiet attēlu. Vēl viens veids, kā pierakstīt apgūto, ir to uzzīmēt. Reiz, kad es ciemojos pie kāda draudzenes ģimenes mājvakarā, viņas vecmāmiņa dalījās personīgos stāstos par ticību un lūgšanu. Pirms stundas sākuma mana draudzene iedeva saviem mazajiem bērniem papīra lapu un krītiņus, lai viņi varētu uzzīmēt vecvecmāmiņas stāstītos stāstus. Zīmēšana palīdzēja bērniem pievērst uzmanību, un viņi pat ik pa laikam uzdeva jautājumus, lai precizētu kādu stāsta detaļu.

3. Studējiet evaņģēliju un dzīvojiet saskaņā ar to katru dienu.

Mācīšanās prasa piepūli; un mums ir jāpielieto mācības, lai tās izprastu (skat. Mosijas 12:27). Elders M. Rasels Balards no Divpadsmit apustuļu kvoruma deva mums padomu — „ievieš par tradīciju ikdienā rast laiku un vietu Svēto Rakstu studēšanai, pat ja tās ir dažas minūtes” („When Shall These Things Be?” *Ensign*, 1996. g. dec., 60. lpp.). Kad mēs regulāri studējam, mācīšanās kļūst vieglāka. Piemēram, es atklāju, ka tad, kad es tiešām izlasīju Jesajas nodaļas Mormona Grāmatā (nevis izlaidu tās), es sāku saprast to nozīmi.

Ja runājam par evaņģēlija mācīšanos, nepietiek kaut ko saprast ar prātu. Mums ir arī jāpielieto tas, ko mēs mācāmies. Kad mēs rikojamies saskaņā ar patiesību, Svētais Gars mums to apliecinās, un mūsu liecība augs. Pastāvīgi dzīvojot saskaņā ar šo patiesību, mēs sākam mainīties un topam pievērsti Jēzum Kristum.

4. Dalieties tajā, ko esat iemācījušies.

Kad mēs saviem vārdiem atstāstām kādu evaņģēlija principu, tas mums palīdz atcerēties šo principu un sajūst Garu, kas stiprina mūsu liecības. Bieži laba iespēja ir ģimenes mājvakars. Jūs varat dalīties, arī sarunājoties ar draugiem skolā vai ģimenes locekļiem pusdienu laikā.

Izmantojot šos četrus vienkāršos soļus un uzcītīgi tiecoties iepazīt Glābēju, mums ir apsolīts, ka „Dieva noslēpumi tiks [mums] atklāti . . . ar Svētā Gara spēku” (1. Nefija 10:19). ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

ČETRAS LIETAS, KAS MUMS NEPIECIEŠAMAS

„Jums un man nav nepieciešami sarežģīti mācību līdzekļi, un mums nevajadzētu ļoti paļauties uz citu garīgajām zināšanām. Mums vienkārši nepieciešama patiesa vēlme mācīties, Svētā Gara pavadība, Svētie Raksti un aktīvs un pētošs prāts.”

Elders Deivids A. Bednārs, „A Reservoir of Living Water” (Baznīcas Izglītības sistēmas svētbrīdis jauniešiem pieaugušajiem, 2007. g. 4. feb.), 3, si.lds.org.

„Daži cilvēki man saka, ka man ir nepieciešami draugi, kuri nepieturas pie maniem standartiem, lai es stiprinātu savējos. Vai tā ir patiesība?”

Lielākoties mēs stiprinām savus standartus, par tiem mācoties un dzīvojot saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju. Draugi šajā procesā tev var vai nu palīdzēt, vai arī no tā atturēt. Draugiem uz tevi ir liela ietekme — sākot jau no tā, kā tu domā, runā, rīkojies, līdz pat tam, par kādu cilvēku tu kļūsti. Brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai* ir dots ieteikums — „[izvēlēties] tādus draugus, kuru ideāli saskan ar tavējiem, lai jūs cits citu stiprinātu un mudinātu dzīvot saskaņā ar augstiem standartiem” ([2012. g.], 16. lpp.). Šādi draugi tev palīdz dzīvot saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju, pieturēties pie standartiem un kļūt par labāku cilvēku.

Tomēr ne visiem cilvēkiem, ar kuriem tu esi saistīts, ir tādi standarti, kā tev, un ne visi ir Baznīcas locekļi. Ir svarīgi būt draudzīgam ar visiem cilvēkiem un izturēties pret viņiem tā, kā to darītu Glābējs — ar mīlestību un laipnību. Turpinot dzīvot saskaņā ar saviem standartiem, tu vari būt „par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā” (1. Timotejam 4:12). Caur tavu piemēru viņi redzēs, kā tu tiec svētīts, pateicoties tam, ka dzīvo saskaņā ar augstiem standartiem, un tu vari viņus aicināt rīkoties tāpat.

Meklē Svētā Gara vadību un esi gatavs rīkoties saskaņā ar Viņa pamudinājumiem, izvēloties draugus un cenšoties stiprināt savus standartus.

Patiesi draugi

Pirmo gadu mācoties pamatskolā, es satraucos, ka nespēšu atrast draugus, kuri cienītu

manus standartus. Pēc neilga laika es sadraudzējos ar kādu klasesbiedru un pateicu, ka esmu mormone. Viņš man uzdeva daudzus jautājumus, tāpēc es viņam iedevu brošūru *Jaunatnes morāles stiprināšanai*. Kopš tās dienas viņš manā priekšā vairs nelamājas. Ja jūsu draugi ir īsti draugi, viņi cienīs jūsu lēmumus un palīdzēs turēties pie jūsu standartiem.

Kandela M., 13 gadi, Buenosairesa, Argentīna

Seko praviešu padomam

Dažkārt ir grūti pretoties kārdinājumam, ja mēs pavadām laiku ar draugiem, kuri izdara sliktas izvēles vai cenšas, lai tādas izdarītu mēs. Pravieši brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai* mums ir teikuši, ka draugi „ietekmēs jūsu domas un rīcību un, zināmā mērā, pat noteiks, kādi jūs veidosities kā personības” ([2012. g.], 16. lpp.). Manuprāt, mums vajadzētu iemantot tādus draugus, kuri vēlas cienīt mūsu standartus un pat izrāda interesi par to, lai mēs tos ievērotu.

Kelvins V., 16 gadi, Arizona, ASV

Atceries savus standartus

Draugi, kuriem nav tādi paši standarti kā tev, patiesībā var pazemināt tavējos un tevi padarīt vāju. Kad es sāku iet jaunā skolā, es centos iederēties, sakot

tādas lietas, kādas teiktu man apkārt esošie vienaudži. Es gandrīz aizmirsu par saviem standartiem, cenšoties būt tāds, kā pārējie. Tagad es zinu, ka man ir vajadzīgi draugi, kuri mani atbalsta un kuriem ir tādi paši standarti, kā man, lai es varētu stiprināt savējos. Es esmu pateicīgs, ka galu galā atradu šādus draugus, jo viņi man atgādina par maniem standartiem.

Logans J., 15 gadi, Jūta, ASV

Labi draugi ir svētība

Ja taviem draugiem nav tādi paši standarti, kā tev, savu standartu stiprināšana var izrādīties daudz grūtāka. Brošūras *Jaunatnes morāles stiprināšanai* lasīšana man vienmēr ir palīdzējusi izvēlēties labus draugus, kuri mani ciena. Tagad es gatavojos kalpot misijā un zinu, ka tas, ka esmu bijis kopā ar cilvēkiem, kuriem ir tādi paši standarti, kā man, ir man palīdzējis palikt uzticīgam evaņģēlijam.

Neirs M., 19 gadi, Buenosairesas, Argentīna

Turies pie dzelzs margas

Draudzēšanās ar cilvēkiem, kuriem ir augsti standarti, ir tieši tas, kas tev ir vajadzīgs. Tev vajadzētu vēlēties, lai tev apkārt ir draugi, kuri tev palīdzēs ievērot baušļus un motivēs dzīvot taisnīgi. Cieši turies pie dzelzs margas, kas tevi vedīs pie dzīvības koka, nevis pie lielās un plašās ēkas. Ja tu sev apkārt redzēsi netaisnīgu rīcību, tas

tevi novedīs pie kārdinājumiem. Draudzējies ar labiem cilvēkiem, kuri tev palīdzēs dzīvot saskaņā ar evaņģēliju.

Enija P., 13 gadi, Jūta, ASV

Pieturieties pie augstiem standartiem

Draugi ar citādākiem standartiem ne vienmēr stiprinās tavējos, bet, esot ar viņiem draugos, tu vari sniegt viņiem labu piemēru, kam sekot. Ja tev ir draugi, kuriem ir tādi paši uzskati, kā tev, tas var mudināt tevi pieturēties pie augstiem standartiem un palīdzēt rīkoties pareizi.

Varens S., 14 gadi, Oregonas, ASV

Lūdz, lai varētu atrast labus draugus

Pēc tam, kad es ar savu ģimeni pārcēlos uz citu štatu, es pastāvīgi lūdzu, lai varētu atrast draugus, ar kuriem es varētu runāt par evaņģēliju. Lūdzot es sajutu mierinājumu, un pēc dažiem mēnešiem es ieguvu neticami

LABU DRAUGU IETEKME

„Visiem ir vajadzīgi labi draugi. Jūsu draugu loks lielā mērā ietekmēs jūsu domāšanu un uzvedību, savukārt jūs ietekmēsiet viņus. Daloties kopīgās vērtībās ar saviem draugiem, jūs cits citu varat stiprināt un iedrošināt. Izturies pret visiem ar laipnību un cieņu. Daudzi cilvēki, kuri nav Baznīcas locekļi, ir pievienojušies Baznīcai, pateicoties draugiem, kuri viņus ir iesaistījuši Baznīcas aktivitātēs.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „That We May Touch Heaven”, Ensign, 1990. g. nov., 46. lpp.

labus draugus. Es varu rēķināties ar viņu atbalstu, un viņi man ir palīdzējuši vairāk iemīlēt evaņģēliju. Es zinu, ka draugi ir svarīgi un viņi mums var palīdzēt dzīvot saskaņā ar evaņģēliju.

Sāra P., 16 gadi, Riodeženeiro, Brazīlija

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Kāds, papildus lūgšanai un Svēto Rakstu studēšanai, ir labākais veids, kā es varu stiprināt savu liecību?”

Līdz 2016. gada 1. novembrim sūti savu atbildi un, ja vēlies, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz liahona@lds.org vai uz e-pasta adresi liahona@ldschurch.org.

Lūdzu, pievieno šādu informāciju: (1) vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) biskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev nav 18 gadu, tavu vecāku rakstisku atļauju (pietiek ar e-pastu), lai mēs varētu publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

Jūlija Ventura
Balstīts uz patiesu stāstu

„Dzīvoju jaukā ģimenē, Cits citam
mīli mēs.” (Bērnu dziesmu grāmata,
188. lpp.).

Paņemsim makšķerēšanas pie-
derumus. Laiks doties zvejot!”
sacīja tētis.

Heidns plati pasmaidīja un apska-
tījās apkārt. Spīdēja saule un gaisā
virmoja sanoņa. Pie ezera viņi būs
vieni paši!

Sekodams tētim, Heidns devās
aiz mašīnas un no bagāžnieka izcēla
lielo zvejas kastī. Tā bija smaga, bet
viņš neiebilda. Viņš būtu gatavs nest
divreiz smagāku, ja vien viņam būtu
iespēja kopā ar tēti doties zvejot.

Makšķeres nograbēja, kad
tētis tās izņēma no mašīnas.
„Izskatās, ka Dens ir iemidzis,”
viņš sacīja. „Vai tu piecelsi
viņu?”

Heidns centās neizrādīt savu
neapmierinātību. „Nu, labi.”

Viņš gandrīz bija aizmirsis, ka
viņa mazais brālis, Dens, bija devies
viņiem līdzī. Dens vienmēr mēdz
skraidīt apkārt un skaļi sarunāties.
Viņš varētu aizbaidīt visas zivis!

Viņš paskatījās pa atvērto logu.
„Den, laiks mosties.”

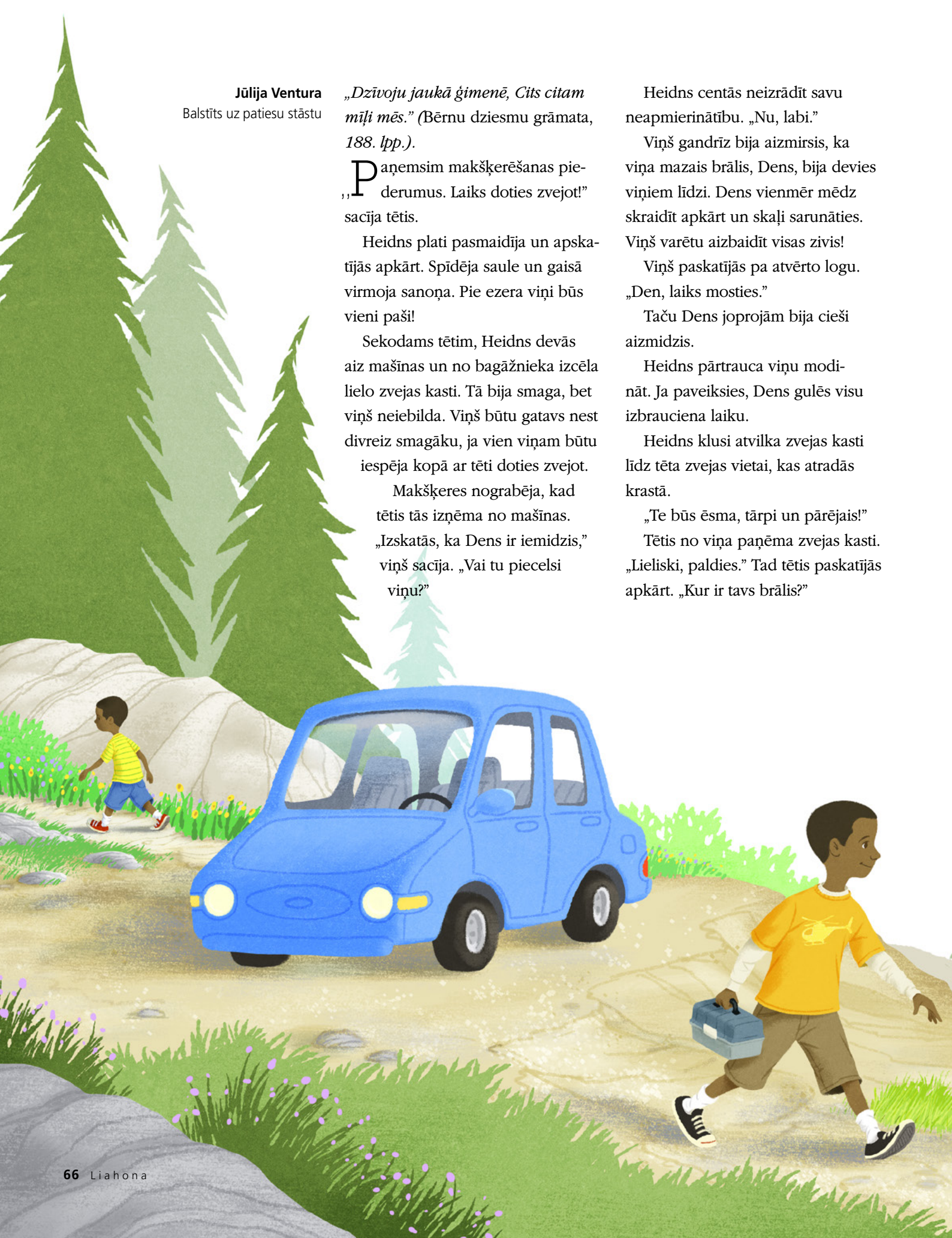
Taču Dens joprojām bija cieši
aizmidzis.

Heidns pārtrauca viņu modi-
nāt. Ja paveiksies, Dens gulēs visu
izbrauciena laiku.

Heidns klusi atvilka zvejas kastī
līdz tēta zvejas vietai, kas atradās
krastā.

„Te būs ēsma, tārpi un pārējais!”

Tētis no viņa paņēma zvejas kastī.
„Lieliski, paldies.” Tad tētis paskatījās
apkārt. „Kur ir tavs brālis?”

Heidns paskatījās uz mašīnu. Pēkšņi viņš iedomājās, kā *viņš* justos, ja pamostos un būtu viens svešā vietā. Ne pārāk labi, Heidns secināja. Patiesībā, droši vien viņš būtu diezgan nobijies. Un Denam bija tikai pieci gadi.

„Vienu mirklīti, tēti. Tūlīt būšu atpakaļ.” Taču, kad viņš ieskatījās mašīnā, Dena tur nebija!

Heidns vairs nespēja sadzirdēt sanošos kukaiņus. Šķita, ka viss ir apklusis.

„Dena tur nav!” Heidns izsaucās.

Tētis steidzās un ātri pārmeklēja mašīnu.

„Viņš droši vien meklē mūs,” tēvs sacīja. „Pagājusi tikai viena minūte. Viņš nevar būt tālu.”

Heidns centās būt mierīgs, taču iekšēji juta ļoti lielu uztraukumu.

„Vai es varu noskaidrot lūgšanu?”

„Es domāju, ka tā ir ļoti laba ideja.”

Heidns pateicās Debesu Tēvam par savu mazo brāli un lūdza, kaut viņi nekavējoties varētu atrast Denu, lai viņam nevajadzētu baiļoties.

Kad Heidns bija beidzis, viņš izjuta zināmu atvieglojumu.

Tētis uzlika savu roku uz Heidna pleca. „Ja tu būtu Dens, kurp tu dotos?”

Heidns pamanīja, ka otrā pusē mašīnai durvis bija vaļā. Dens droši vien mūs nepamanīja pie ezera. Heidns norādīja uz kādu tuvumā esošu ceļu. „Es laikam sāktu iet šajā virzienā,” viņš sacīja.

Viņi steidzīgi uzsāka iet pa šo ceļu.

Katra sekunde likās kā mūžība.

Ejot pa ceļu, Heidns turpināja sacīt

lūgšanas savā sirdī. Nedaudz pagājuši uz priekšu, viņi nonāca ceļa līkumā un ieraudzīja Denu.

„Den!” Heidns iesaucās.

Dens pagriezās un pasmaidīja. „Hei, kur jūs bijāt?”

Viss atkal nostājās savās vietās. Heidns pieskrēja pie Dena un cieši viņu apskāva.

„Man ir tik liels prieks, ka esam tevi atraduši,” Heidns sacīja. Viņš pateica īsu pateicības lūgšanu savā sirdī.

Dens tikai smaidīja. „Kur tad ir zivis?”

„Nāc, es tev parādīšu,” Heidns sacīja. Viņš nevarēja sagaidīt, kad nokļūs pie ezera. „Paskatīsimies, kuram izdosies noķert pirmo zivi. Es tev palīdzēšu uzlikt ēsmu.” ■

Autore dzīvo Džordžijā, ASV.

Došanās zvejojot

Heidns ar lielu nepacietību gaidīja, kad varēs doties zvejot! Kaut Dens nedotos kopā ar mums. . . .

Elders Gerijs E. Stivensons

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Kā es varu palīdzēt izveidot savas mājas par miera ostu?

Mēs varam izveidot savas mājas par miera ostu, par svētu vietu, kas ir līdzīga templim.

Palīdziet uzturēt savas mājas tīras un kārtīgas.

Novietojiet savās mājās redzamā vietā Jēzus vai tempļa attēlu.

Turiet Svētos Rakstus telpās, kur jūsu ģimene var tos studēt un kopīgi mācīties.

MŪSU LAPPUSE

Alens E., 10 gadi (zīmējuma tapšanas brīdī), San Salvador, El Salvador

Kopā ar ģimeni doties uz templi bija brīnišķīgi. No manas pilsētas līdz templim ir ilgs ceļš — apmēram 14 stundas. Mēs pie tempļa pavadījām visu nedēļu. Es nevaru sagaidīt, kad man paliks 12 gadi, lai es varētu kristīties par saviem senčiem. Viena no manām mīļākajām dziesmām ir „Ar prieku raugos templī”. Es vēlos apprecēties templī un nodibināt mūžīgo ģimeni. Es zinu, ka templis ir Tā Kunga nams.

Jūlija K., 11 gadi (fotogrāfijas uzņemšanas brīdī), Goiija, Brazīlija

AR PRIEKU RAUGĀMIES UZ TEMPLI

Šo zīmējot, es domāju par to, ka tad, ja ievērošu baušļus, es kādu dienu varēšu ieiet templī, tāpat kā mani vecāki, un tikt saistīta ar savu vīru, un izveidot mūžīgu ģimeni. Es mīlu savu ģimeni un Debesu Tēvu.

Manolita G., 8 gadi (zīmējuma tapšanas brīdī), Čimaltenango, Gvatemala

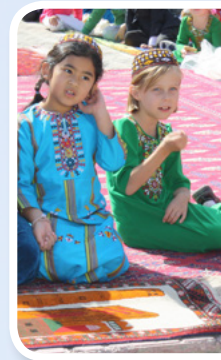

Man un manai jaunākajai mātai patīk doties uz Meridas templi Jukatanā, Meksikā, ik reizi, kad turp dodas mūsu draudze. Mēs pavadām laiku tā dārzos un spēlējamies ar citiem bērniem, kuri ir atbraukuši uz templi. Es gatavojos kādu dienu ieiet templī.

Marta S., 6 gadi (zīmējuma tapšanas brīdī), Jukatana, Meksika

**„Sveiki,
draugi!”**

Mani sauc Storijs Es dzīvoju
Turkmenistānā. Tā ir valsts Centrālāzijā.
Man patīk lasīt, zīmēt un šūt. Man patīk
vērotzvaigznes kopā ar tēti. Mana
ģimene un es bijām vienīgie
Baznīcas locekļi VISĀ valstī!

Stāsts par Storiju

Džila Hekinga
Baznīcas žurnāli

LŪGŠANA PAR MISIJU

Kādu dienu, pēc lielas vētras, pazuda manas draudzenes kaķene Misija. Mēs meklējām visur, bet nevarējām viņu atrast. Es teicu, ka mēs varētu lūgt. Mani draugi nezināja, kā tas darāms, tādēļ es viņiem parādīju. Mēs visi nometāmies ceļos, un katrs teicām savu lūgšanu. Tad mēs piecēlāmies un no jauna sākām meklēt. Kāda meitene pieskrēja pie mums un pateica, ka ir atradusi Misiju! Es biju laimīga, ka nedaudz dalījos evaņģēlijā ar saviem draugiem.

MĀCĪŠANĀS CITAM NO CITA

Mana māsa Sārija un es gājām internacionālā skolā. Mums patika mācīties citam no cita un priecāties.

ROKDARBI UN PRIECĀŠANĀS

Sārija un es aicinājām ciemos draugus kopā spēlēties. Mēs zīmējām, nodarbojāmies ar rokdarbiem un rīkojām piknikus. Ziemassvētku laikā mums bija izrāde kopā ar apkaimes bērniem.

ATSŪTIET MUMS SAVUS PĒDAS NOSPIEDUMUS

Kā tu seko Jēzum, izrādot savu ticību? Uzņem savu pēdas nospiedumu un atsūti mums savu stāstu un fotogrāfiju kopā ar vecāku atļauju. Iesniedz savu stāstu tiešsaistē liahona.lds.org (spied „Submit an Article”) vai sūti to uz e-pasta adresi — liahona@ldschurch.org.

BAZNĪCA MĀJĀS

Nemot vērā, ka mēs bijām vienīgie Baznīcas locekļi, Baznīca bija mūsu mājas. Tajās notika Svētā Vakarēdiena sanāksmes, dziesmas, dalīšanās laiks un Sākumskolas stundas. Dziesmu laikā es spēlēju klavieres.

**Elders Hairo
Mazagardi**
no Septiņ-
desmitajiem

Mātes sniegtās mācības

No bērnības es atceros, ka ikreiz, kad mūsu ģimene saņēma naudu, mana māte atlasīja vislabākās banknotes — tās, kas bija vismazāk saburzītas vai netīras — un atdeva tās baznīcas, kuru mēs apmeklējām, mācītājam. Tā viņa rīkojās visu savu dzīvi. Viņa teica: „Tas pieder Dievam.” Kopš tā laika šie vārdi ļoti dziļi mani mīt. Kad, būdams pieaudzis, es kristījos Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, man nebija grūti maksāt desmito tiesu, jo mana māte man bija mācījusī paklausīt šim likumam.

Māte man arī mācīja būt godīgam pat tad, kad tas nozīmēja, ka būs grūti. Mūsu kaimiņš audzēja dažādus augļus un dārzeņus. Dažreiz viņa augļi izauga mūsu žoga pusē. Reiz es noplūcu kādu augli un aiznesu to mammai. Viņa paskatījās uz mani un sacīja: „Tas nepieder mums.” Es nespēju tam noticēt.

Es teicu: „Ko tu ar to domā?” Tas aug mūsu žoga pusē!” Viņa vēlreiz atkārtoja: „Tas nepieder mums.” Tad viņa paņēma mani pie rokas, un mēs aizgājām pie kaimiņa uz mājām. Mēs atvainojāmies par to, ka es biju paņēmis viņa augli. Mana māte teica, ja mēs ko gribam, mums tas ir jāiegūst godīgā ceļā.

Iespējams, jūsu vecāki nav Baznīcas locekļi, vai arī jūs ne

PAJAUTĀ VECĀKAM!

Kas tev vislabāk patīk tajā, ka esi vecāks?

Kas tev ir visgrūtākais, pildot vecāka pienākumus?

Kas tevi padara laimīgu?

Kas ir pats svarīgākais no tā, ko tu katru dienu izdari?

Kā evaņģēlijs tev palīdz būt par labāku vecāku?

Ko tu dari katras dienas beigās?

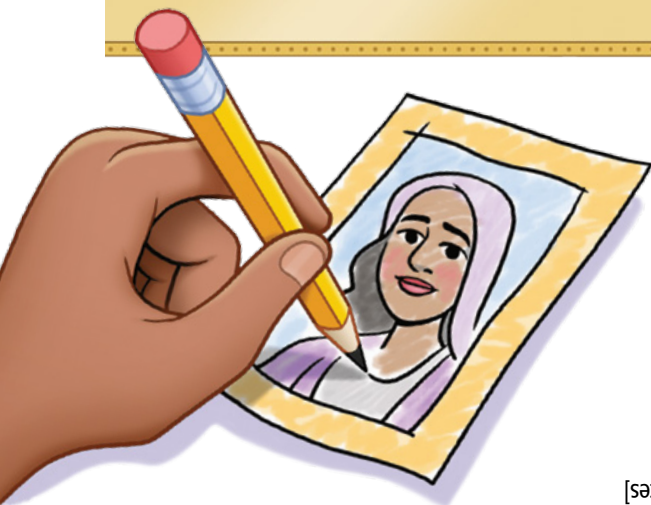
Ko vēl jūs varētu pajautāt?

Esi mammas vai tēta izpalīdzīgā ēna vienu dienu! Pieraksti vai uzzīmē savā dienasgrāmatā to, ko esi iemācījies. Izsaki saviem vecākiem pateicību par visu, ko viņi dara.

vienmēr atbalstāt viņu veiktās izvēles. Jūs joprojām varat no viņiem mācīties patiesos principus, kā piemēram, godīgumu, atbildību, pašpaļāvību un to, kā smagi strādāt. Šie principi kļūs par lielām svētībām jūsu dzīvē. ■

Sievietes — varones Mormona Grāmatā

Mormona Grāmatā ir daudz sieviešu, kuras mums ir ļoti piemēri. Šīs ir trīs varoņu kārtis, kuras vari pievienot savai kolekcijai! Mēs nezinām viņu vārdus, tomēr mēs varam mācīties no viņu piemēriem. Kā tu vari līdzināties šīm Mormona Grāmatas sievietēm?

Vai vari atrast šīs sievietes Svētajos Rakstos? Izgatavo savas kartiņas un atsūti mums attēlu!

- 1. Nefija 7:19. Šīs sievietes izrādīja drosmi, aizstāvot Nefiju. Kas viņas bija?
- 2. Nefija 5:6. Šīs sievietes ticēja Dievam un sekoja Nefijam tuksnesī. Kas viņas bija?
- Almas 56:47–48. Šīs sievietes mācīja saviem bērniem par Dievu. Kas viņas bija?

[Atbildes: Ismaēla meitas un sieva, Nefija māsa, jauno karavīru mātes]

Izgriez, pārloki un glabā šīs izaicinājuma kartītes!

Es varu iegūt liecību!

Sārija ieguva liecību, ka viņas vīrs Lehījs ir Dieva praviets. Tu vari būt līdzīga Sārijai un iegūt pati savu liecību, un dalīties tajā ar citiem!

- Izlasi 1. Nefija 5:7–8.
- Pieraksti savu liecību vai dalies tajā ar kādu draugu vai ģimenes locekli.
- Es izaicinu sevi . . .

SĀRIJA

Es varu ticēt!

Lamonija sievai bija ticība, ka Amons ir Dieva praviets. Tu vari būt kā Lamonija sieva un iegūt ticību mūsu pravietim un apustuļiem!

- Izlasi Almas 19:2–5, 8–10.
 - Noskaties kādu prezidenta Monsona konferences runu. Vai tu tici, ka viņš ir Dieva praviets?
 - Es izaicinu sevi . . .
-

Es varu skaļi iebilst pret netaisnību!

Moriantons bija ļauns cilvēks. Viņš piekāva vienu no saviem kalpiem, un viņa nolēma izstāstīt virsniekam Moronijam, ko Moriantons dara. Tu vari būt kā šī kalpone un skaļi iebilst, ja kaut kas nenotiek pareizi!

- Izlasi Almas 50:30–31.
 - Ja kāds tevi izsmej vai ja redzi, ka tiek kāds iekauts, izstāsti to kādam pieaugušajam, kuram uzticies.
 - Es izaicinu sevi . . .
-

Došanās uz apsolīto zemi

Jareds un viņa brālis kopā ar savām ģimenēm un draugiem dzīvoja ielejā. Jēzus Kristus apmeklēja Jareda brāli. Jēzus viņam deva norādījumus — celt baržas un ceļot ar saviem ļaudīm pāri okeānam uz apsolīto zemi.

Ļaudis uzcēla baržas, kurām nebija logu. Jareda brālis bija noraizējies, ka baržās būs tumšs un tajās nebūs, ko elpot. Lai viņiem būtu gaiss, Jēzus sacīja, ka baržās ir jāizveido caurumi.

Bet kā ar gaismu? Jareda brālis izveidoja 16 baltus un dzidrus akmeņus. Viņš lūdza Jēzu tiem pieskarties ar Savu pirkstu, lai tos padarītu mirdzošus.

Jareda brālis redzēja, kā Jēzus ar Savu pirkstu pieskaras katram akmenim. Akmeņi sāka spoži mirdzēt. Pateicoties savai lielajai ticībai, Jareda brālis redzēja Jēzu Kristu!

Dievs sūtīja stiprus vējus, kas veda baržas pāri okeānam. Kad Jaredieši sasniedza apsolīto zemi, viņi lūdza Dievu un pateicās par aizsardzību.

Arī mēs varam būt līdzīgi Jareda brālim, ja paļaujamies uz Dievu un ticam Jēzum Kristum. ■

Mūzika mani dara laimīgu

Prezidents
Gordons B. Hinklijs
(1910–2008)

TĀ KUNGA BAZNĪCAS DIEVIŠKĀ VADĪBĀ

*Dievs auž Savu rakstu pēc Viņa paša
dīzenā zīmējuma.*

Ir acīmredzami, ka šī darba organizēšana un vadītāju aicināšana notiek dievišķā vadībā. Visi Augstākie pilnvarotie ir indivīdi, katrs ar savu personību. Ikviens, kurš pilda savus pienākumus, ir ar ļoti dažādu pieredzi un sagatavotību. Kad Baznīcas augstākajās padomēs notiek diskusijas, katrs var paust savus uzskatus. Vērojot šo interesanto procesu darbībā, ir tik aizraujoši būt par liecinieku tam, kā šos vīrus iedvesmo Svētais Gars. Sākotnēji atšķirīgie viedokļi nekad netiek pausti asā veidā, bet pēc laika tie mainās un saplūst vienotā domā. „Mans nams ir kārtības nams,” teica Tas Kungs (skat. M&D 132:8). Redzot, kā šis process notiek, mana ticība pastāvīgi atjaunojas. . . .

Daži ir noraizējušies tāpēc, ka Baznīcas prezidents vienmēr ir gados vecs vīrs, uz ko es atbildu: „Cik gan tā ir liela svētība!” Evaņģēlija

atjaunošanas darbs šajā atklāšanas laikmetā tika aizsākts caur pravieti Džozefu Smitu. Tajā laikā viņš bija jauns un enerģisks vīrietis, kura prāts nepakļāvās sava laika tradīcijām.

Viņam bija jauneklīgs prāts, ar kuru Tas Kungs varēja darboties kā ar jaunu, miklu mālu, uzsākot Savu darbu.

Džozefa pēctecis bija samērā jauns, kad viņam nācās uzņemties biedējošu pienākumu — vest visus cilvēkus pāri mežonīgajam apvidum, lai apgūtu jaunu zemi.

Taču mūsu mācības pamati šobrīd ir labi nostiprināti, un mēs kā tauta esam stipri iesakņojušies, vismaz līdz brīdim, kad Tas Kungs sniegs mums norādījumus pārvietoties.

Mums nav nepieciešami jauninājumi. Mums ir nepieciešama apņemšanās stingri ievērot dievišķi paustos principus. Mums vajag būt uzticīgiem savam vadītājam, ko ir iecēlis Dievs. Viņš ir mūsu pravietis, mūsu gaišrēģis un atklājējs. Mums nekad netiks liegts pravietis, ja vien mēs dzīvosim viņa cienīgi. Viņam nav jābūt jaunam. Viņam ir un būs gados jaunāki vīrieši, kuri ceļos pa pasauli, lai veiktu kalpošanas darbu. Viņš ir prezidējošais augstais priesteris, visu atlēgu un svētās priesterības turētājs un Dieva atklāsmes paudējs Saviem ļaudīm.

Kāds sens sakāmvārds vēsta: „Jaunība ir laiks rīcībai. Vecums — laiks gudrībai.”

Manuprāt, ir ārkārtīgi mierinoši apzināties, ka tuvākajā nākotnē mums būs prezidents, kurš ir disciplinēts, apmācīts un pārbaudīts, kura uzticība darbam un izrādītais godprātīgums mērķa vārdā ir kļuvis stiprāks, pateicoties kalpošanai, kura ticība ir nobriedusi un tuvība ar Dievu ir tikusi lolota daudzu gadu garumā. . . .

Mums nav jābaidās, ja mēs stingri turamies pie principiem, kas ir saņemti caur atklāsmi. ■

No „He Slumbers Not, nor Sleeps”, Ensign, 1983. g. maijs, 5.–8. lpp. Pieturzīmju un lielo burtu lietojums ir standartizēts.

ATZIŅAS

Kur es varu smelties drosmi, lai varētu virzīties uz priekšu?

„Jums var likties, ka jūsu dzīve ir sabrukusi. Iespējams, Jūs esat grēkojis. Jūs esat nobijies, dusmīgs, sērojat, vai jūs nomoka šaubas. Bet, gluži kā Labais Gans atrod Savas pazudušās avis, Viņš atradīs arī jūs, ja vien jūs pievērsīsiet savas sirdis pasaules Glābējam. Viņš jūs izglābs. Viņš jūs pacels uz Saviem pleciem. Viņš jūs aizvedīs mājās.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, „Viņš jūs cels Sev uz pleciem un vedīs jūs mājās”, *Liahona*, 2016. g. maijs, 104. lpp.

Vēl šajā numurā

JAUNAJIEM PIEAUGUŠAJIEM

Kļūt par īstu Tūkstošgades paaudzi

46.
lpp.

Būt par īstu Tūkstošgades paaudzi nozīmē ko vairāk par jūsu vecumu — jums arī ir jāpalīdz sagatavot pasauli Jēzus Kristus Otrajai atnākšanai.

JAUNIEŠIEM

SPĒKS IZTURĒT

58.
lpp.

Mana dzīves grūtākā pārbaudījuma laikā dažas vienkāršas lietas palīdzēja man nezaudēt saikni ar Dievu, nevis atgrūst Viņu un just rūgtumu.

BĒRNIEM

72.
lpp.

Mātes sniegtās mācības

Uzdod savai mammai un tētim šos jautājumus, lai uzzinātu, kāpēc viņiem patīk būt par vecākiem!

